Ára **1** *forint*

Ludas Matyi

XIII. évfolyam 3. szám. *1957. március 7.*

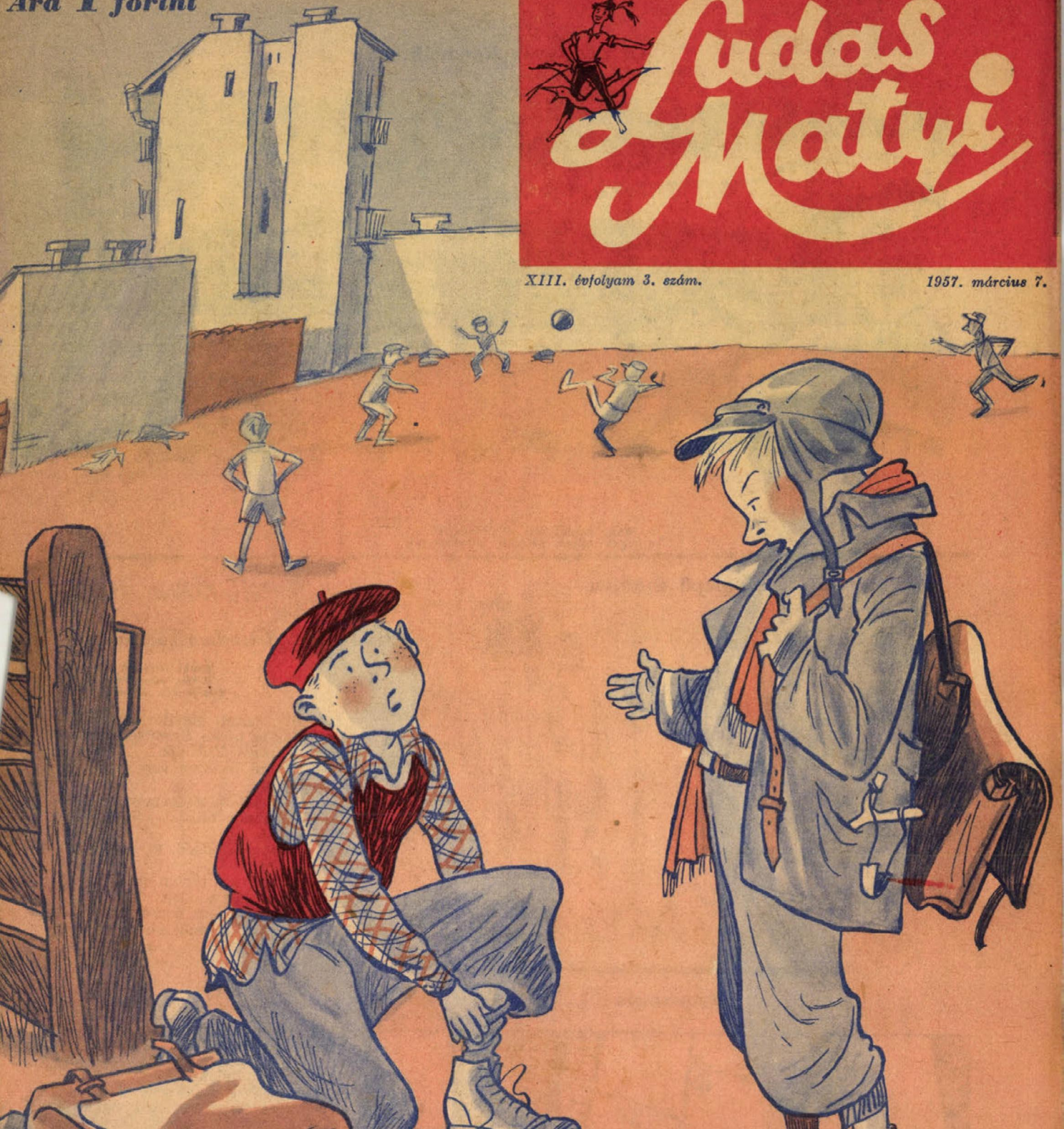

Gerő Sándor rajza

— Te Pisti, nem kéne megcsinálni számtanból a házifeladatot?

— Szerény megitélésem szerint a pillanatnyi politikai helyzet még nem indokolja.

Új magyarok Kanadában

Szür-Szabó József rajza

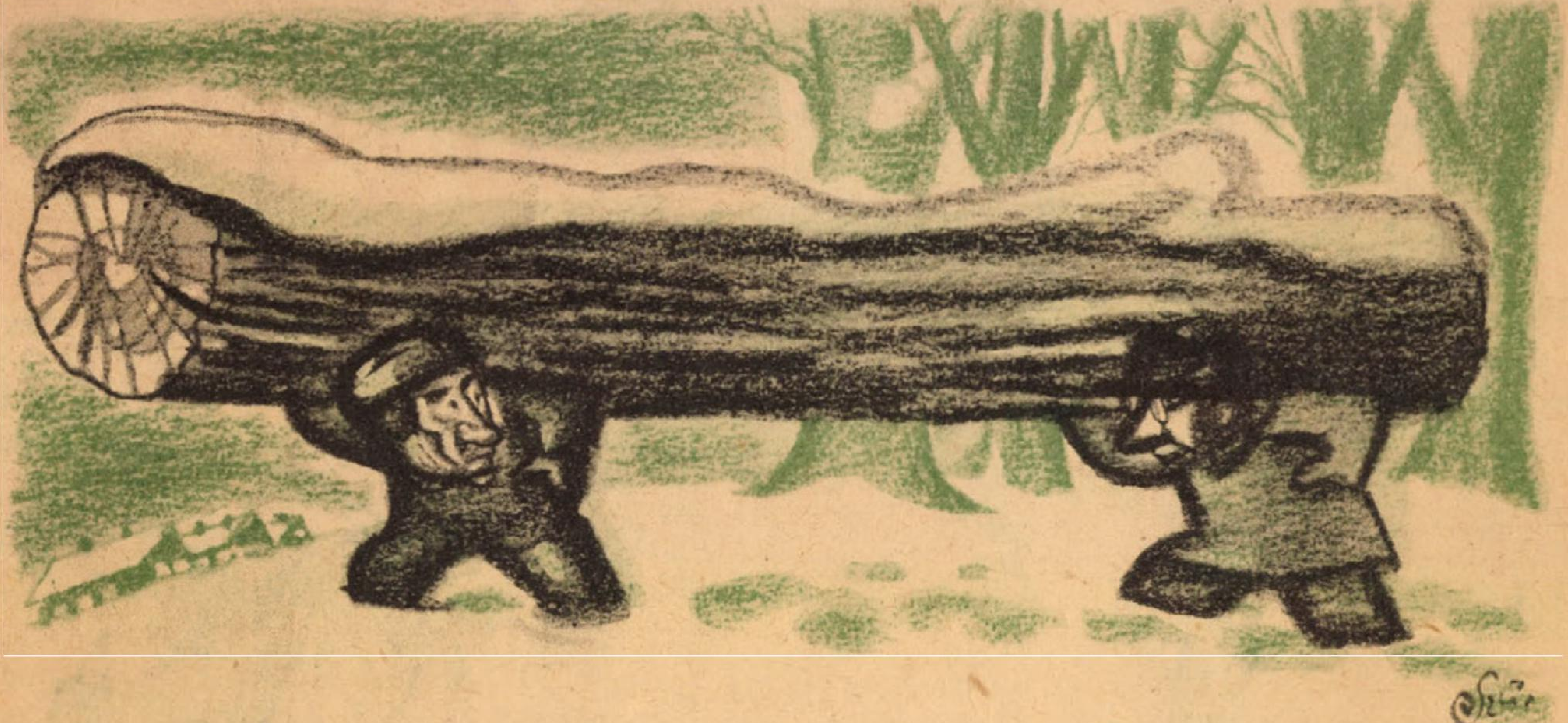

— Maga miért jött el hazulról?
— Nem voltak ekkora lehetőségek ...

Meglepő fordulat

Réber László rajza

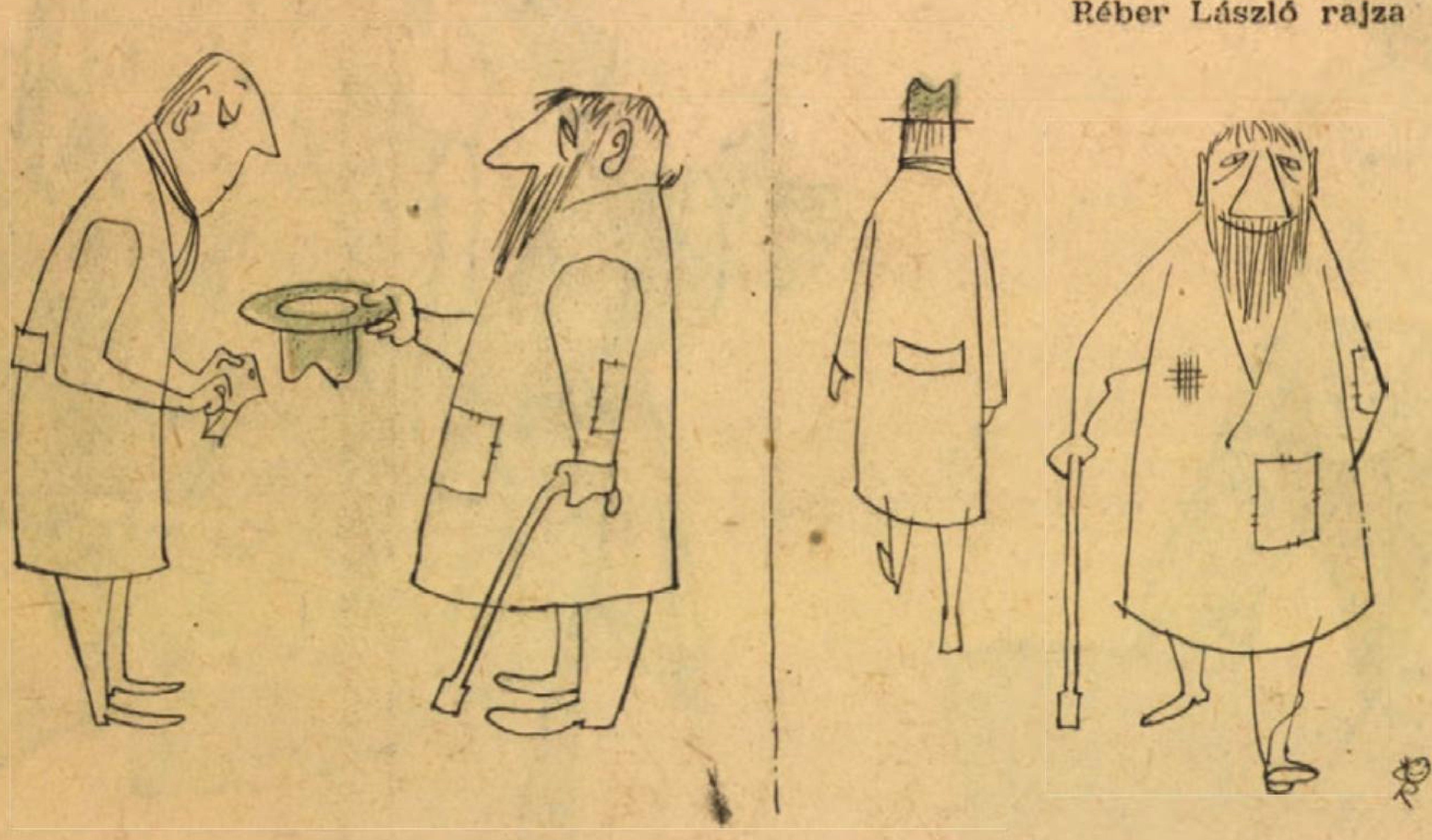

Átszervezés

Toncz Tibor rajza

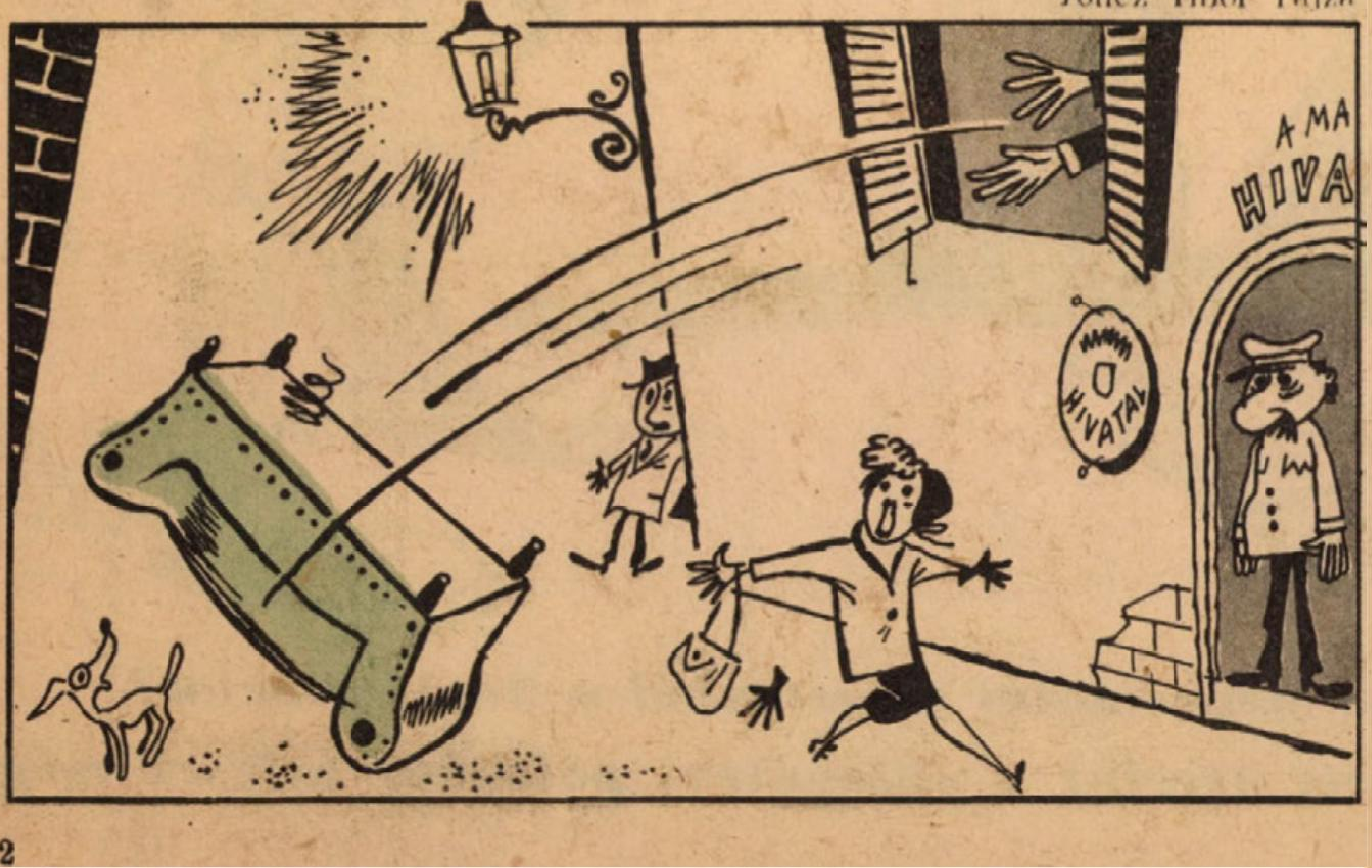

Hátha valaki nem ismeri...

A viccirodalom klasszikusai

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Sándor bácsi gondterhelt arccal bandukol az utcán. Szembejön vele a sógorasszonya, Kati néni.

— Valami bánatod van, Sándor? — kérdi tőle.

— Van hát — vakarja meg a fületövét Sándor bácsi. — Ellopták a lovamat.

— Oszt nem tudod, ki volt a tettes?

— Dehogynem tudom. A Ferke kötötte el, a fene a bűrit.

— Hát mért nem hozod haza tőle?

— Megvárom, amíg megpatkoltatja a gazember.

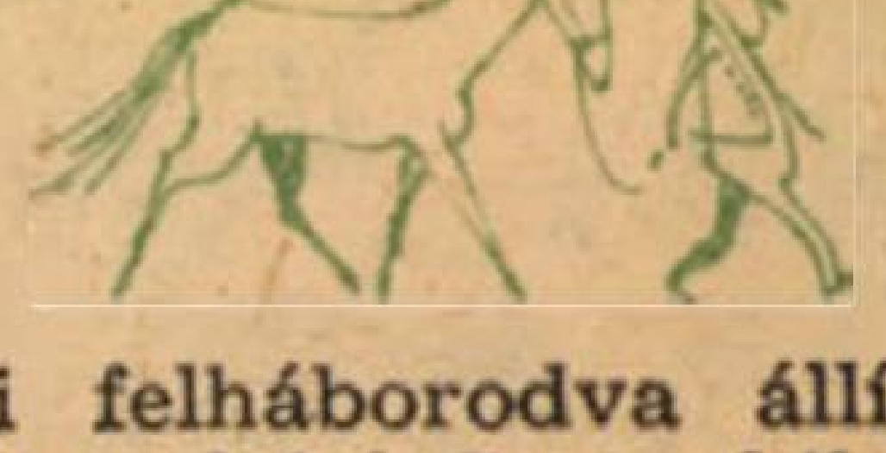

Putnoki felháborodva állít be a vele szemben lakó Csetnekihez.

— Egy kényes ügyben fordulok önhöz. Ön minden délután az ablakban csókolózik a feleségével és még annyi fáradságot sem vesz magának, hogy a rolettát lehúzza. Ez botrányos dolog!

— Ne nevettesse ki magát — feleli szelíden mosolyogva Csetneki. — Én sose vagyok otthon délután ...

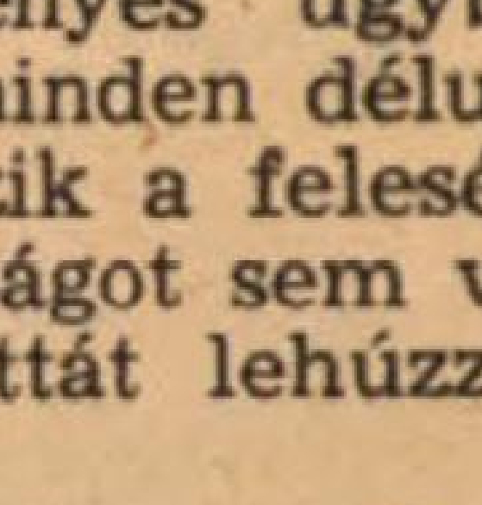

A szigorú főnök felelősségre vonja a beosztottját:

— Milyen ötösöket ír maga? Ezek úgy néznek ki, mintha hármasok volnának!

— Bocsánat, de ezek tényleg hármasok!

— Igen? Akkor miért néznek úgy ki, mintha ötösök volnának?

Gádor Béla:

Egyszerű idegbaj

Úgy beszéltük meg Tiborral, hogy hétkor moziba megyünk és előtte pontosan fél hétkor találkozunk a közeli eszpresszóban. Tibor egy negyedóra késéssel robogott be, bocsánatért lihegett, majd lerogyott egy székbe és réveteg tekintettel meredt a pult felé, ahol háromnapos szendvicsek hirdették az élet halhatatlanságát.

— Végem van —, hörögte Tibor és eszelős hangon rendelt egy szimplát. — Két napja szédelgek, mint egy halálraítélt. Nézd meg a pofámat!

Megnéztem a pofáját, valóban zöld volt és a szeme alatt mély karikák húzódtak.

— Szóval, nem megyünk moziba? — kérdeztem praktikusan. — Már megvettem a két jegyet.

— Mozi? — kacagott fel keserűen barátom és egy hajtásra leitta a szimplát. — Én a sírom szélén küzdök a létért és akkor ő mozival jön nekem ...

— Hát mi bajod? — kérdeztem részvéttel, mert a mások betegsége majdnem úgy érdekel, mint a sajátom.

— Nem tudom ... — mondta Tibor tompán és rágyújtott egy Harmóniára. — Azt hiszem, a szívem. De lehet, hogy a májam, vagy a vesém, vagy a lépem ...

— Mondd el a tüneteket, de gyorsan, mert lekéssük a híradót.

— Kérlek. Állandóan szédülök, kába vagyok és émelygek. És hogy a szívem mit művel, öregem! Kihagy, folyton kihagy ...

— Értem. Először azt mondja: Kotty, kotty, kotty ... aztán semmi, aztán kotty és lassan kotty ... Így van?

— Pontosan. Ezt te honnan tudod?

— Édes öregem —, mondtam fölényesen —, ez nekem is van. Tíz éve. Ennek semmi köze a szívhez, egyszerű, sima idegbaj ...

Tibor megkönnyebbülten nézett rám, az élet színe visszatért az arcába.

— Ne mesélj! Szóval, egyszerű idegbaj és semmi más ... És neked is van.

— Hát persze. Ismered Halkovicsot, aki mellettünk lakik? Az a százkilós bivaly. Neki is ez van, hajszálpontosan ... De gyerünk, öregem, mert lekéssük a híradót.

Tibor élénken csillogó szemekkel figyelt rám, rendelt egy fél konyakot és halkan felkacagott:

— Akkor bizonyára halálfélelmeid is vannak — kérdezte örömtől sugárzó arccal. — Neked is és Halkovicsnak is.

— Magától értetődik —, nyugtattam meg. — Én minden éjjel kiugrom az ágyból és úgy ordítok, mint a sakál.

— Hahhaha! — kacagott Tibor elégedetten. — Akárcsak én. Na, de ilyet! És ez is idegdolog?

— Hát persze! Szimpla idegbaj, semmi más.

Tibor erélyes mozdulattal lelökte a féldecit, megnézte a mellettünk levő asztalnál ülő nő lábát és felugrott az asztaltól:

— Gyerünk, öregem, ne totojkázzunk, elkéssük a híradót!

Jogos elégedettség

Réber László rajza

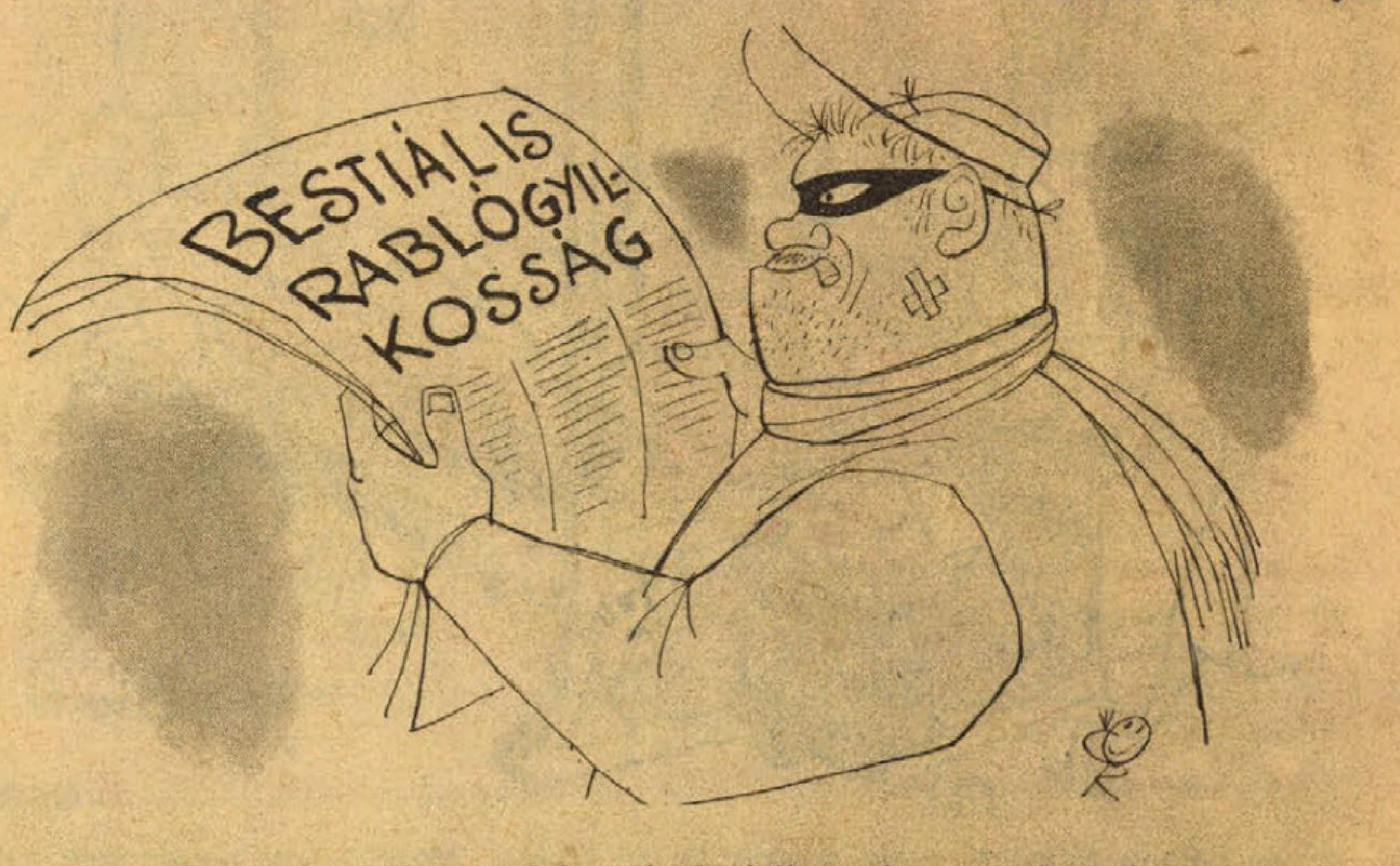

— Manapság érdemes dolgozni, foglalkoznak az emberrel ...

Kecskebékát exportálunk Franciaországba

Hegedüs István rajza

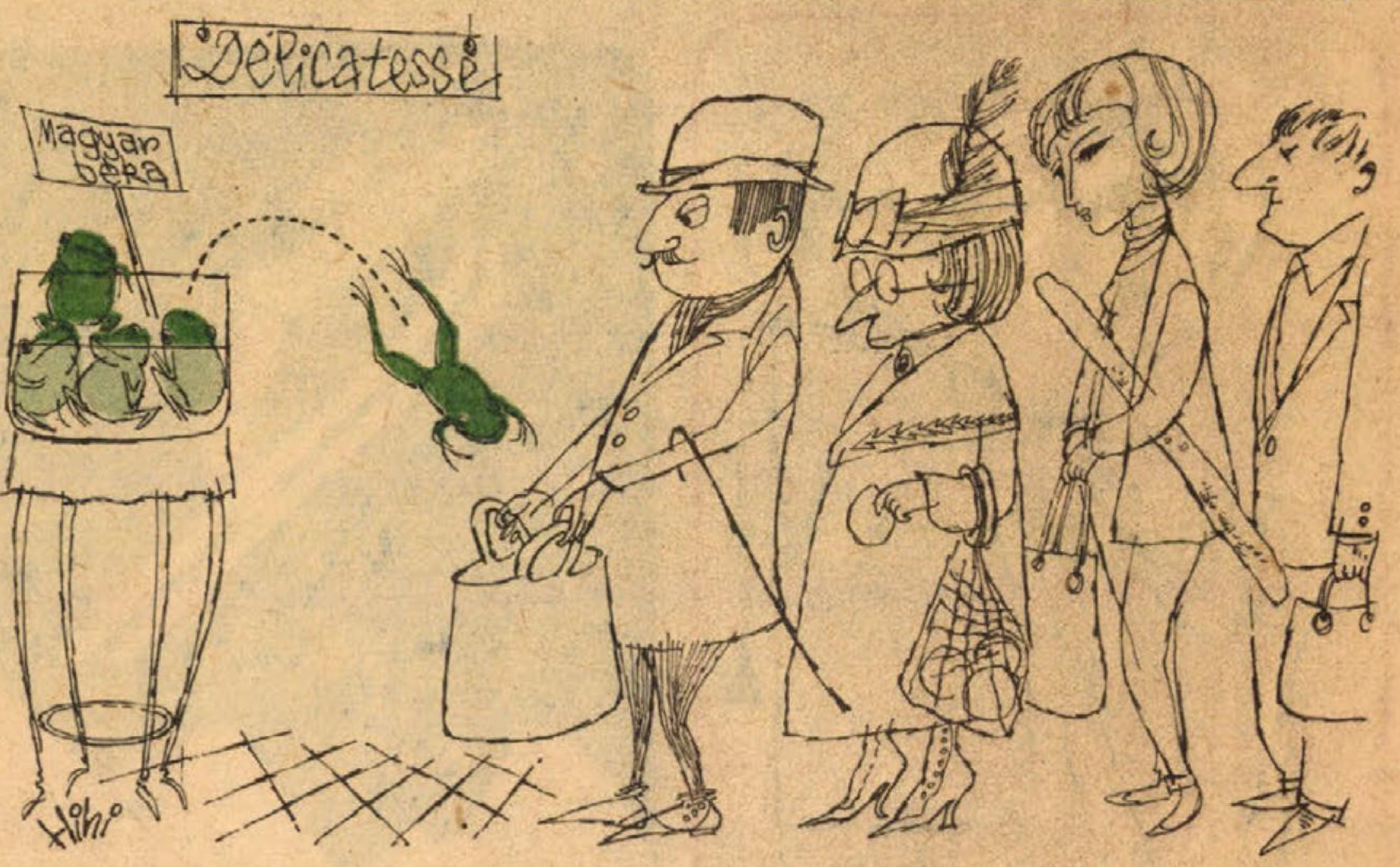

Egy párizsi önkiszolgáló bolt.

Nincsenek véletlenek

Szegő Gizi rajza

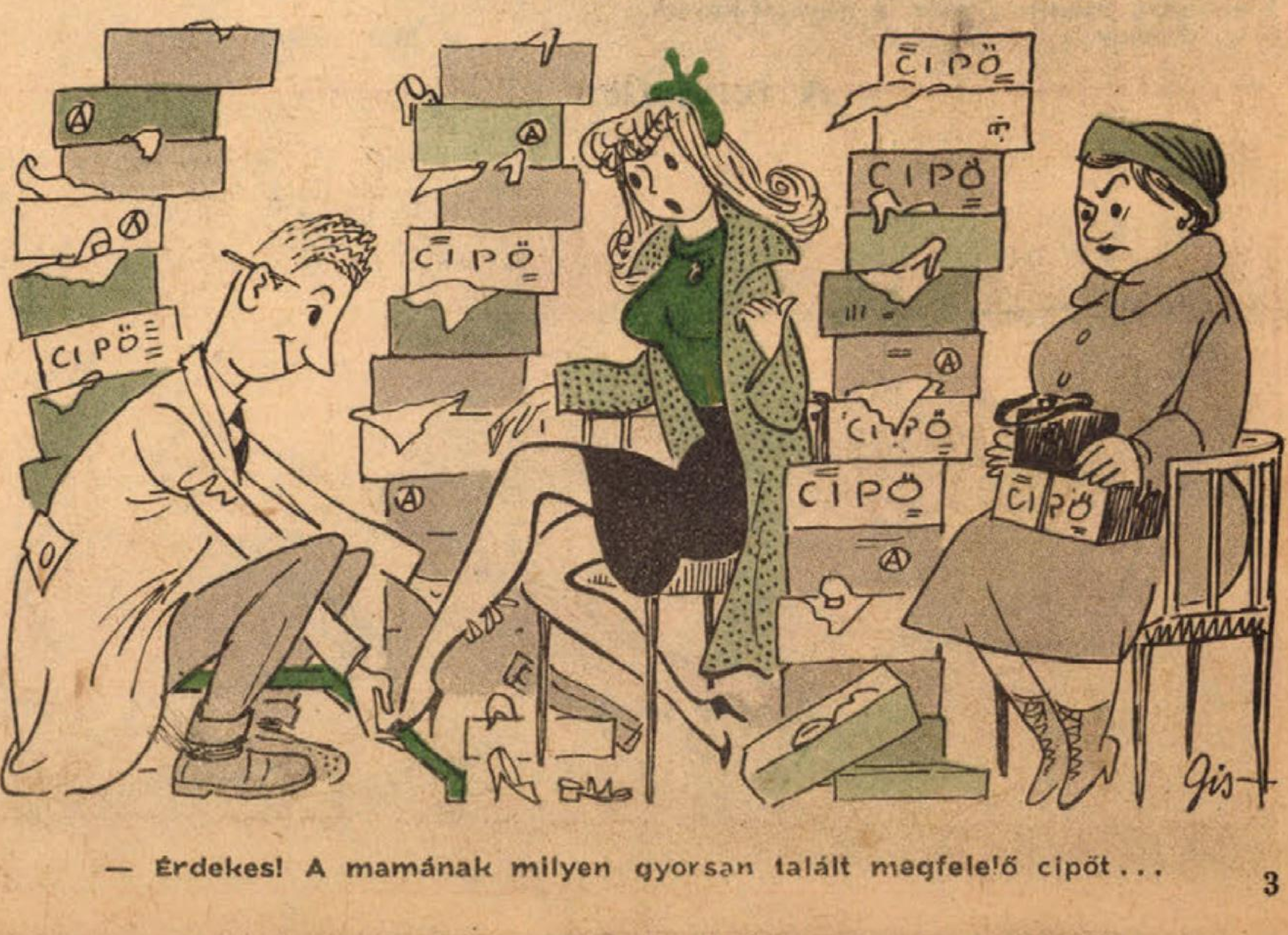

— Érdekes! A mamának milyen gyorsan talált megfelelő cipőt ...

Ilyen is van

Gerő Sándor rajza

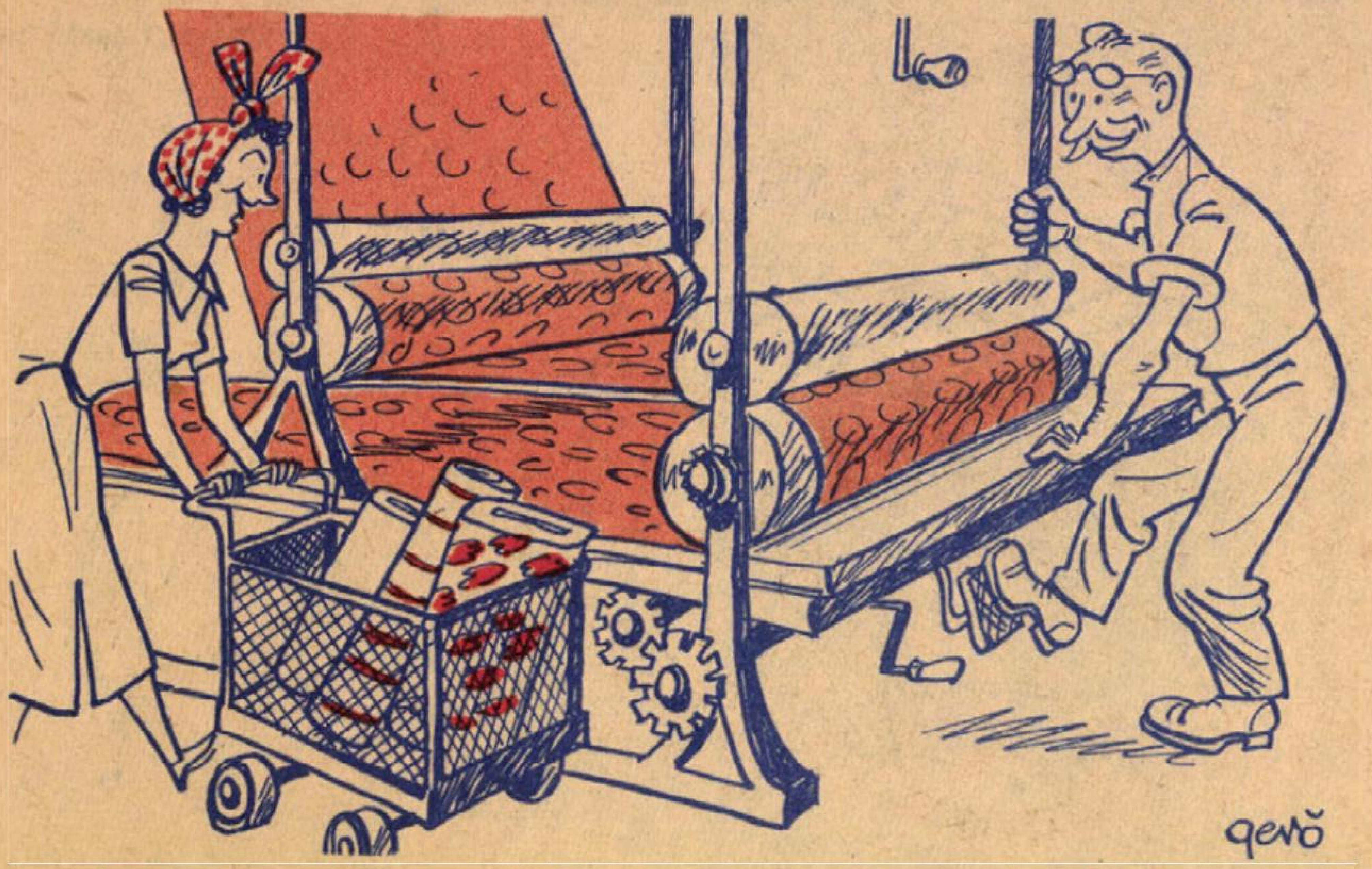

— Látom, Bözsike, hogy tetszik az új anyag. Majd kérek neked egy ruhára valót, önköltségi áron . . .
— Önköltségen? Ne fáradjon, Miska bácsi, megveszem az üzletben, úgy olcsóbb!

Egy mozilátogató keservei

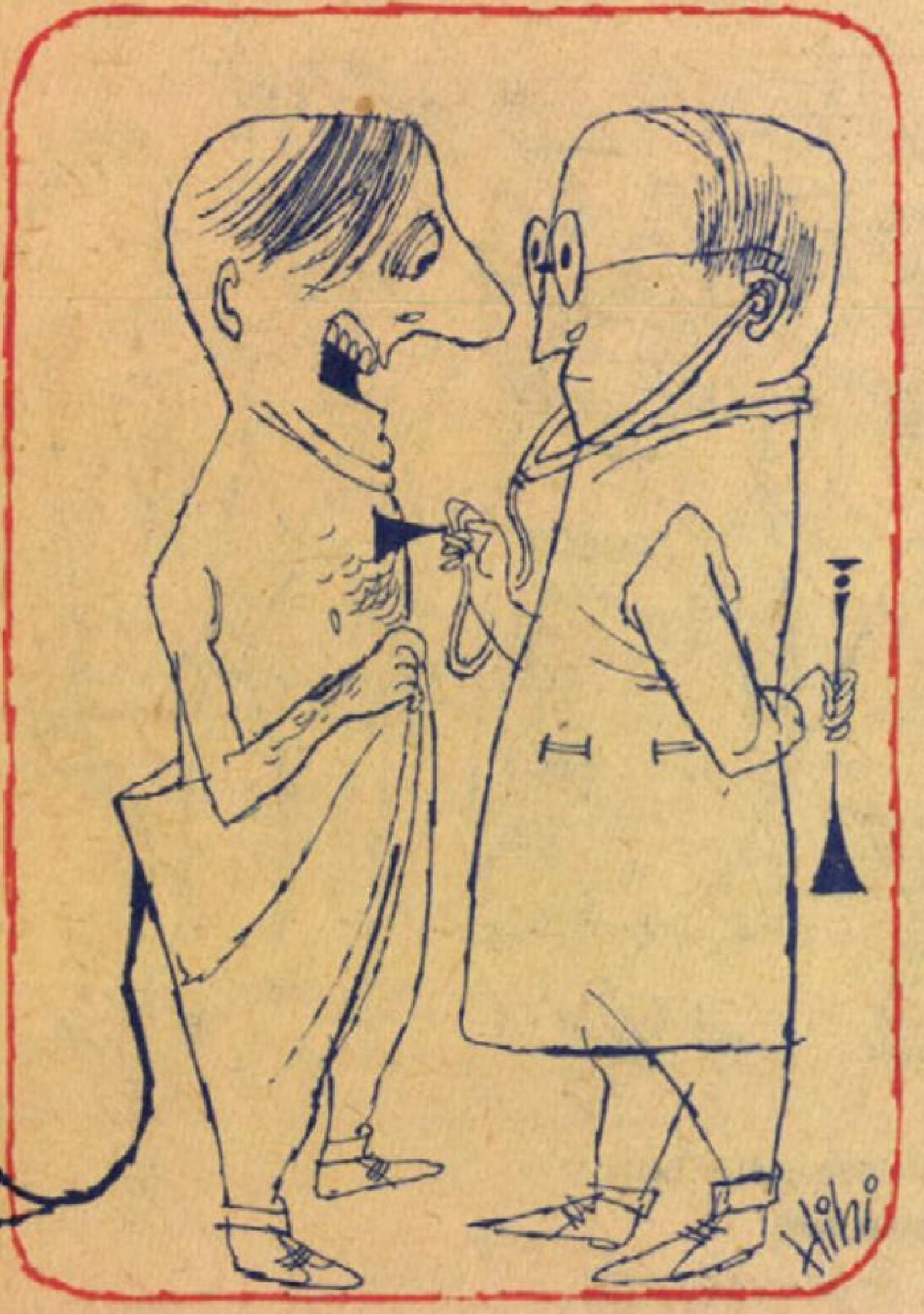

— Segítsen rajtam, doktor úr! Az idegeimre mennek már a nyugat-német orvos-filmek . . .

A síbajnok

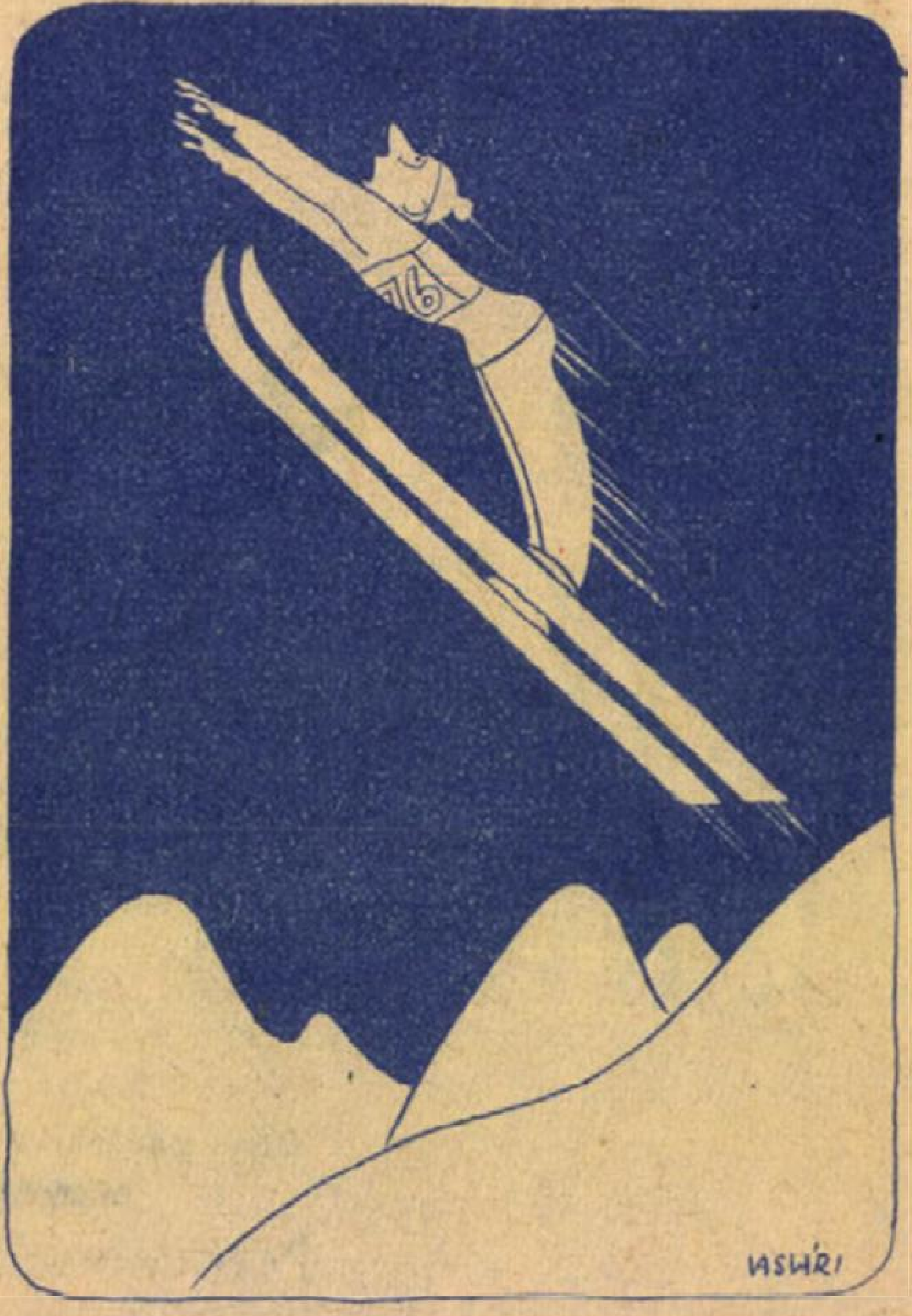

— Már megint esik! . . .

A rendetlen király

Réber László rajza

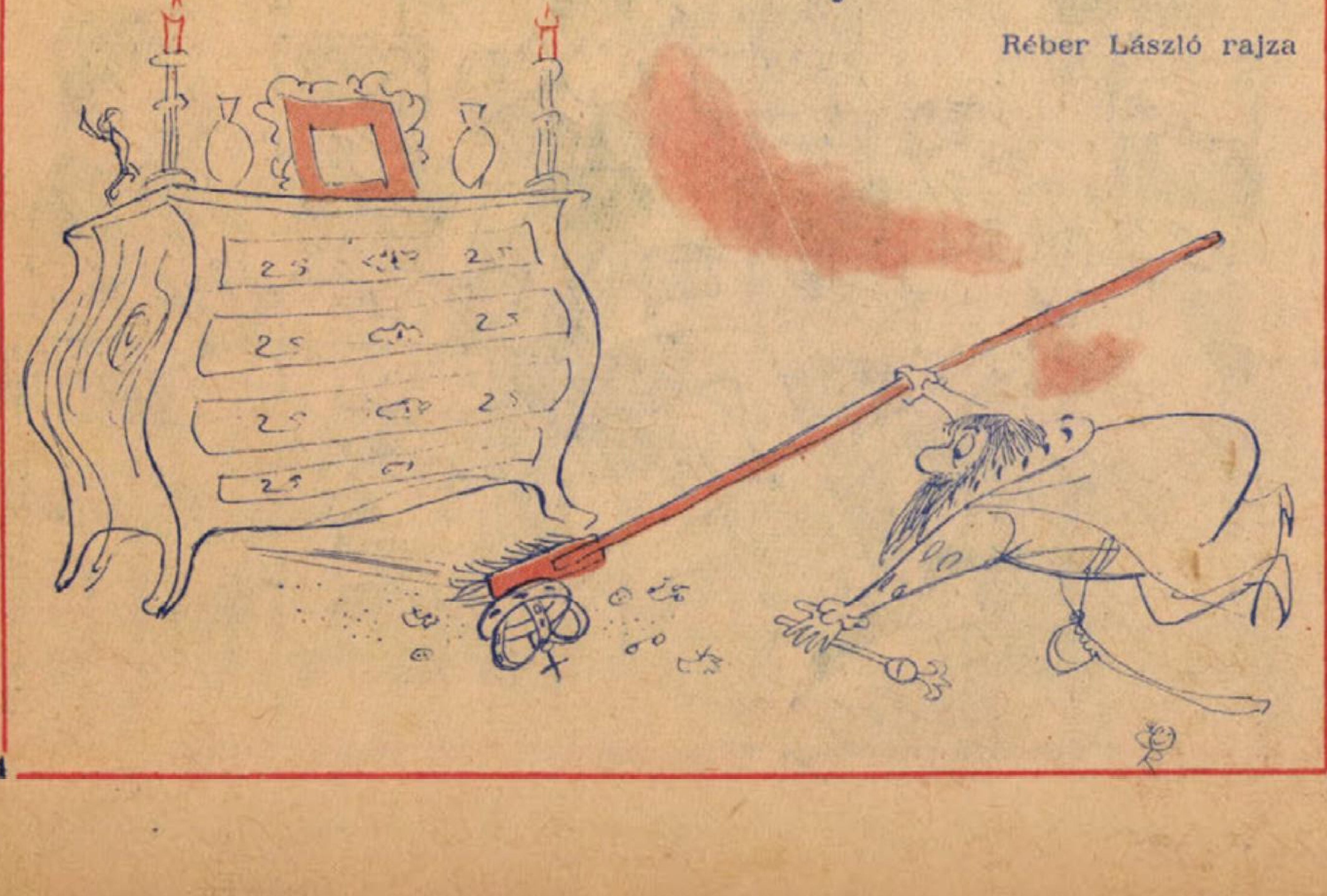

Negyven százalékkal olcsóbb lett a gyerekkocsi

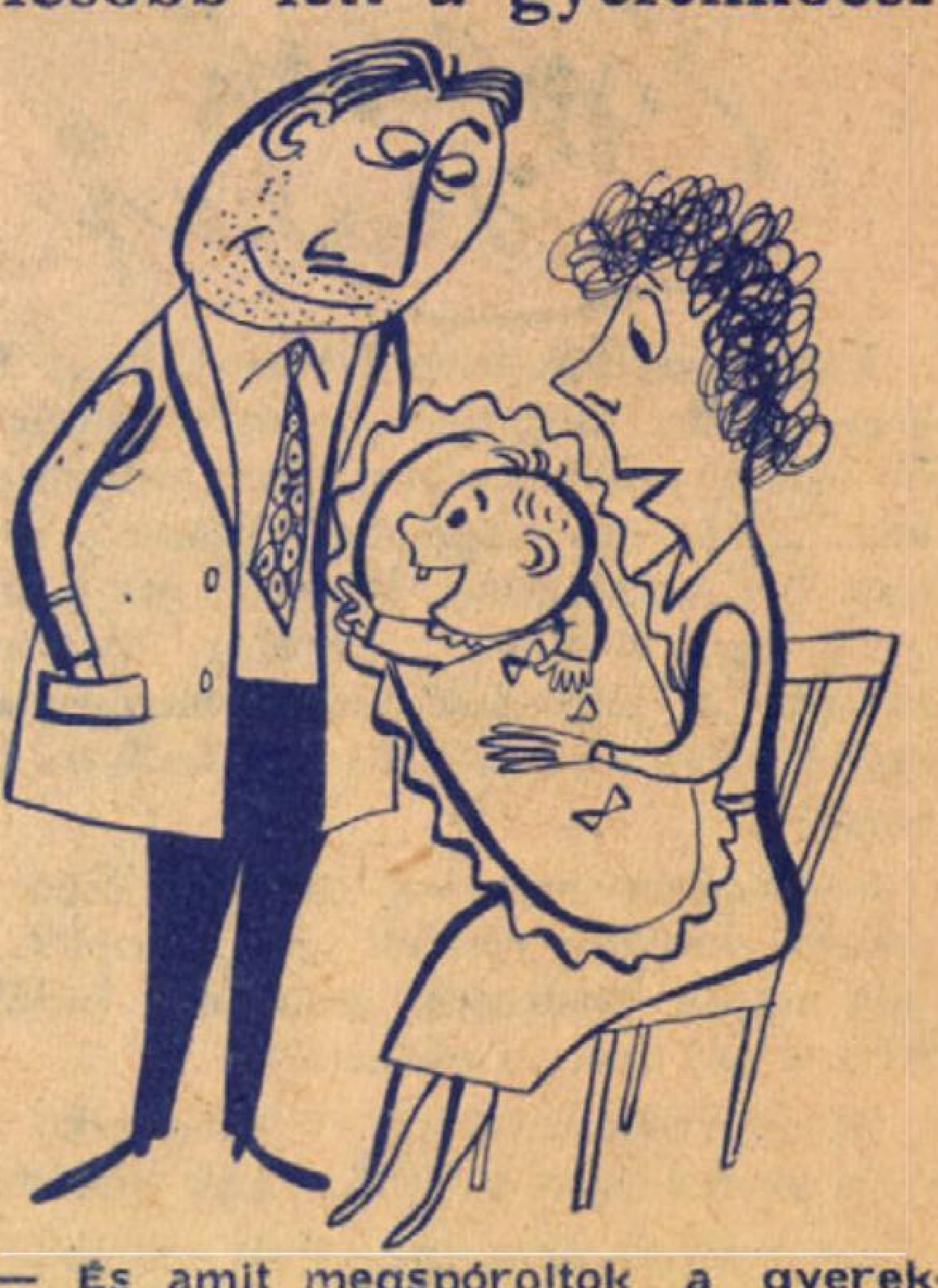

— És amit megspóroltok a gyerekkocsin, tegyétek félre nekem egy biciklire!

Külföldi szemle

Nagy emberek

A németországi Kasselban kongresszust tartott a „Nagy Emberek Szövetsége.” A nagyság mértéke eléggé egyszerű: a centiméter. A szövetségnek bárki tagja lehet, aki magasabb 190 centiméternél, illetve, ha nő az illető, 180 centiméternél. Az egybegyűltek anyagi természetű követeléseiket terjesztették a világ elé. Kifejtették, hogy a magasabb embereknek magasabb fizetést kell kapniok, mint azoknak az átlagméretű embereknek, akiknek a kész ruhától kezdve a kisautóig minden olcsó holmi rendelkezésükre áll.

A kongresszuson nem tudott részt venni az a 265 centiméter magas egyiptomi, aki szilárdan tartja a világcsúcsot, egy-két nyurga azért megjelent, mint például a 243 centiméteres holland Kramer és a 235 centiméteres Rijnjout. Az ilyen daliákra csak felnézhetett a kongresszus legmagasabb női résztvevője, egy 194 centiméteres kislány.

Művészet és valóság

Két filmbaleset is történt a minap annak következtében, hogy a játék komolyra fordult. A „Szent Johanna” című film angliai felvétele közben Jean Seberg, a címszereplő majdnem elégett a máglyán. A modern gázfűtéses máglya ugyanis túlságosan sok gázt kapott, s a lángok már Johannáig csaptak fel. Szerencsére a történelem nem ismétlődött meg, s az orleansi szüzet sikerült megmenteni a máglyahaláltól. Kaliforniában viszont Kim Novak sérült meg súlyosan. Partnere, Jeff Chandler a szerep szerint hevesen megölelte. Az ölelés hevessége oly mértékben sikerült, hogy a szép Kim jelenleg bordatöréssel kórházban fekszik. Teljesen megértjük azoknak a színészeknek az idegenkedését, akik nem szívesen vállalnak szerepet a „Hasfelmetsző Jack” című filmben.

Csábítás Párizsban

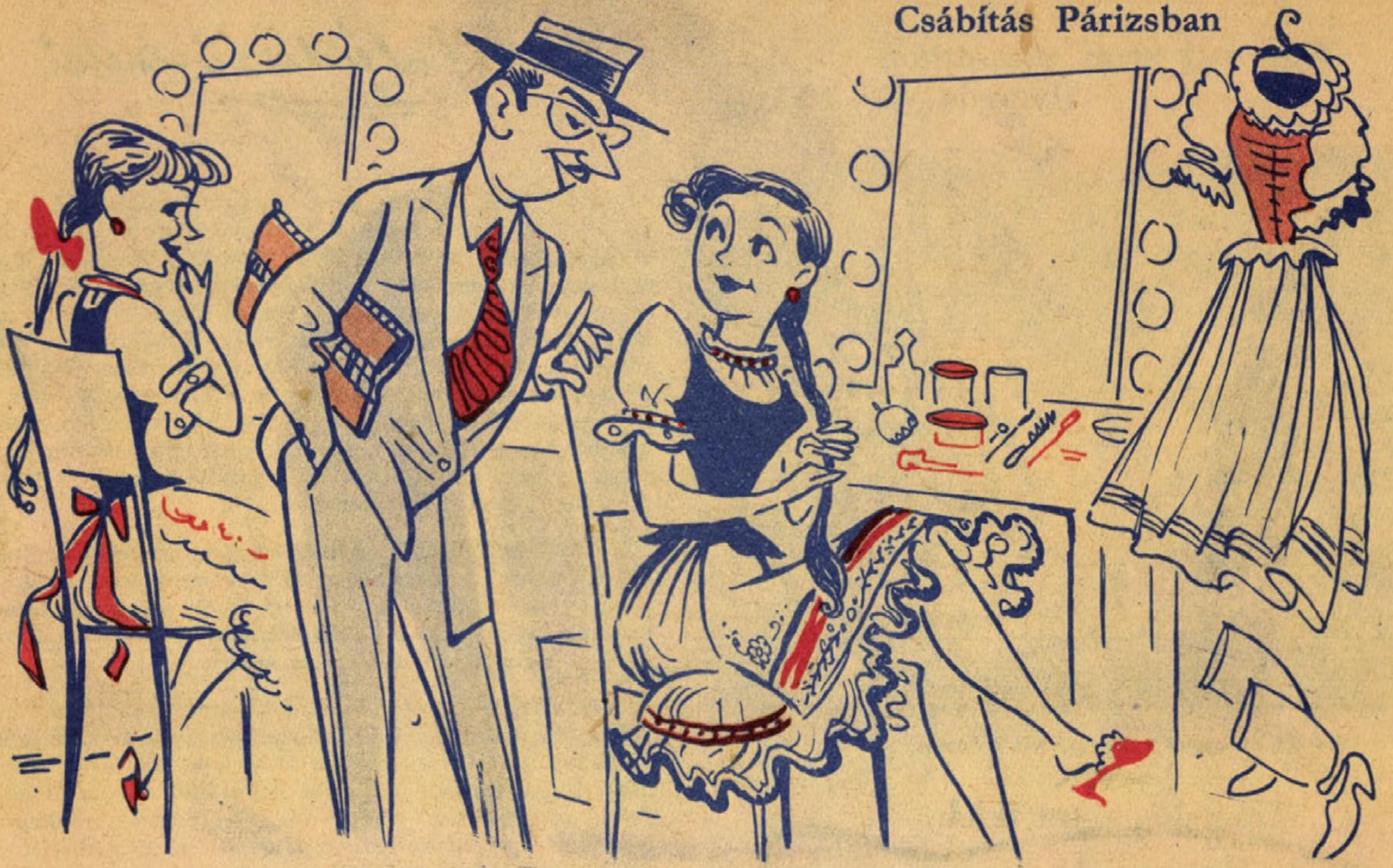

Szegő Gizi rajza

— Maradjanak itt, remek szerződésem van a maguk részére!
— Minek néz maga engem? Centercsatárnak?!

Tudniillik

elalvás előtt nézegettem és cirógattam a totószelvényemet, meg a lottószelvényemet, aztán a párnám alá dugtam mind a kettőt s így persze azt álmodtam, hogy kicsi, de lelkes közönség előtt előadást tartok a munkáról, mely az élet alapja, a jólét bázisa. Éppen azt magyarázom, hogy a munka nélküli jövedelem idegen a szocializmus eszméjétől és demoralizáló hatása van, amikor feláll egy ember a második sorban és azt mondja, hogy most már hagyjam abba az előadásomat, (amellyel különben teljesen egyetért), mert éppen most nyílt meg a Fővárosi Huszonegyező Intézet első fiókja a körúton, és többen szeretnék kipróbálni a szerencséjüket. Elhagyván a dobogót, magam is azonnal odasiettem s láttam, hogy érdekes új létesítménnyel bővült a főváros. Egy fényes nagy terem száz rekeszében száz köztisztviselő ült száz asztalka mellett. Mindegyik asztalkán egy pakli magyar kártya feküdt és néhány köteg tízforintos. Már jónéhány rekeszben folyt a játék, s a kártyák csapkodásától visszhangzott a terem, amelynek falán egyébként színes plakátok hívták fel a közönség figyelmét a huszonegyezés hasznos és szórakoztató voltára. „Még egy lapot óne ász!" — kurjantotta valaki az egyik rekeszben s néhány másodperccel később jó nagy köteg bankóval már jött is ki a fülkéből, izzadó homlokát törülgetve. „Hétezerhatszáz forintot nyertem!" — lihegte boldogan és rakosgatta a pénzt gondosan egymásra. „Csinos összeg" — viszonoztam — „s mihez kezd vele vajon?" A plakátokra mutatott: „Takarékpénztárban tartom, lottószelvényt és totószelvényt veszek. Ami pedig marad, azzal holnap elmegyek snúrozni." Ekkor tudtam meg, hogy minden második napon lehet snúrozni az OTP vezérigazgatójával, kis alapon ugyan, de a múltkor egy ceglédi Népbolt-vezető kilencvenezer forintot nyert így is, le is fotografálták a filmhíradóban. Kitámolygok az utcára, hogy hazamenjek, hát jön velem szembe egy kollégám, bizonyos Holicskó, savanyú arccal, lógó orral. Kérdem mi bántja, hát mondja, hogy már csak egy lapja hiányzott a handrömihez, hát az állam nem behúzta a zsókert? Kérdem, hol römizett az állammal, hát meséli, hogy éppen ma délben nyílt meg az OTP römi-kirendeltsége a Vérmezőn egy új székházban, egyelőre még csak tizennégylapos römit lehet játszani, de jövő keddre elkészül a két szárnyépület, s akkor állítólag tízlapost is lehet majd játszani, már a tisztviselőket fel is vették hozzá, képzeljem, a sógora milyen mázlista, bejutott keverőnek, már le is tette az esküt. Na — mondom — ide figyeljen, Holicskó, van még egy kis időm, s van itt a zsebemben egy pakli francia kártya, mielőtt hazamegyek, játszhatnánk valamit itt a padon, ha kedve van. Mondja erre, na jó, sménezzünk egy kicsit, le is ültünk sménezni, de alig hogy kiosztok és kezdünk játszani, hát megáll mellettünk egy rendőr és azt mondja, hogy menjünk vele, mert tiltott szerencsejáték miatt le vagyunk tartóztatva. Mondom neki, hát a totó meg a lottó? Mondja erre, az más, amit azon az állam keres, abból a közösségnek lesz haszna, mert az állam a hasznot befekteti és például lakásokat is épít belőle. Mondom, nekem is kell lakás, most elnyerem a Holicskó pénzét, azon veszek lakást, mondja erre, ez így nem jó, ha a Holicskó pénzén akarok lakáshoz jutni, mondjam a Holicskónak, hogy vegyen lottószelvényt. Na, mondom, ez is elég nagy bürokrácia, s azzal aztán fel is ébredtem.

Tabi László

Jólesik a részvét

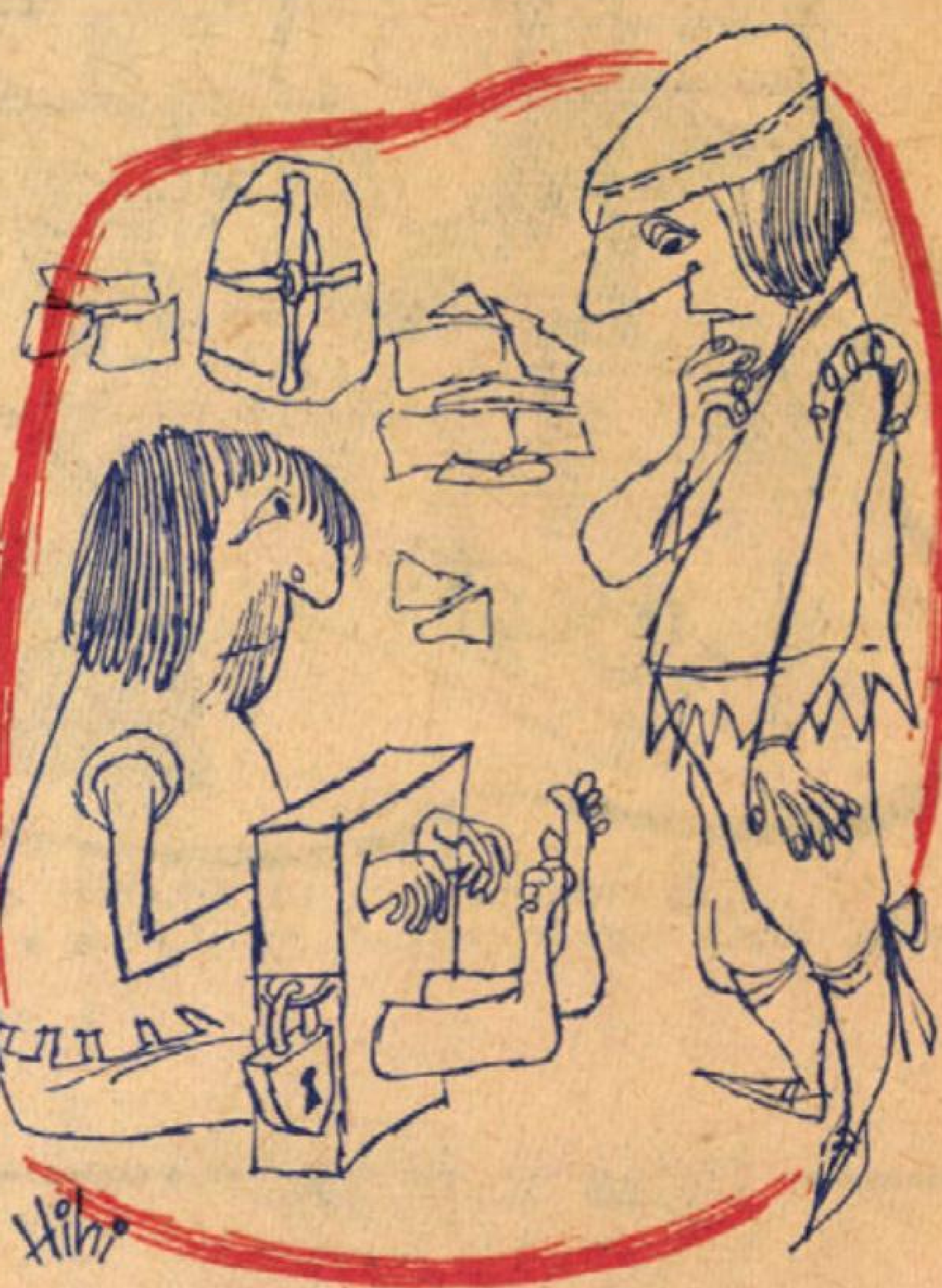

— Mondja, nem nagyon zsibbad?

Öngyilkos indián

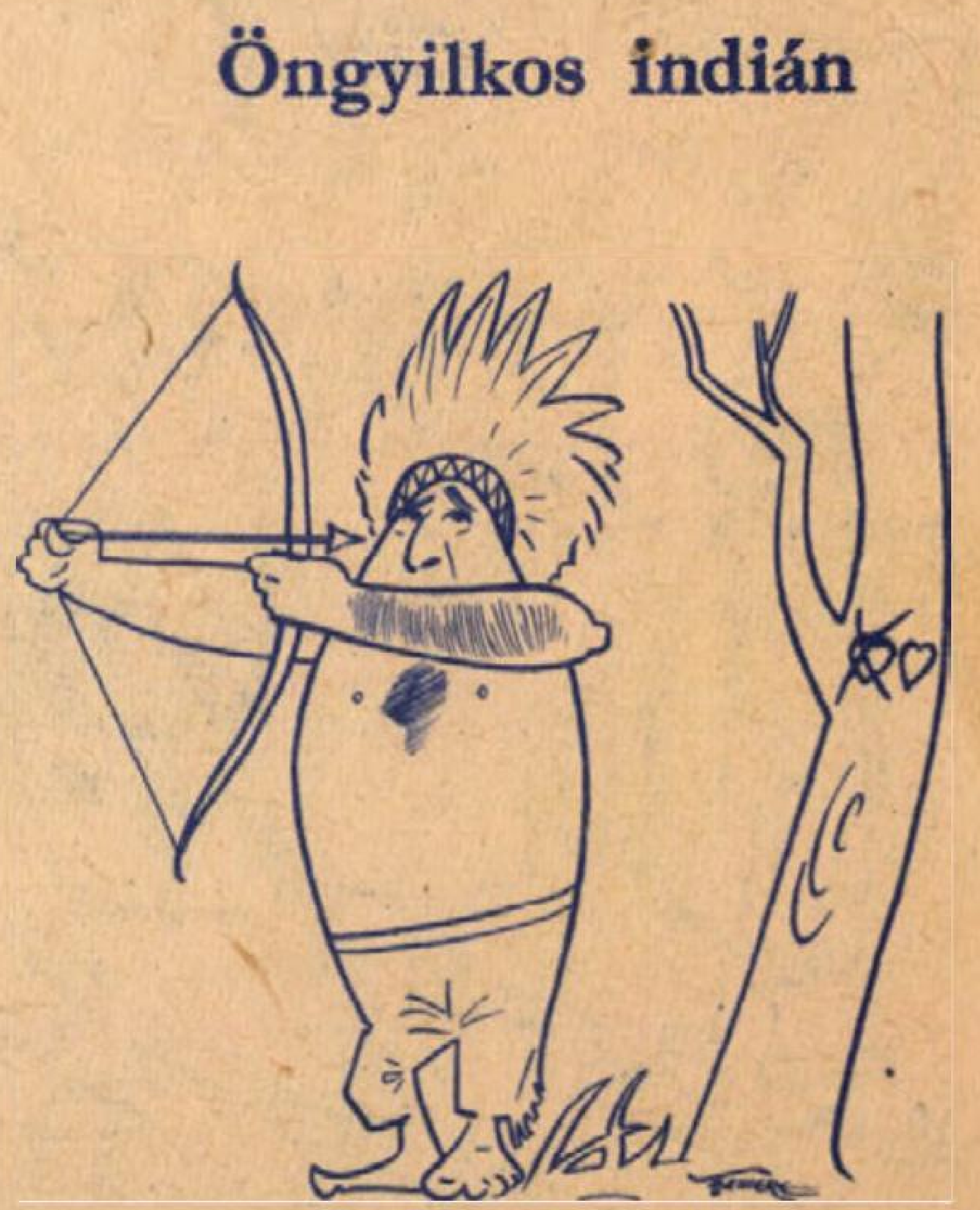

Egy esti pesti utcasarkon

Sándor Károly rajza

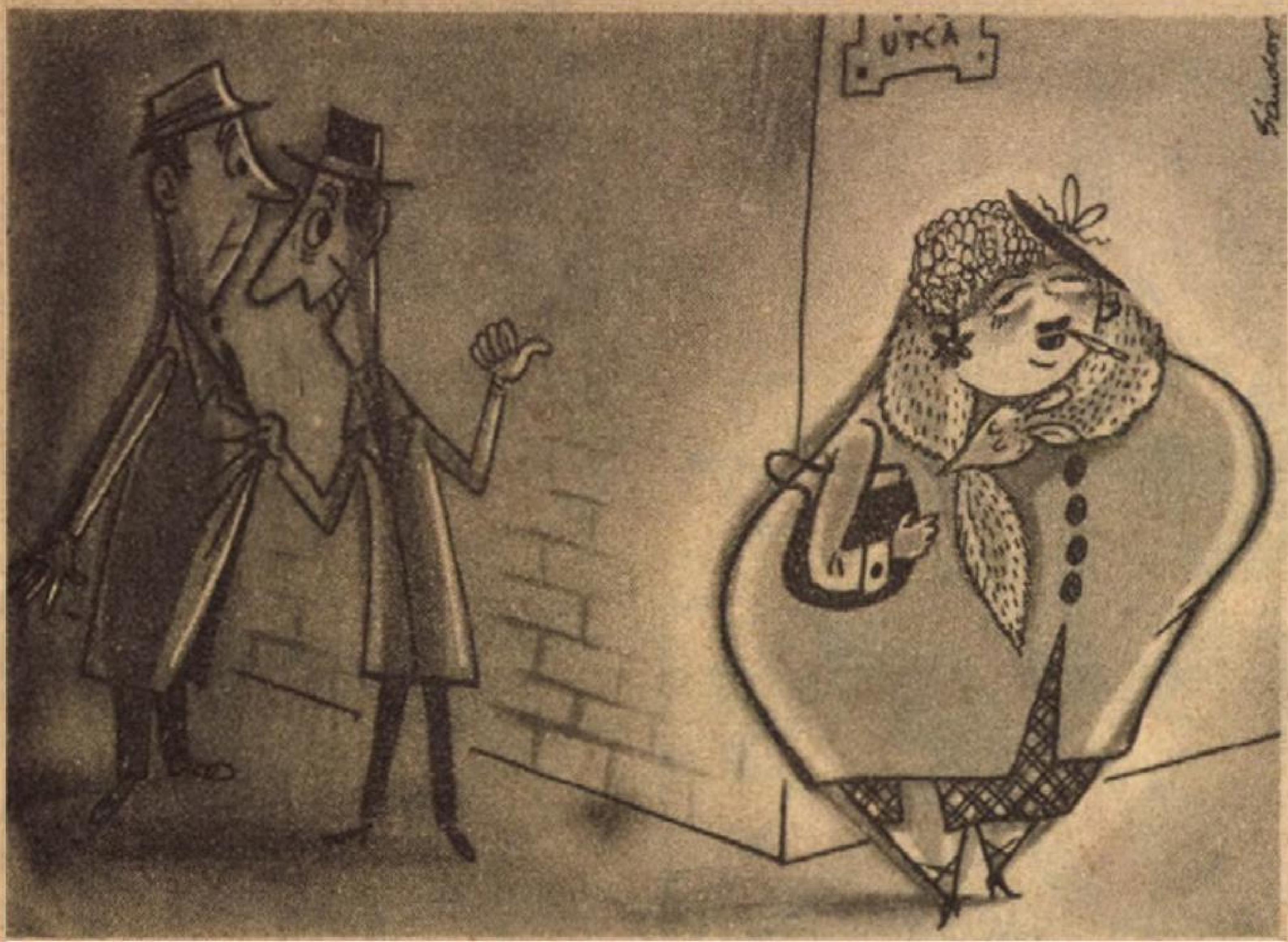

— Ez is olyan könnyű kis nőcske...

Tragédia a trafikban

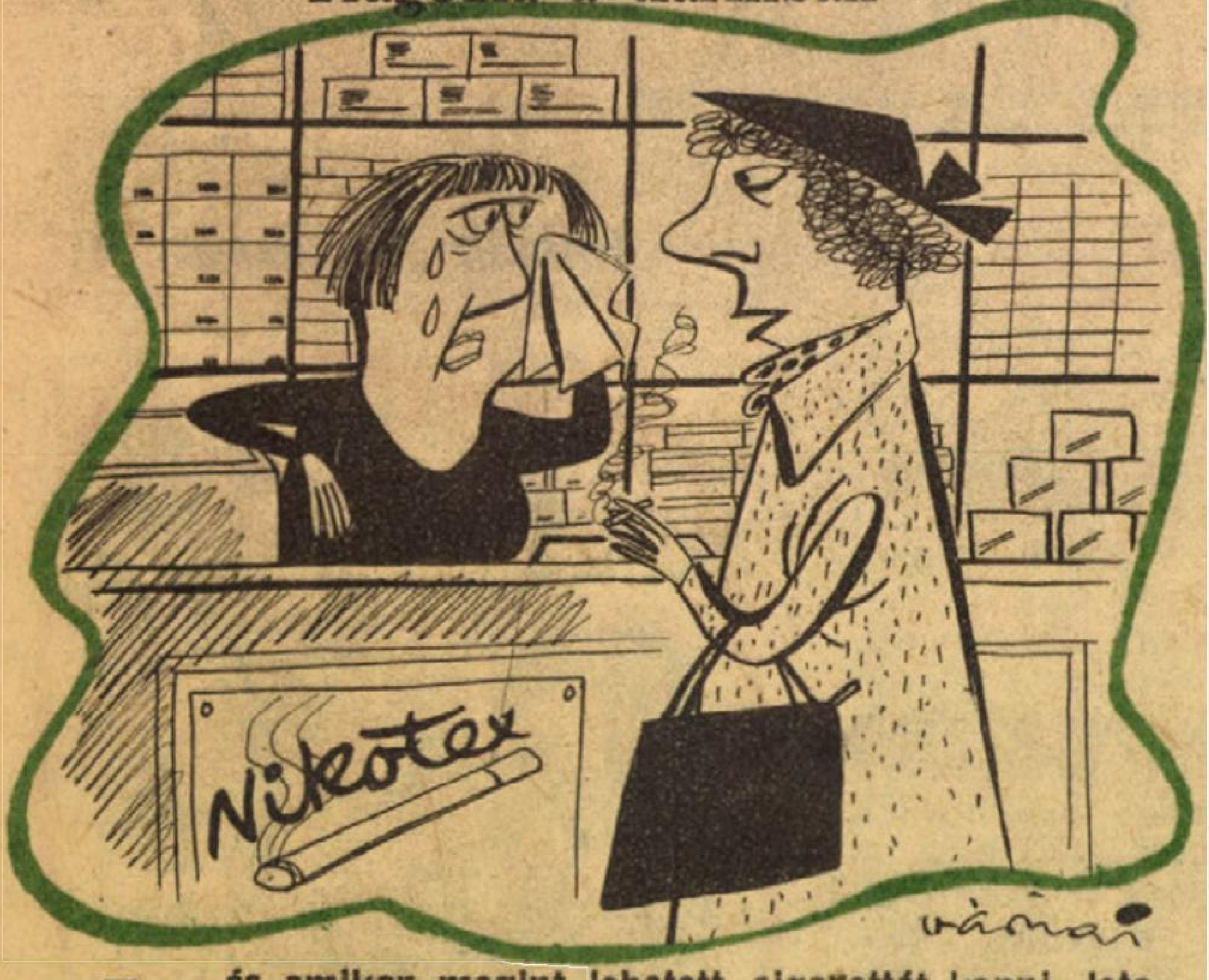

— ...és amikor megint lehetett cigarettát kapni, letagadta, hogy novemberben megkérte a kezemet...

A Ludas üzenetei

AJÁNDÉK. Nincs igaza a nagymamának. Az a tévhit, hogy jól nevelt nő legfeljebb virágot vagy cukorkát fogadhat el ajándékba, még abból az időből származik, amikor az emberek azt remélték, hogy apró ajándékok erősítik a barátságot. Azóta kiderült, hogy az apró ajándék inkább gyengíti. Minél apróbb, annál jobban gyengíti. A házba járó vendégektől és barátoktól minden praktikus ajándékot elfogadhatunk. Decemberben a nagy papírhiány idején egy élelmes vendég papírszalvétát és egyéb papírféleséget vitt a háziasszonynak ajándékba. Amikor az asszony kibontotta a csomagot és meglátta a sok papírféleséget, különösen egyik féleségnél — mélyen elpirult. Az örömtől.

VISSZIDENS. Ne mentegetőzzék. Megértjük, azért jött vissza, mert a magyaron kívül semmi más nyelven nem beszél. Mint fiatal ember, most üljön neki szorgalmasan és tanuljon nyelveket. Ha már tökéletesen tud két-három nyelvet, — nyugodtan itthon maradhat.

KI FIZESSE A VILLAMOST? Ha nem is járnak hivatalosan jegyben, a kislány villamosjegyét nyugodtan megfizetheti. Nem fog azért megsértődni. Mint írja, miközben azon tűnődött, hogy fizesse-e a jegyet vagy sem, — az útjuk végére értek, „elbliccelték" a jegyváltást és most új probléma merült fel. Erre nyugodtan válaszolhatunk: a megtakarított ötven fillért nem illik a lánynak készpénzben átnyújtani.

Válasz beküldött kéziratokra

KEZDŐ KÖLTŐ. 1. A rövid versikét, amelyben belekötött a tavaszba, igyekszünk közölni. 2. Rímszótárt csak antikváriumban találhat. 3. Úgy tudjuk, Petőfi sohasem használt.

„FUTÓ GONDOLATOK." A klasszikus mondás szerint, a gondolat vámmentes. Elég baj. Ezekre a gondolatokra nyugodtan lehetne vámot kiróni.

„NÉGY ELBESZÉLÉS." Kéziratokat nem őrzünk meg, de megőrizzük hidegvérünket és ezért a novemberben állítólag elkallódott kézirataiért hozzánk juttatott kifakadásait nem viszonozzuk.

Friss a perec!

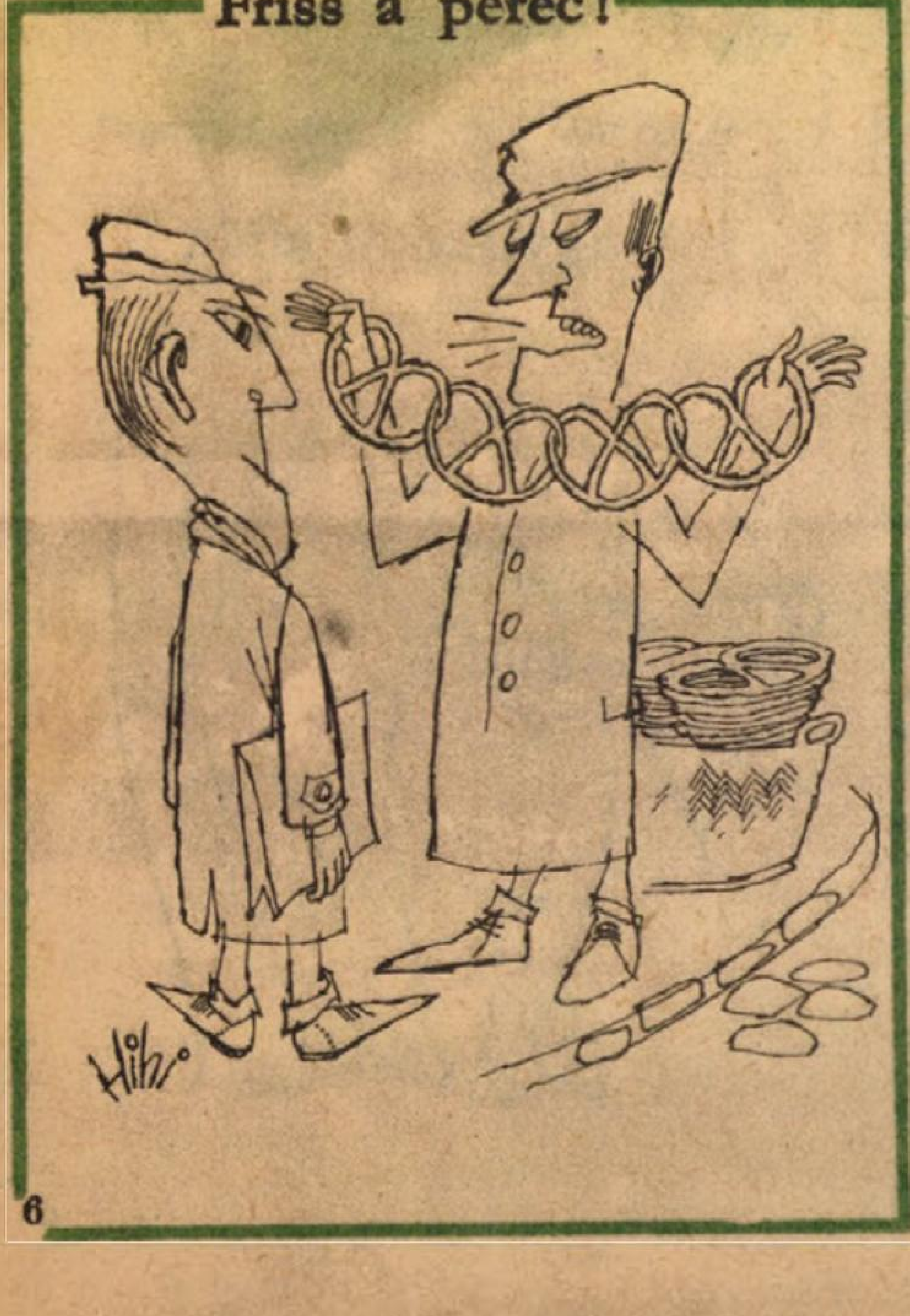

Javul a közlekedés

Vasvári Anna rajza

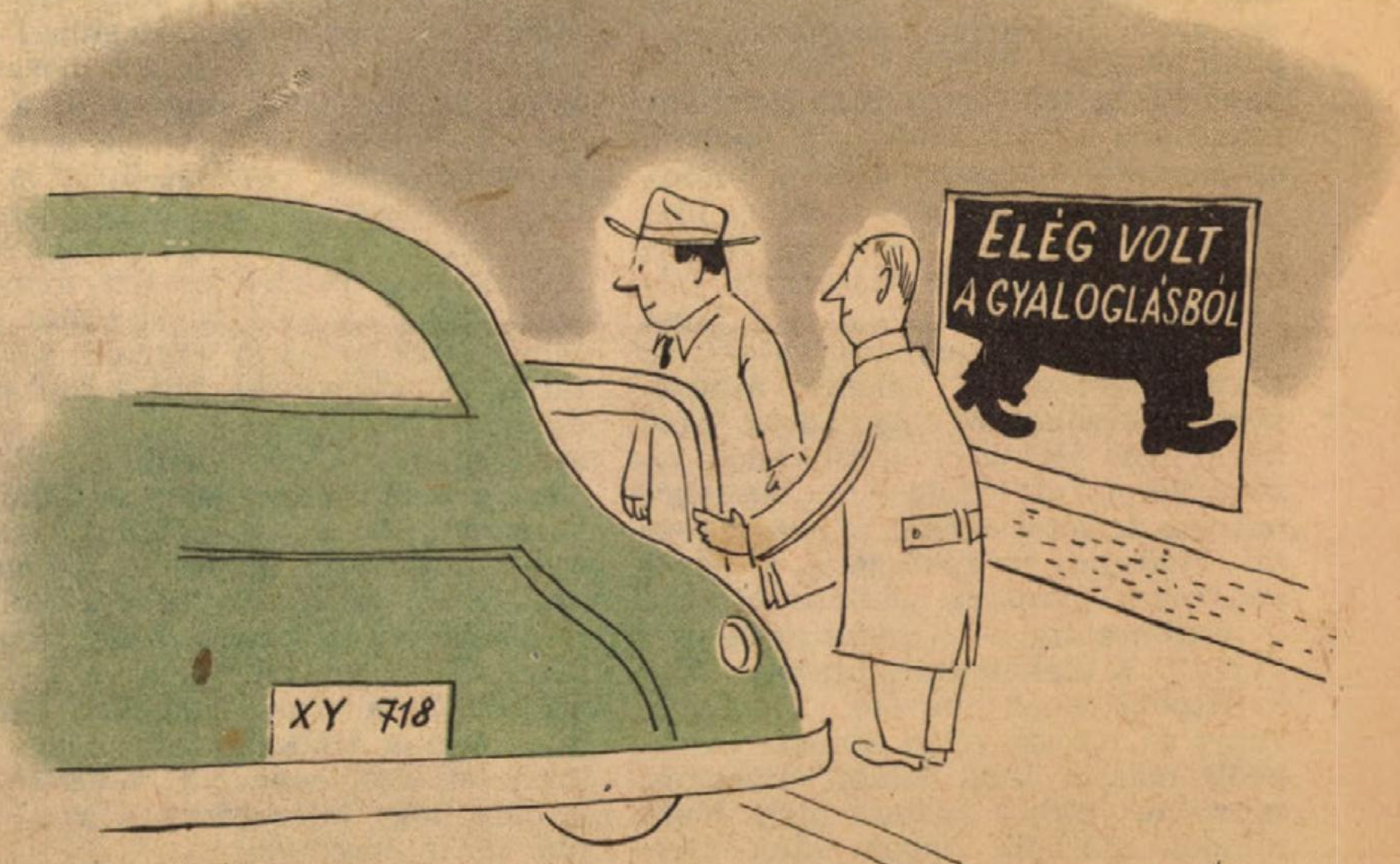

Hazafelé Amerikából

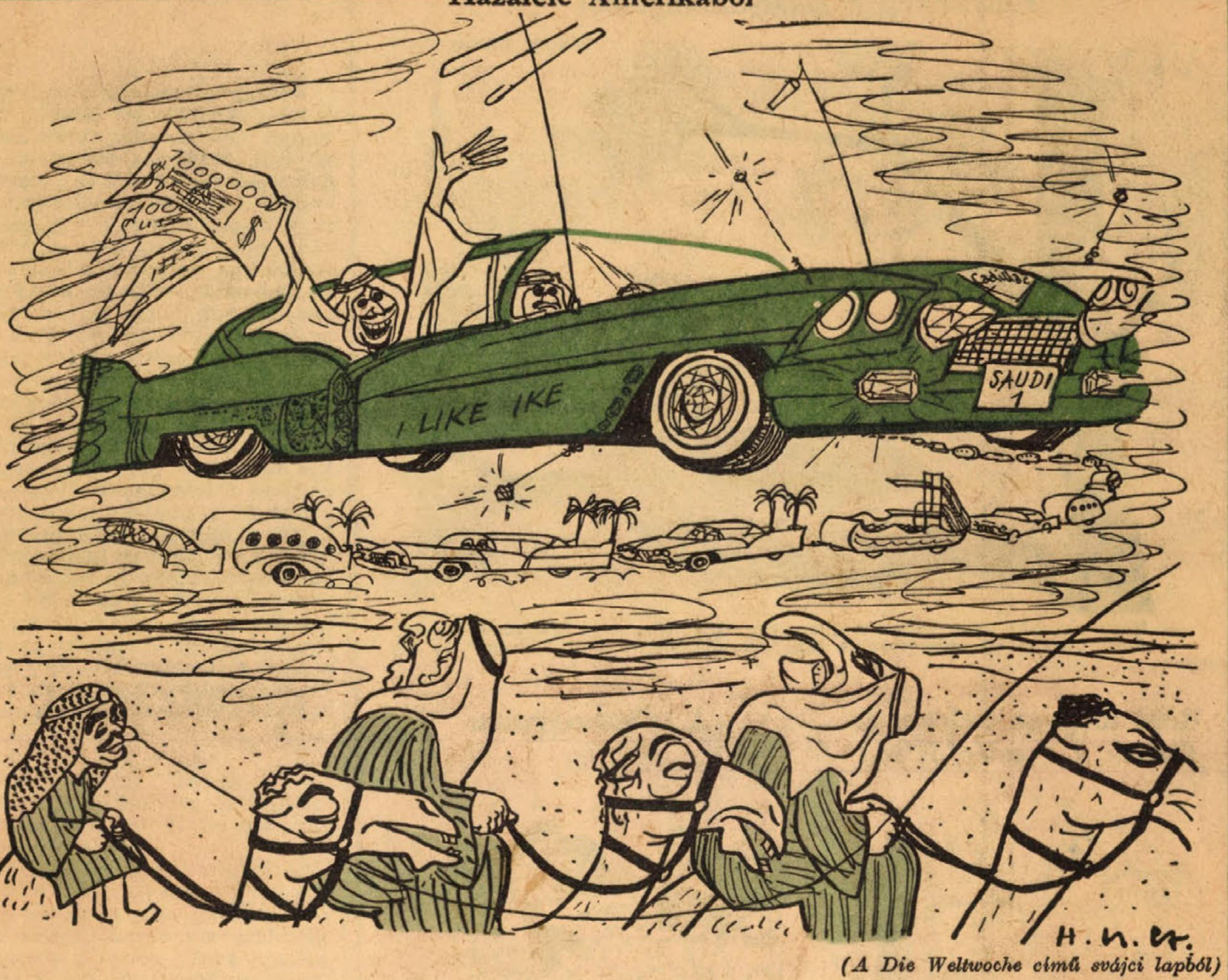

(A Die Weltwoche című svájci lapból)

— Allah il Allah, Dulles és Dollár, és Szaud király az ő prófétája ...

Népes család

Azt írja az újság, hogy Ibn Szaud, a róla elnevezett ország királya az Usában járt és az amerikai külügyminisztertől hatvan Cadillac-autót kapott ajándékba három felesége, háremhölgyei és huszonöt fia részére. A lányok úgylátszik nem kaptak autót, azok ezután is gyalogolni fognak. Amióta ezt olvastam, egyebet sem teszek, mint elképzelem ennek a népes családnak az életét. Látom lelki szemeimmel, amint Szaud király reggel nyolckor felébred három felesége karjában, vele szemben egy hatvanméteres rekamién fekszik a harminckét háremhölgy. Ahogy a király kinyitotta a szemét, a harmincöt asszonyka egyszerre megszólal:

— Jóreggelt, szívecském, hogy aludtál?

— Köszönöm, jól —, mondja a király és egyenként végigcsókolja a hölgyeket, mire dél lesz és elmennek ebédelni. Az asztalfőn ül Szaud, aztán ott ül a harmincöt asszonyka, a huszonöt fiú és a lányok, akik nem kaptak autót. Csak azok hiányoznak, akik éppen szülnek, haldokolnak vagy esküsznek. Az ebéd két óráig tart. akkor Szaud megtörli a szalvétával a száját és azt mondja:

— Mahlzeit... —, aztán homlokon csókolja a családját, mire este lesz és elmennek lefeküdni.

Ami ideje ezen felül marad, azt uralkodással tölti Szaud király.

(gb.)

Feltámadt a rémregény

Toncz Tibor rajza

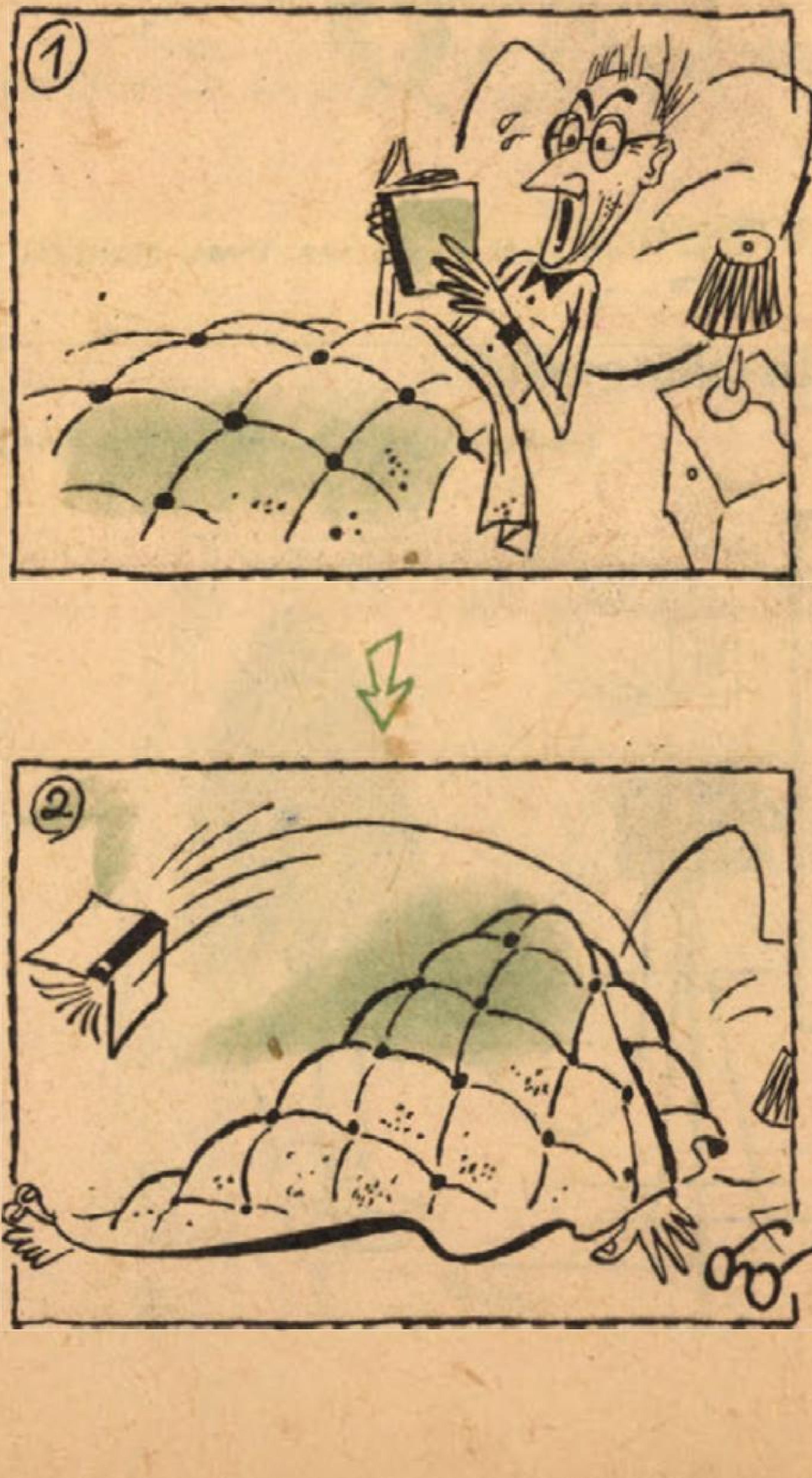

BESZÉLGETÉS a NAGYKÖRÚTON

— Jóezsdét kánok... Bussánat a zavarásért...

— Hogyhogy értve aztat, hogy bussánat... Hukkkk... Tisztellek-becsüllek, de nekem ne mondjad aztat, hogy bussánat... Azért mert én megittam egy fevedegá... egy kefedegá... egy kevedeká...

— Fekedevekáhét, komám...

— Engem ne oktazzsál, komám, azért mert én megittam egy fehetevá... egy kefetegávét, éngem azért ne oktazzson senki... Értettem?

— Bussánatot kívánok, de nekem ne mondd aztat, hogy értettem, mert én... hukk... én izs ember vagyok, a kezservit a teremtésemnek...

— Az már mázs, komám, az már egészen mázs, hát mért nem mondtad mindjárt... Különben is bussánatot kérek, ez a legnagyobb marhaság...

— Missoda, komám?

— Hogy mi itt egymást molezdáljuk, mikor ott megy egy józan pók, akit molezdálhatunk együtt...

Helyzetkép a lakás-dzsungelből

Sándor Károly rajza

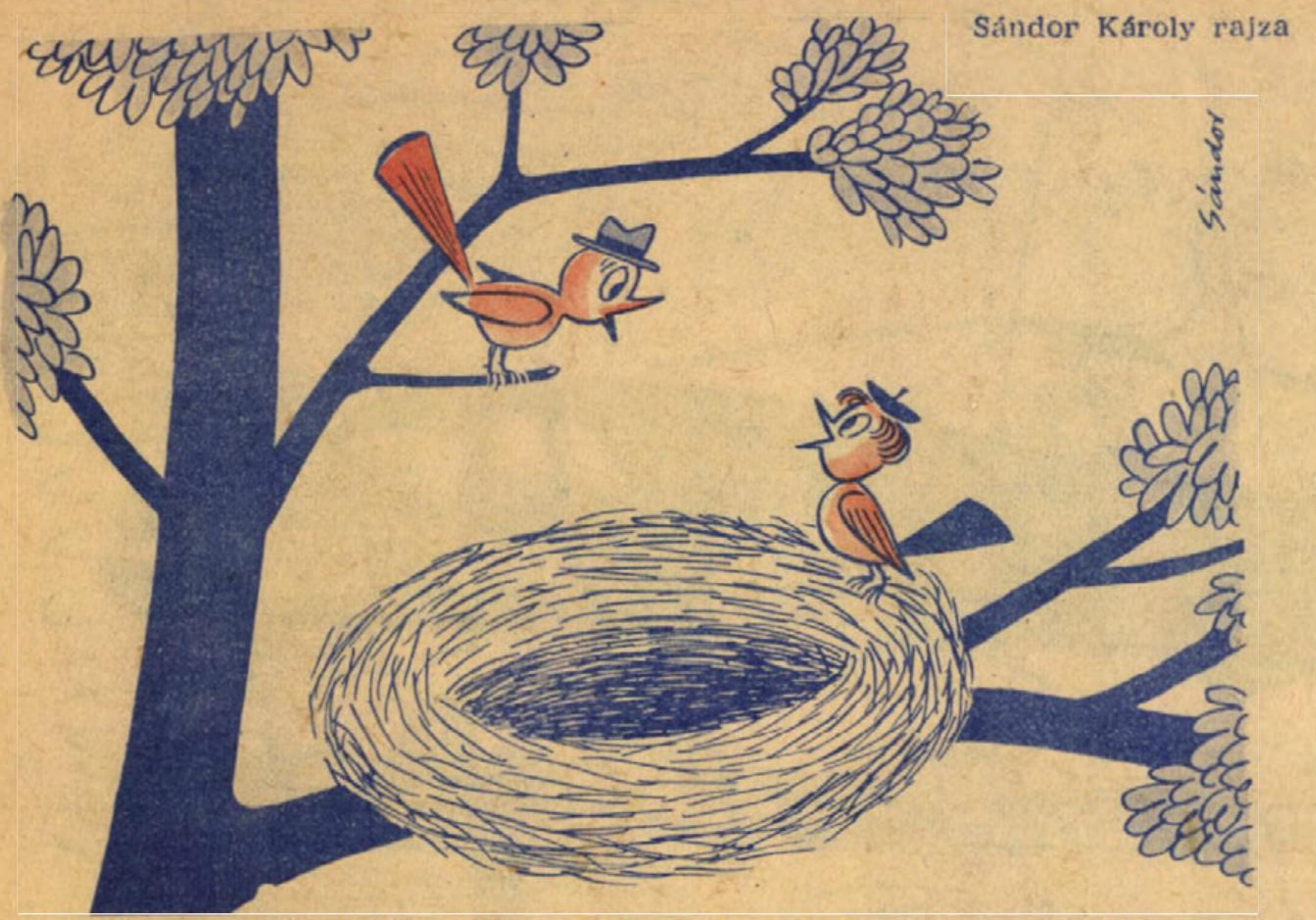

— Maga egyedül lakik ebben a gyönyörű nagy fészekben, szomszédasszony?
— Pszt! Be van még ide jelentve egy kakuk-család, a nyúl házaspár és egy medve . . .

Régi magyar ételeket is főznek a vendéglőkben

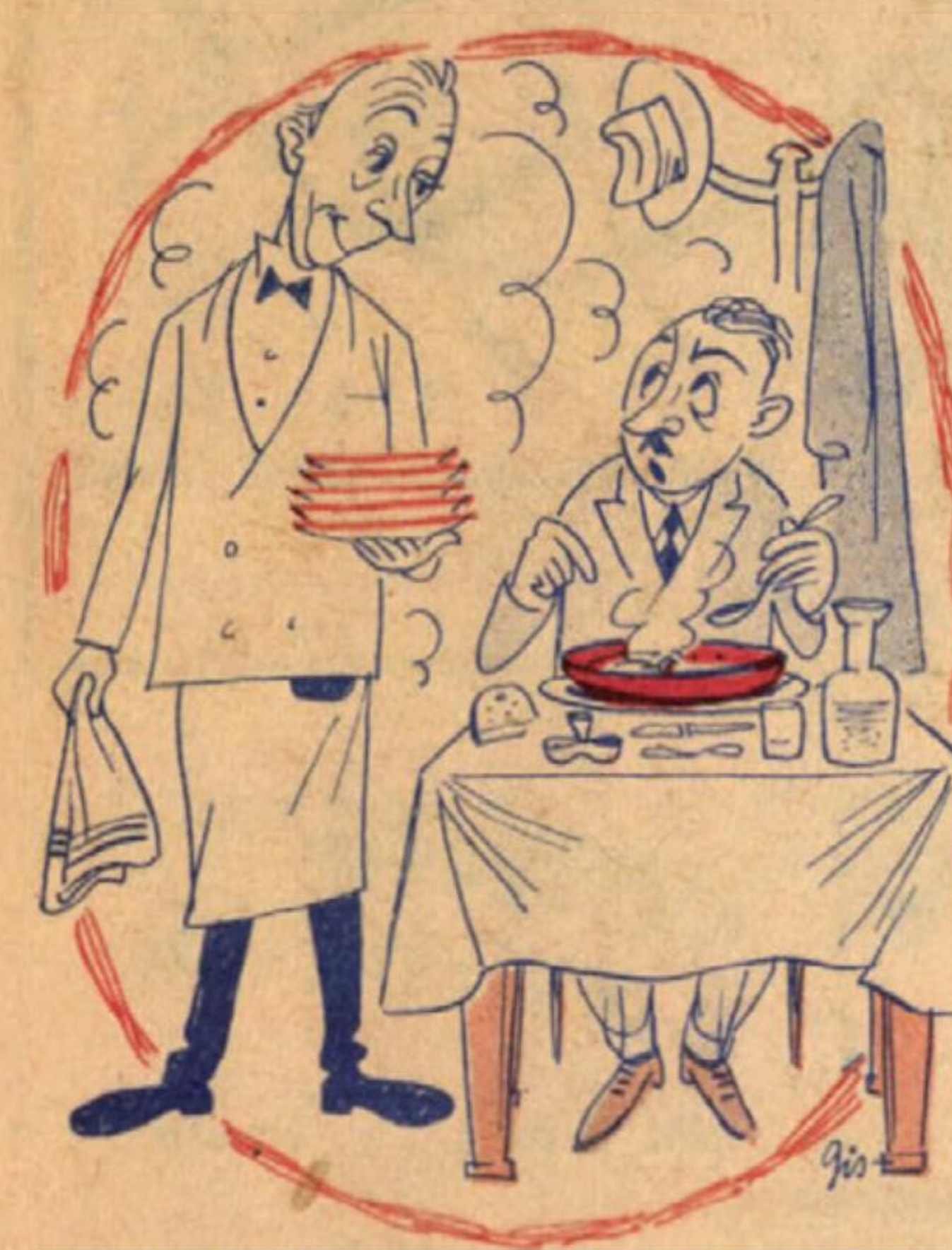

— Mondja, ez régi magyar étel?
— Ó, hogyne kérem . . . Tegnapról maradt . . .

A nők kedvence

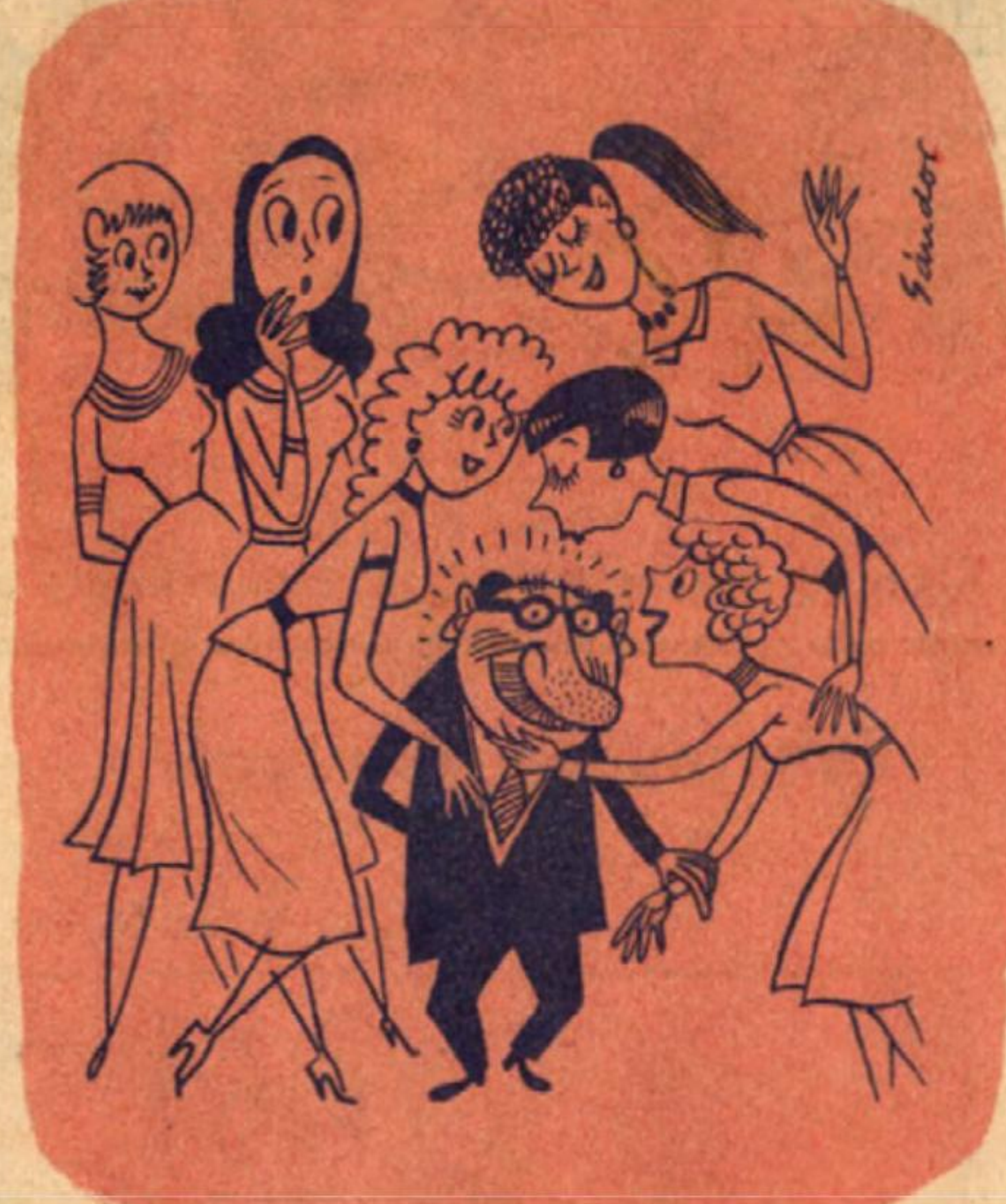

— Van két jegye az Yves Montand-estre . . .

A szégyenlős fotografus

(Mahood rajza a londoni „Lilliput"-ból)

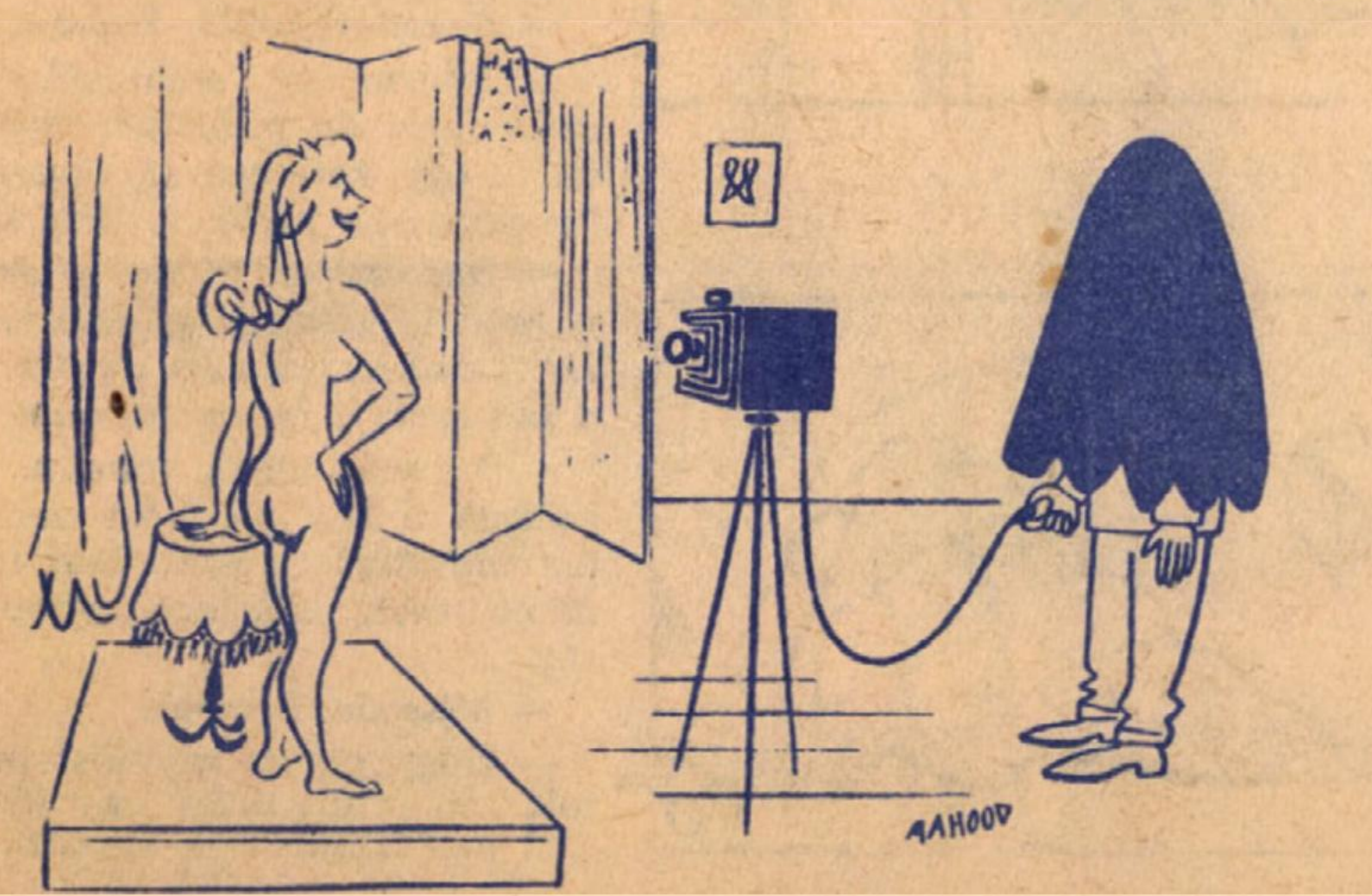

LEONTIN KISASSZONY DIVATBA JÖTT

Nem akarom elárulni Leontin kisasszony életkorát, azt hiszem, elég, ha csak annyit mondok: már akkor komoly dolgozó nő volt, amikor a Meseautót bemutatták. Szomszédunkban lakott, magányosan, egy családi fényképekkel teleaggatott szobában, hervadó örökzöldek között. Néha átjött hozzánk egy kis esti beszélgetésre, — ételreceptekről, horgolási mintákról tárgyalt a feleségemmel, — de tíz óránál tovább sohasem maradt, hiába tartóztattuk. Mind a ketten őszintén megkedveltük Leontin kisasszonyt, csipogó hangjáért, kicsit fontoskodó modoráért, szégyenlős nevetéséért és különösen azért, mert minden mondata egy röpködő ó-val kezdődött.

Mi tagadás, nagyon meglepődtünk, amikor megtudtuk, hogy öreg barátnőnk menyasszony. A feleségemmel egy egész estét ráldoztunk a találgatásokra: vajon kicsoda, és főleg, milyen lehet az illető? A magam részéről egy apró és gömbölyű, nyugalomba vonult kisiparosra fogadtam, aki az első világháborúból hozott reumája mellett egy kis pirostetejű családi házzal is rendelkezik Erzsébeten. Feleségem nyugdíjas tanárt képzelt el Leontin kisasszony mellé, ösztövér, tiszteletreméltóan unalmas férfiút, sok lírával és kifejlett gyomorbajjal.

Mind a ketten tévedtünk. A vőlegény fiatal ember volt, nem lehetett több harmincöt esztendősnél. Gerelyvető termetű, a haja homlokába hullott, szemében a fiatalság derűje és leplezetlen, gyerekes kíváncsiság. Ami rögtön feltűnt rajta: régies öltözködése. Háromgombos, rövid zakót viselt, alatta kicsit lötyögő mellényt, a mütyürkékkel díszített óralánc sem hiányzott róla. Hegyesorrú cipőjét akár tükörnek is használhatta volna. Nyakkendőjében szultán-fejes tű, kézelőjében gyöngyház-inggomb, felső zsebéből virágként kibomló batiszt-zsebkendő. Eleinte roppant zavarban volt szegényke és zavarát csak fokozta a mi szemérmetlen meglepetésünk. Leontin kisasszony felülmúlta önmagát: szerelmes pillantásokkal bátorította a fiatalembert, akit máskülönben Gézának hívtak, körültáncolta, anyáskodó mozdulattal nyakkendőjét igazgatta és szüntelenül fecsegett, miközben provokatív kérdésekkel igyekezett minket beugratni a társalgásba.

Jó emberismerőnek tartom magam. Akkor is rögtön megállapítottam, hogy Leontin kisasszony egy házasságszédelgő gondosan ápolt karmai közé került. Ennek a fiatalembernek csak egyetlen szándéka lehet: kicsalni öreg barátnőnk félretett pénzecskéjét, aztán búcsú nélkül eltűnni, hátrahagyva egy összetört szívet.

Az este folyamán — amíg a nők a konyhán tevékenykedtek, — vallatóra fogtam Gézát.

— Mondja, hol ismerkedtek meg? — tettem fel a kérdést, bevallom, nem valami barátságos hangon.

— A Meseautónál. Együtt álltunk sorban jegyért és egymás mellett is ültünk . . . Csuda jó film. Látta már?

— Még nem láttam . . .

— Sajnálhatja. Mondom: csuda jó . . . Régi film, de sokkal jobb, mint néhány új . . .

Elhatároztam, hogy megmentem Leontin kisasszonyt, ha akarja, ha nem, ezért hát tovább kérdezgettem:

— Szereti maga Leontin kisasszonyt?

— Loncsit? — kérdezte a fiatalember. — Szeretem . . . Jó, jó, tudom, mit akar mondani . . . Nem hozzám való . . . De én, de én imádom a régi dolgokat. Amikor megláttam keblén a csipke-zsabót és az aranyszélű, elefántcsont-medaillont, már akkor beleszerettem . . .

Erre nem tudtam mit mondani, csak ostobán vigyorogtam, de a fiatalember nem vette észre. A plafonra függesztett tekintettel tovább folytatta:

— Hatszor láttuk a Meseautót, de még meg fogjuk nézni hetedszer is . . .

A konyhából kihallatszott Leontin dudorászása: „Meseautóban, színezüst erdők során . . ."

— Amikor harmadszor láttuk a Meseautót, Loncsi lábán magas sarkú, csatos, francia orrú cipő volt, kezében hosszúnyelű selyemernyő, fején fátylas kalap . . . Még most is magam előtt látom . . . Olyan volt, mintha egy harminc év előtti divatlapból vágták volna ki . . . Csudálatos volt . . .

Már nem vigyorogtam. Éreztem, hogy nem volna illő, vendégünk joggal megsértődhetne: ő kitárja a szívét, én meg vigyorgok, mint egy fakutya.

— Tudja, mire gondoltam, amikor először megcsókoltam? Nem fogja elhinni. Arra gondoltam: íme, Gézukám, egy olyan nőt tartasz a karjaidban, aki akkor született, amikor még az öreg Ferenc Jóska uralkodott, monarchia volt és a Herkulesfürdői emléket játszotta délelőttönként a katonazenekar.

Nem vagyok benne biztos, már nem emlékszem vissza pontosan, de feltételezem, hogy tátott szájjal hallgattam a vallomást, — más valaki is így tett volna az én helyemben. Rájöttem: ez a fiú azért szeretett bele Leontin kisasszonyba, mert régi bútordarab volt, előbb készült, mint a Meseautó és nemcsak nő, hanem történelem is. Kénytelen megelégedni Leontin kisasszonnyal, mert az Árpád-házból már nem élnek női sarjak. A múlt mindig megszépül a jelenben, Leontin kisasszony is szép volt fiatal barátunk ködös szemében.

Amikor elbúcsúztak, a feleségem felháborodott hangon csak annyit mondott:

— Nahát! — és várta, hogy mit fogok mondani.

Én nem mondtam azt, hogy nahát, én nem szóltam egy szót sem, azon gondolkoztam, vajon milyen parfümje lehetett Leontin kisasszonynak. Kellemes, álmosító illata volt, régmúlt dolgokat juttatott eszembe, de alig kezdtem bele az ábrándozásba, feleségem megzavart:

— Érezted te is, hogy milyen naftalin szaga volt?!

Mikes György

Potyautas

Réber László rajza

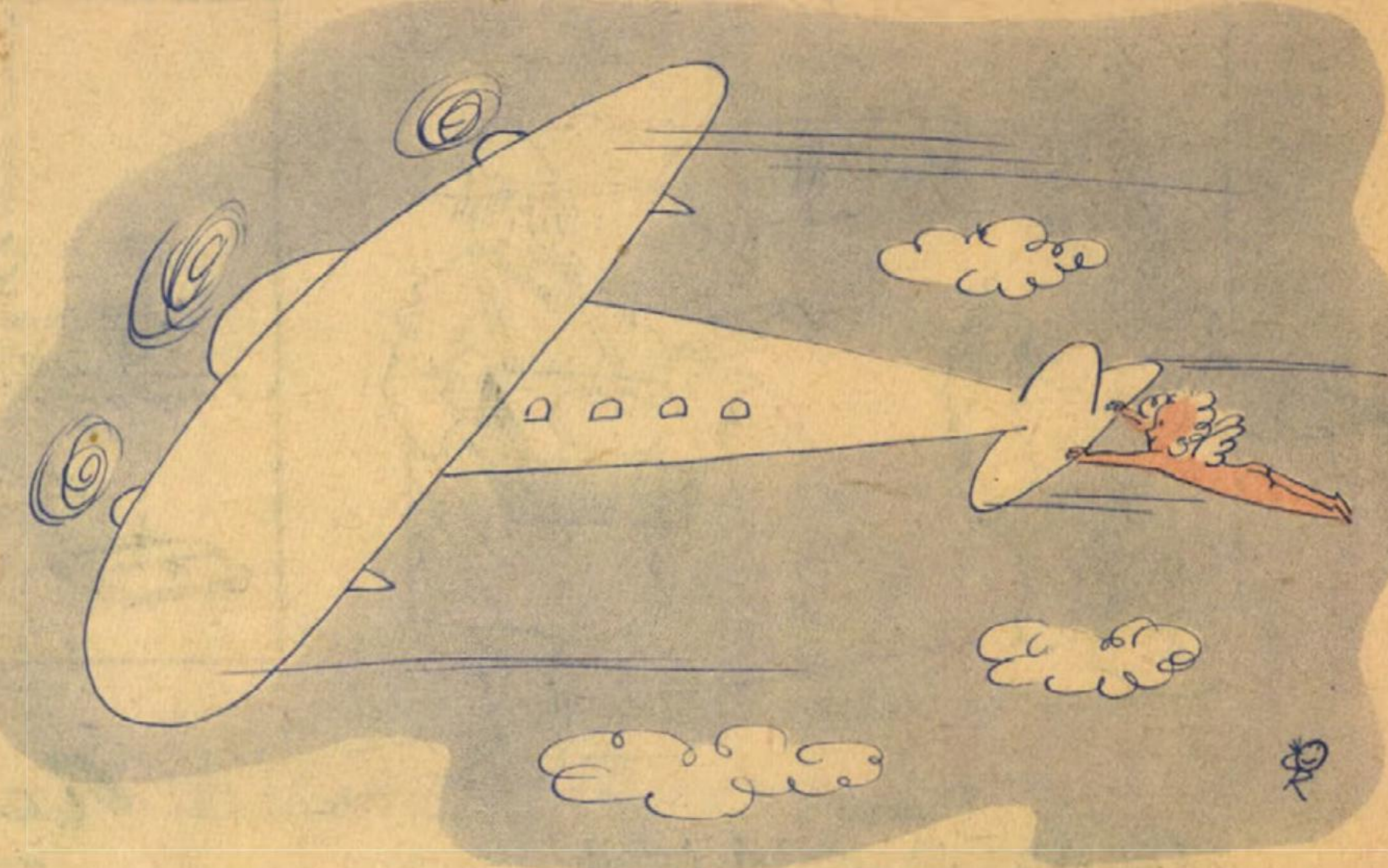

Lefelé megy a tojás ára

Sándor Károly rajza

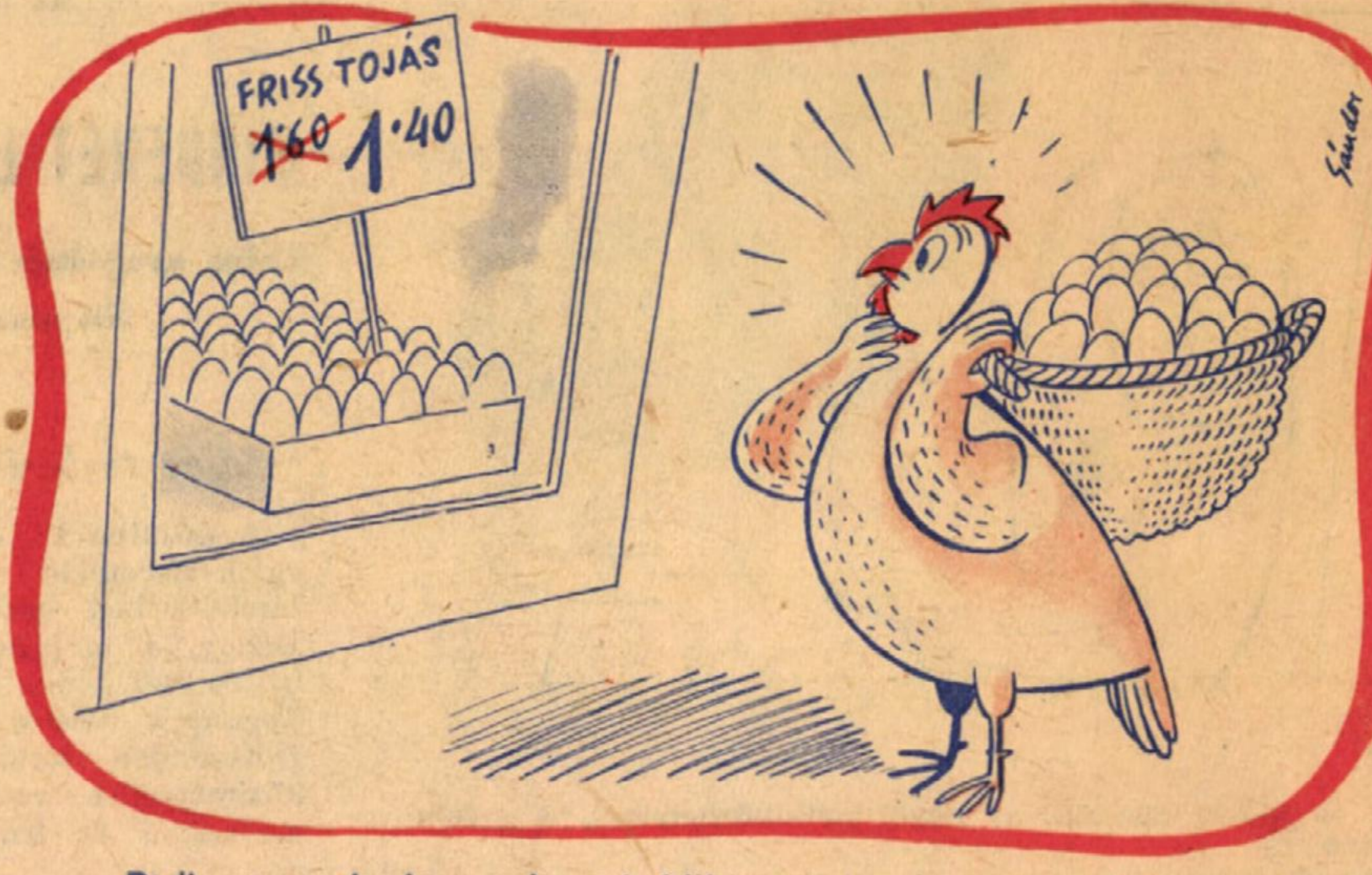

— Pedig novemberben már azt hittem, hogy tavaszra vehetek magamnak egy Wartburg-kocsit . .

Barátságos mérkőzés

Szür-Szabó József rajza

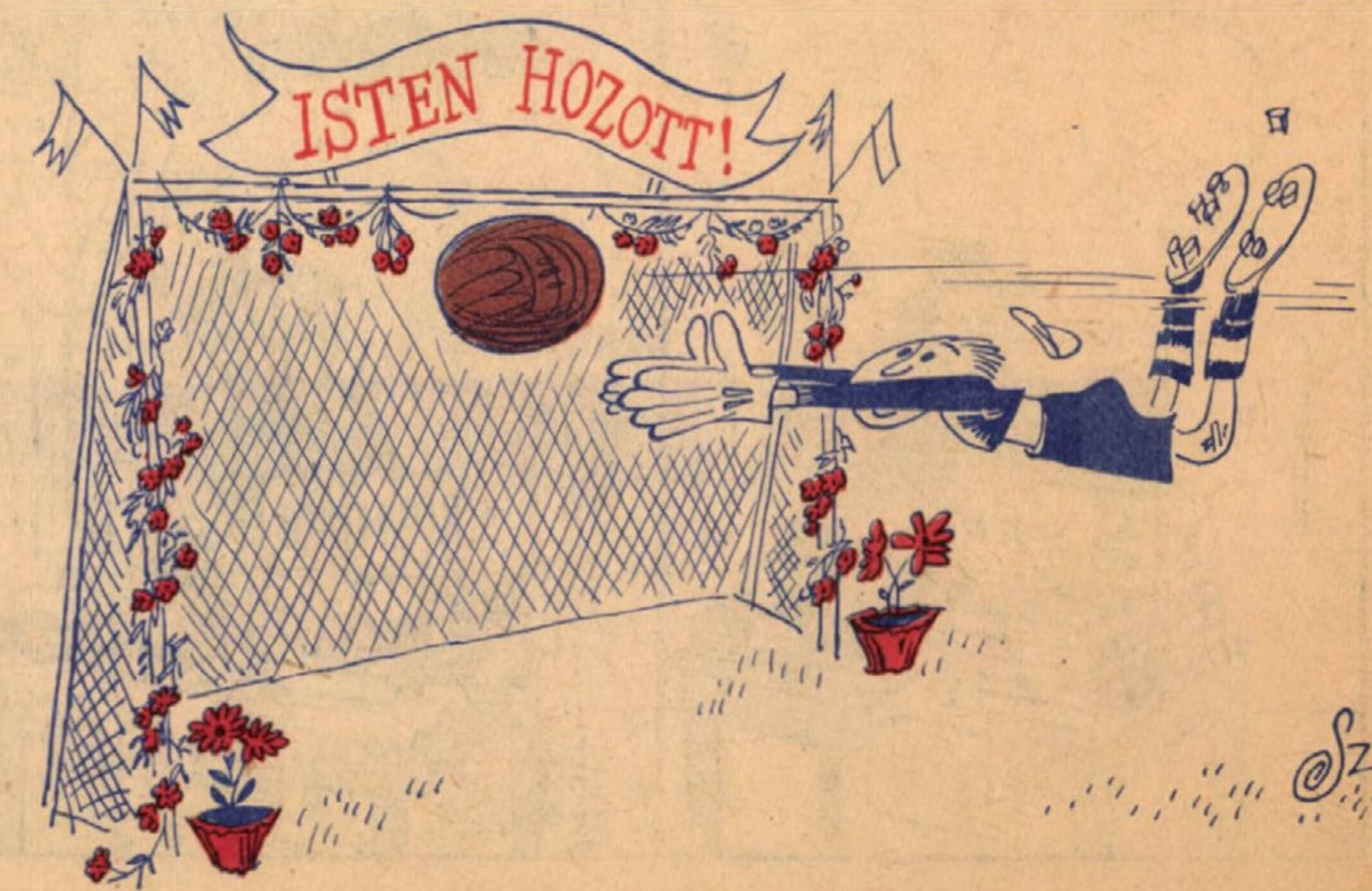
ISTEN HOZOTT!

Meglepő tábla

Kaján Tibor rajza

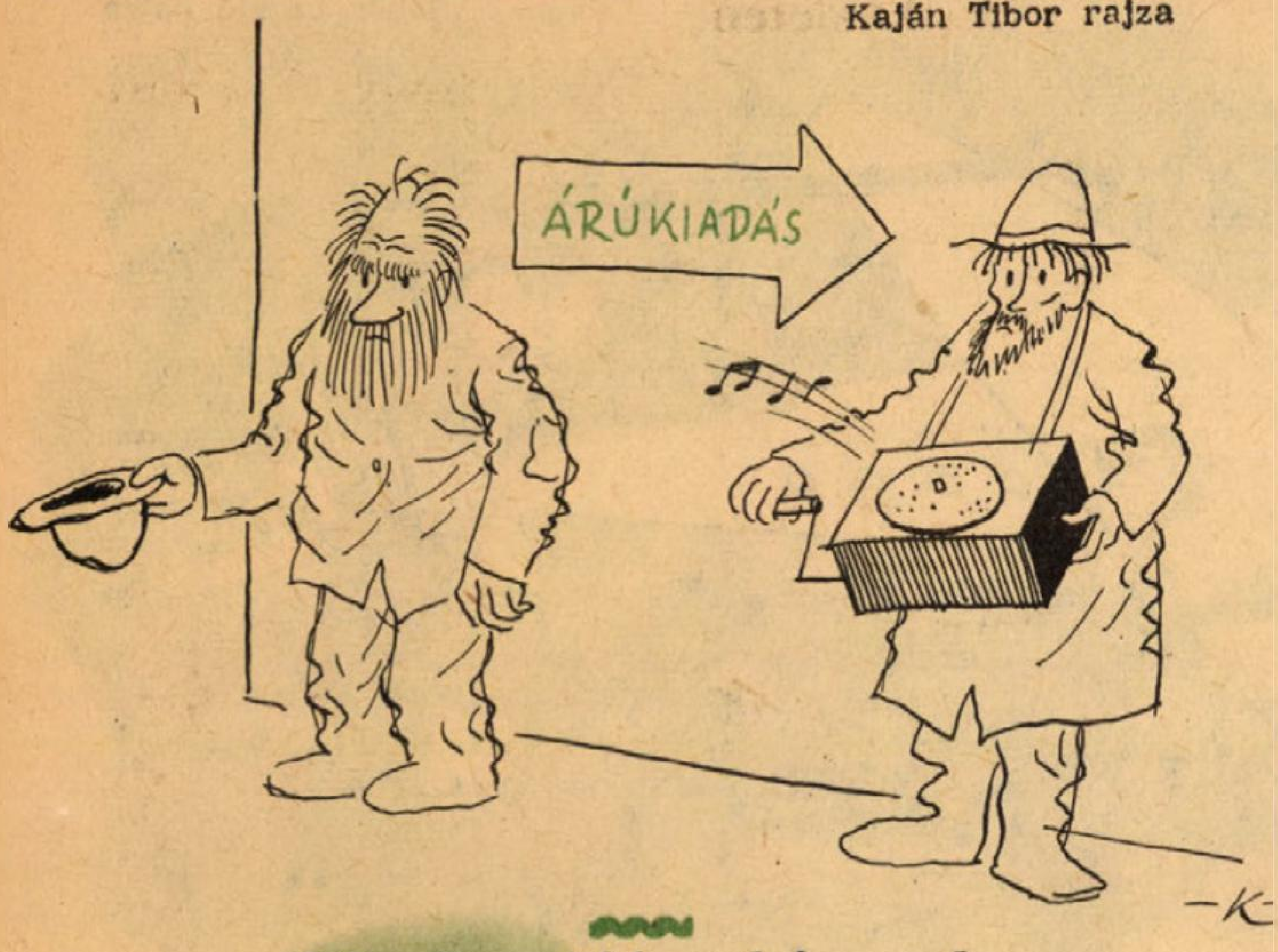

Létszámcsökkentési gond

Réber László rajza

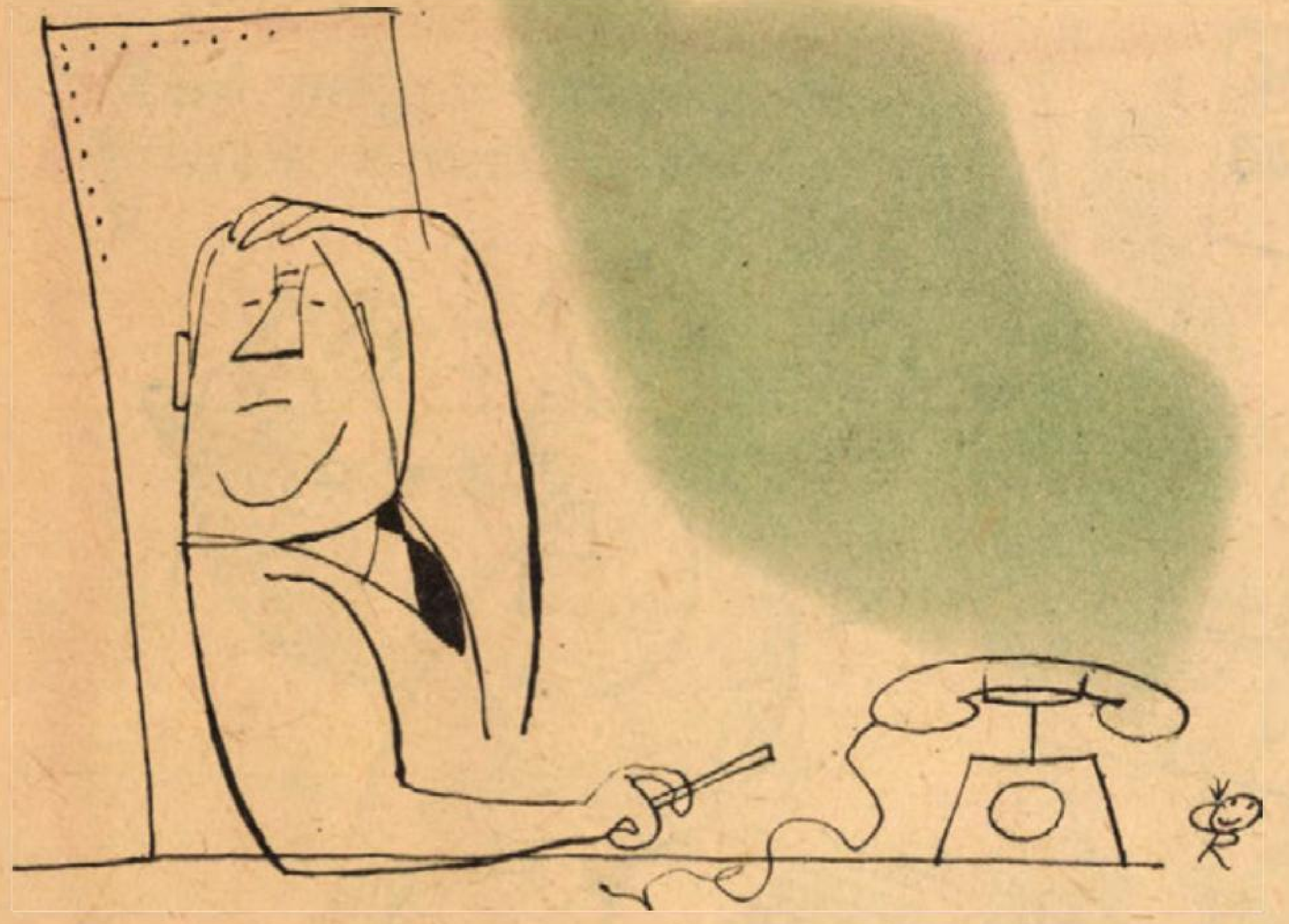

— Nehéz dönteni: az egyik nélkülözhetetlen, a másik csinos ...

A magasugróbajnok hazaérkezik ...

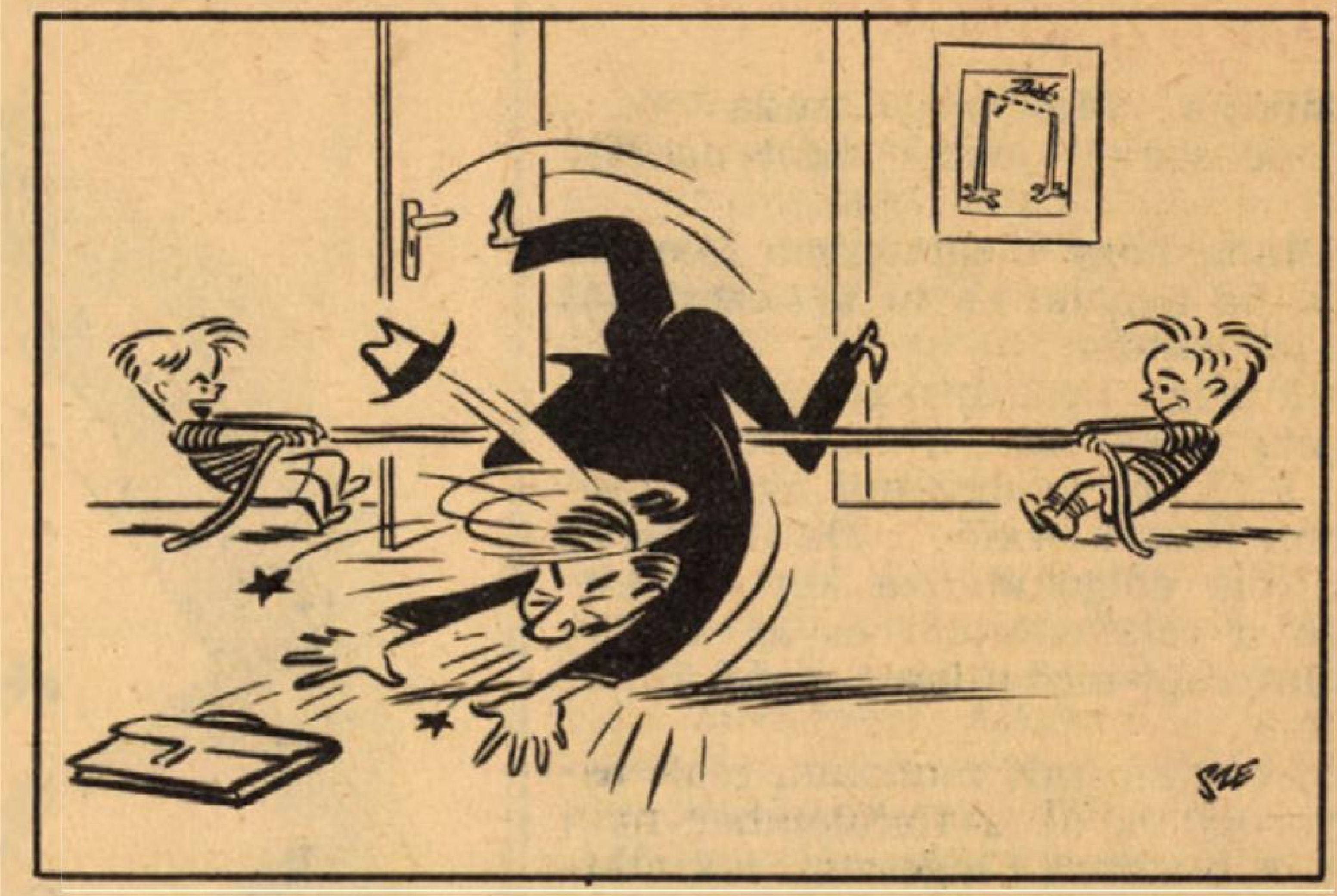

A címadás művészete

A társbérlet szörnyűségeiből

Őrült vagy gonosztevő? Egyik se!

Az íróasztal titka

Gyengeidegzetűek ne olvassák!

MINDENÉT LEVÁGTA A TÁRSBÉRLŐJÉNEK

Utána nyugodtan megebédelt egy vendéglőben

Mit mond a főpincér? A titokzatos számok

Ó, irgalom atyja, ne hagyj el!

Saját tudósítónktól

A Ló utca 17. számú ház egyik elsőemeleti lakásában társbérletben lakott Pipere Bódog, a majdnem ismert író és Döf Jenő, a kritikus. Tegnap a délelőtti órákban Döf minden előzmény nélkül kéziratpapírt vett ki íróasztalából és írni kezdett. Előbb Pipere verseit vágta le, majd a novelláit, végül a regényét, aztán elment hazulról és egy vendéglőben megebédelt.

— Nyolc forint negyven — mondta az ebéd végeztével a főpincér.

— Ó, irgalom atyja, ne hagyj el — mondta erre viccesen a kritikus.

Könyvárusítás az utcán

Szegő Gizi rajza

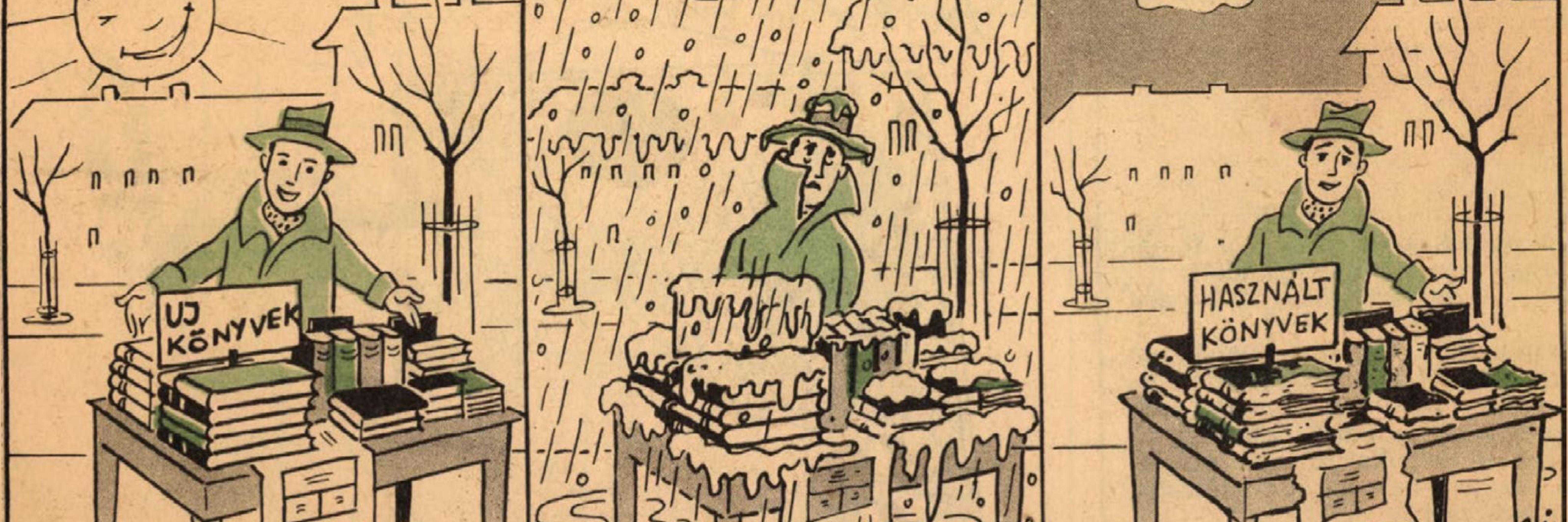

Lajtántúli legenda

A bécsi kávéház egyik sarokasztalánál magyar újságot olvasott egy fiatalember. Valaki megszólította:

— Szintén magyar?

— Igen.

— Én november végén jöttem ki. Maga?

— December másodikán.

— És?

— Még semmi. Megszerzem minden nap a 10—15 schillinget. Abból jut a kávéházra is. Igaz, ma gyalog megyek a szállásra. Nem maradt villamospénzem.

— Ugyanaz tökben. Ma csak kolbászt ebédeltem. Ha az a villamos nem lenne 1,90! Egy jegy áráért beülök a kávéházba. De türelem, türelem. Éppen most hallottam egy esetet. Idefigyeljen. A sógoromnak mesélte egy barátja, aki egy Kovácsi Balázs nevű emberrel jött ki. Ők is december másodikán érkeztek. Mindketten győriek. Szóval ez a Kovácsi Balázs valami plasztikdolgot talált ki Győrött. Ott egy szövetkezetben alig keresett vele havi kétezret. Itt Bécsben eladta ötmillió schillingért. De ez még semmi! Megismerkedett egy amerikai nővel, a nő beleszeretett, kitűnt, hogy valami parafadugókirály lánya. A múlt héten volt az esküvőjük. Húszmillió dolláros családba nősült. Ott is megcsinálja a plasztikdolgot. Már nászútra is mentek. Yachton a Földközi tengeren végig, utána Miami, Florida. Sógorom meséli, hogy jelentéktelen alak. Se nem szép, se nem okos, se nem férfias. Egy szál ruhában jött ki. Megjegyzem, Győrben se volt néki két ruhája. Mielőtt nászútra ment, sógorom barátja találkozott vele. Olyan autója van, hogy még Bécsben is megbámulják. Csupa fém, üveg, krokodilbőr ülés, tíz rózsa a vázában. Tudja, hogy mibe kerül most a rózsa? Hatvan schilling egy szál. Holnap szerzek bélyegre pénzt és megírom Pestre ezt az esetet. Szóval csak türelem. Nekem is van egy jó bulim. Kitaláltam egy szert, amitől nem szárad meg a tinta. Megér egy milliót. Nincs egy cigarettája? Az utolsó? Tudja mit, törje el, adja ide a felét. Holnap talán több pénzem lesz és egy egészet adok vissza helyette. Ezenkívül hálából beavatom magát még egy nagy lehetőségbe. Idefigyeljen. Pesten óriási üzlet a lángos. Itt nem ismerik. Namármost, ha egy bécsi bankár megérti, hogy micsoda keresetet jelent, nyitunk Bécs tíz-tizenöt pontján lángosboltot. Bécsben kétmillió ember van. Hacsak a negyed része vesz lángost, már eladunk naponta félmilliót. Szóval ezen lehet keresni. És nézze, ha egy kis szerencsém van, engem is meglát valami amerikai milliomoslány és belémszeret, mint abba a győri mukiba, abba a Kovácsi Balázsba. Olyan szép én is vagyok és nekem is csak ez az egy ruhám van. Talán az jó kabala. De már induljunk, mert gyalog másfélóra a láger. Most jut eszembe, hogy még be sem mutatkoztam. Pót Aladár vagyok.

A másik is felállt és szertartásosan bemutatkozott:

— Kovácsi Balázs vagyok, Győrből . . .

Palásti László

Értekezleten

Vasvári Anna rajza

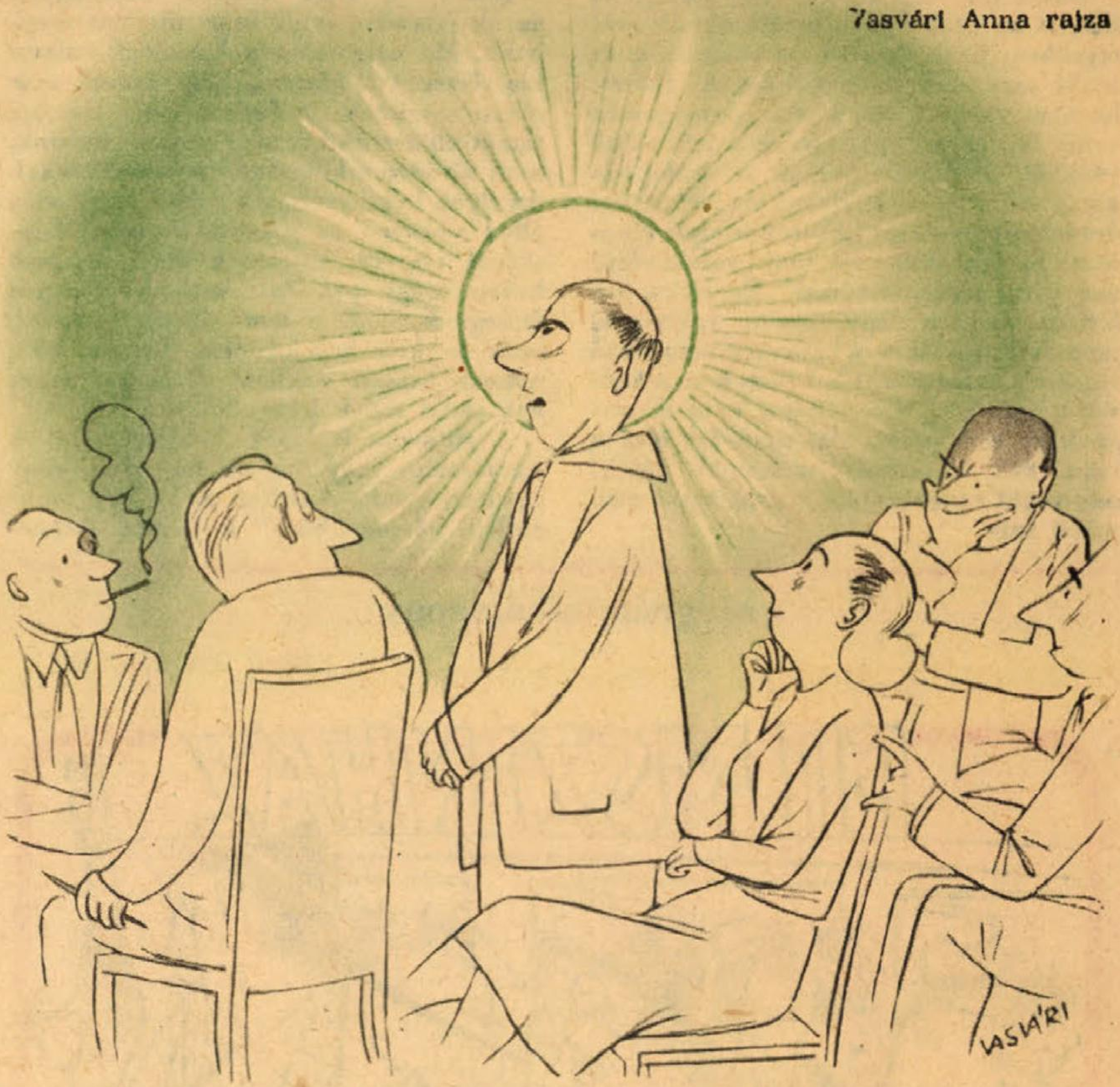

-- Voltak hibáim . . .

Jön a tavasz

Szegő Gizi rajza

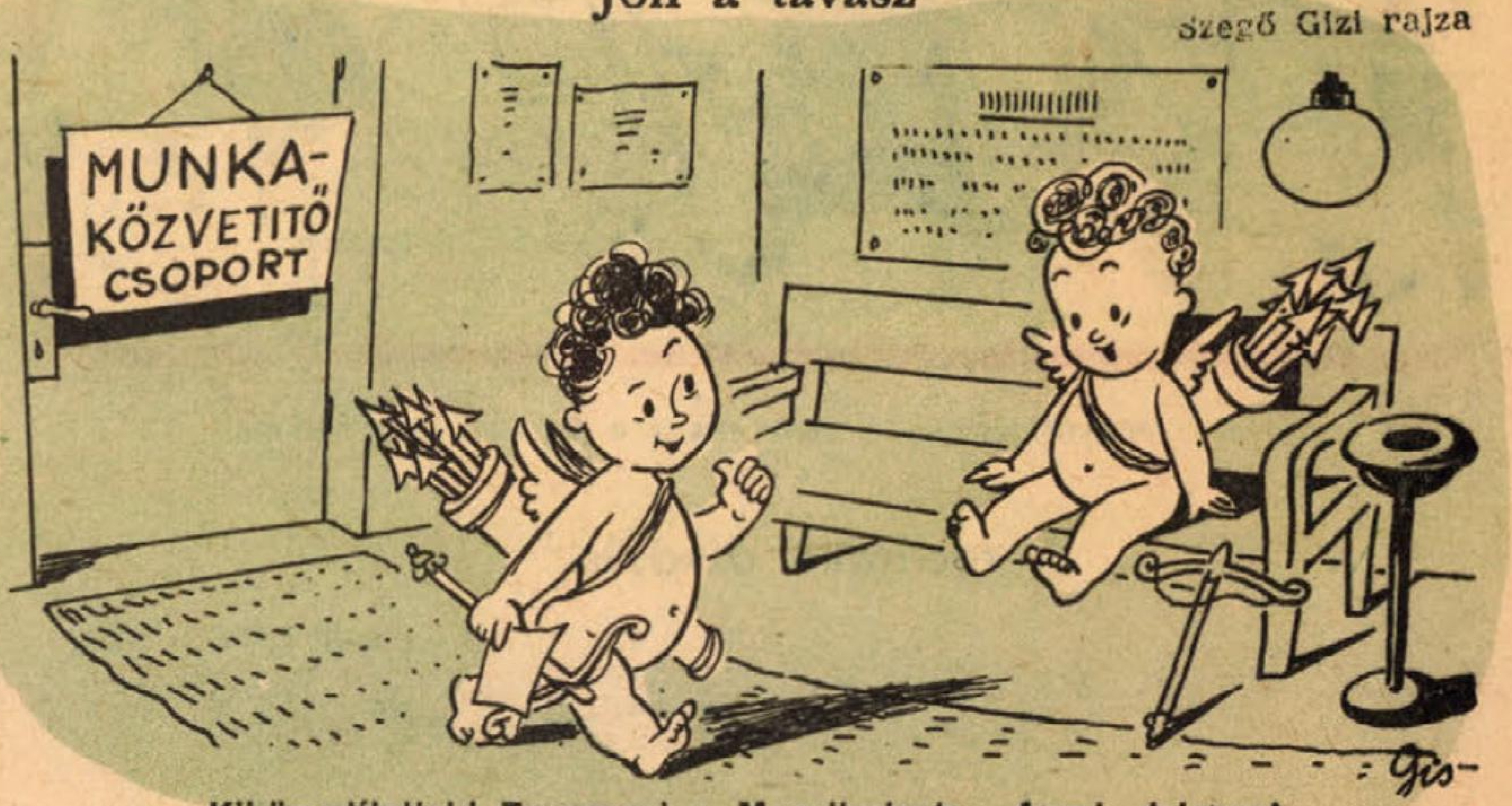

— Kiközvetítettek! Tavasszal a Margitszigeten fogok dolgozni . . .

Valahol Nyugaton

Sándor Károly rajza

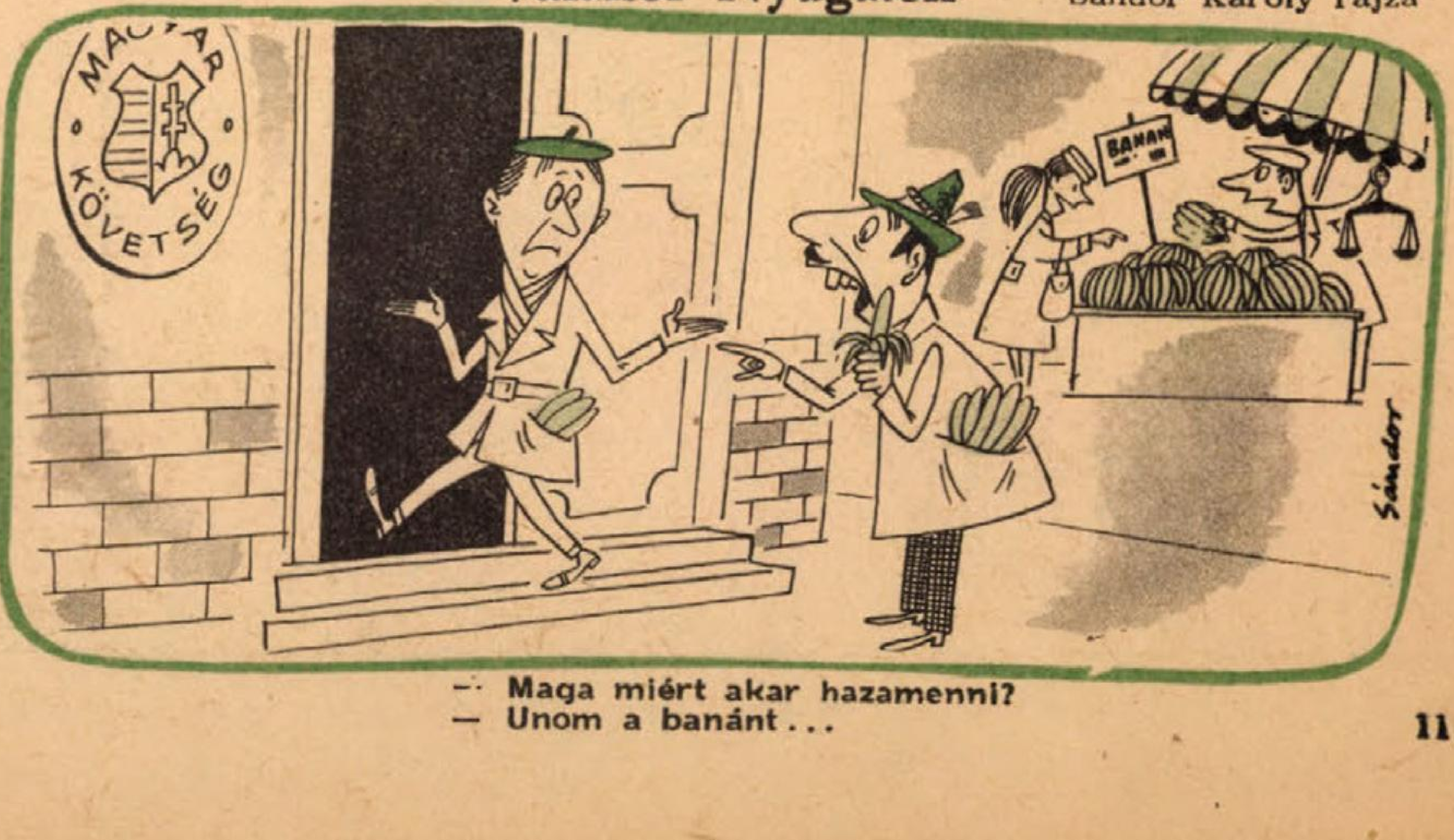

— Maga miért akar hazamenni?
— Unom a banánt . . .

Utolsó kisérlet

Rossz író vagyok. Ez már nekem is feltűnt az utóbbi időben. Másoknak már régebben. Csak éppen nem szóltak, mert senki sem akar rossz fiú lenni. Persze, ha nem vakított volna el az önmagamba vetett hit, olvashattam volna a különböző jelekből. Például, amikor a tatárjárás korában játszódó ötfelvonásos történelmi drámámat olvastam fel barátaimnak, kínos csend fogadta művemet, majd valaki végül ennyit mondott: „Kedves!” Én akkor azt hittem, hogy a nagy élmény valósággal megnémította őket, s különben sem a szó emberei. A sorozatos balsikerek sem kedvetlenítettek el. Gondoltam, nem én vagyok az első zseni, akit nem ért meg a kora. Sok álmatlan éjszakámba került, míg végül rádöbbentem a valóságra: nem tudok írni.

Először is nincs témám. Valahogyan az az érzésem, hogy már mindent megírtak. Ha nagynehezen kiizzadok valami kis történetet, kiderül, hogy mások már régen megírták. Hallatlan, hogy mennyi témát elpusztítottak már kapzsi elődeink, nem törődve a következő nemzedékekkel. Az ilyen lelkiismeretlen rablógazdálkodás ellen védtelen az ártatlan utókor. Egyszóval nagyon szeretnék írni, de nem tudom, hogy mit. Bosszant, amikor arról fecsegnek, hogy a téma az utcán hever, csak le kell hajolni érte. Úgy látszik, nekem valami szellemi Hexenschussom van, nem tudok lehajolni.

A stílusom is lapos, kifejezéstelen. A mondataim vagy nagyon hosszúak, vagy nyúlfarknyiak. Amellett néha egy mondatban három „hogy” is tolong, farkasszemet néznek egymással, de egyik sem tudja kitúrni a másikat. Nem vagyok képes szabadulni az elkopott fordulatoktól, szóképektől. Ilyen kifejezéseket használok: „Szigorú, de jóságos.” Vagy: „Karcsú volt, mint a nádszál.” Sőt: „Élt a gyanúperrel.” És valahogyan elszabadulnak a szavak, ha írok. Hiába gondolok el valamit, rendszerint máshova lyukadok ki. Olyan önfejűek manapság a szavak, hogy egyszerűen nem lehet őket fékentartani.

Aztán mindent én akarok megmagyarázni, semmit sem bízok az olvasóra. A szájába akarom rágni, hogy milyen gondolatoknak kell ébredniök benne. A vége általános zűrzavar, amelyben az olvasó az íróval együtt merül el.

Képtelen vagyok jellemeket alkotni. Műveimben mindenki egyforma és hozzám hasonlít. Minden regényalakom egyformán beszél, férfi, nő, gyerek, öreg. Megesik, hogy egy hatéves kisfiú ilyet mond: „Az élet persze nem olyan egyszerű.” Öreg csőszök néha filozófálnak, uralkodók viszont nem egyszer jassznyelven beszélnek, holott az efféle idegen a jellemüktől és a nevelésüktől. Magam sem tudom, hogyan történik az ilyesmi, de mire észreveszem, már kész a baj.

A mély eszmeiséggel sem volt eddig szerencsém. Egyesek emlékeznek még talán arra a regényemre, amelyben Kázmér és menyasszonya egy szerelmi jelenetben beszélt az önköltségcsökkentésről. Ennek sem volt művészi sikere, sőt a minap azt olvastam, hogy az önköltség magasabb, mint valaha. Tehát se pénz, se posztó. Nem volt érdemes félrerúgni a halhatatlanságot a napi feladatok kedvéért.

Csak azért nem adtam fel a kilátástalannak tetsző harcot, mert makacs természetű vagyok. Elhatároztam, hogy egy utolsó kísérletet teszek. Ha már nem tudok érdekes, különleges jellemeket alkotni, legalább érdekesen nevezem el alakjaimat. Én nem nevezhetem őket Szabó Jánosnak, vagy Kovács Mariskának, mert még inkább elvesznek a szürke posványban. Ismert, érdekes, sokatmondó nevek talán lekötik az olvasó figyelmét.

Legújabb írásom így kezdődik:

„A férfi türelmetlenül kiáltott a telefonba:

— Itt Bonaparte Napoleon! Ki beszél ott? Nem értem! Néró? Jó napot, tessék! Délután sajnos, nem érek rá, nagyon fontos dolgom van. Talán máskor. Helyes. A viszontlátásra!

Mosolyogva tette le a kagylót, persze nem árulta el, hogy Borgia Lucreziával van találkája délután a szigeten.

Felkelt és kiszólt az előszobába:

— Beethoven, kérem! Legyen szíves, vigye le ezt az aktát a tizennyolcas szobába Leonardo da Vincinek. Ha nincs ott, Dzsingisz kánnak is odaadhatja.”

Valahogyan így gondolom a dolgot. Persze lesznek még további bonyodalmak is. Napoleont racionalizálják, majd őt és Borgia Lucreziát in flagranti éri Lucrezia férje, Newton. Többet előre nem árulok el.

Kérem az olvasó szíves támogatását, mert ha ez az utolsó kísérlet nem sikerül, veszem a kalapomat és megpróbálok valami mást kitalálni.

Feleki László

Megbántott asszony

Várnai György rajza

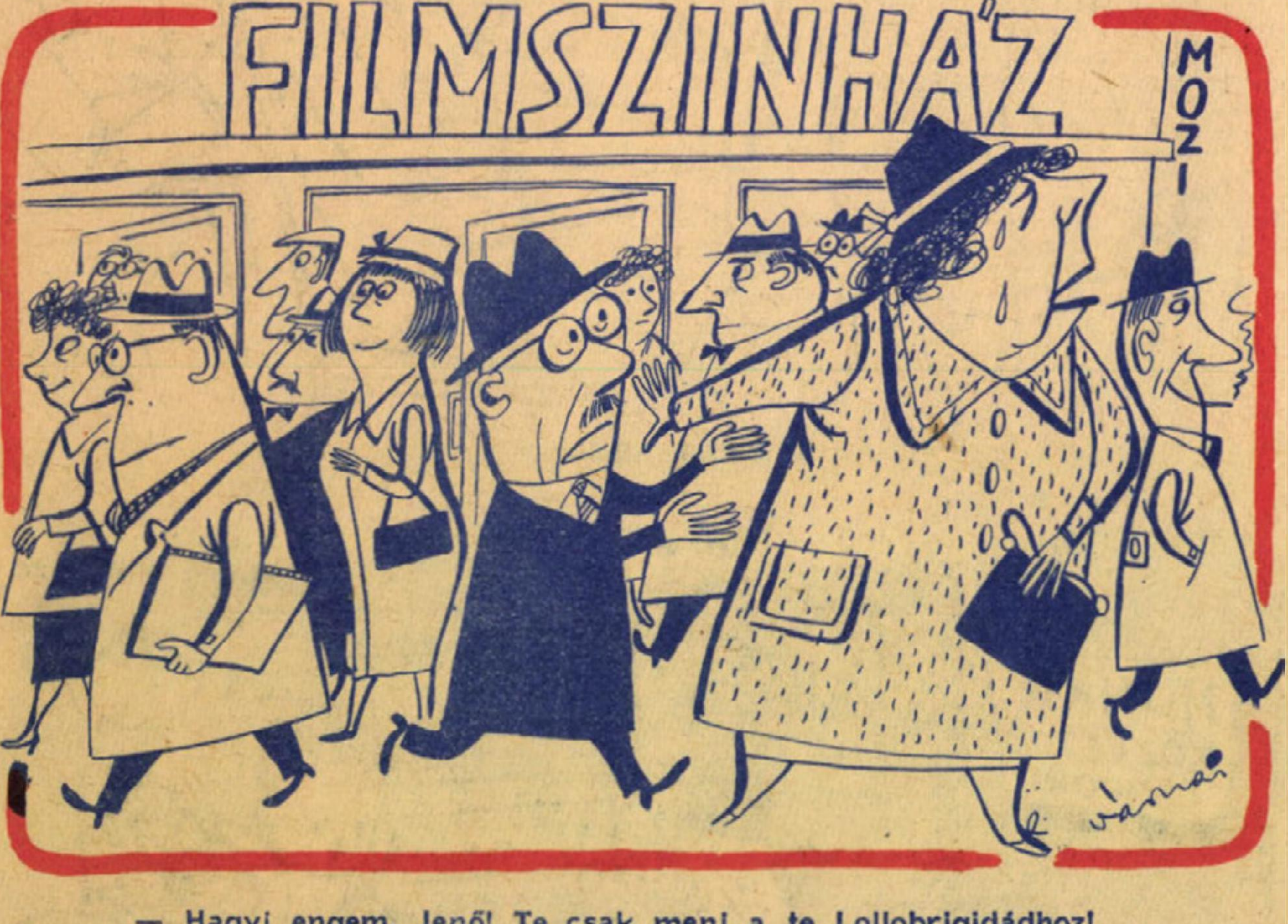

— Hagyj engem, Jenő! Te csak menj a te Lollobrigidádhoz!

A technika diadala

Réber László rajza

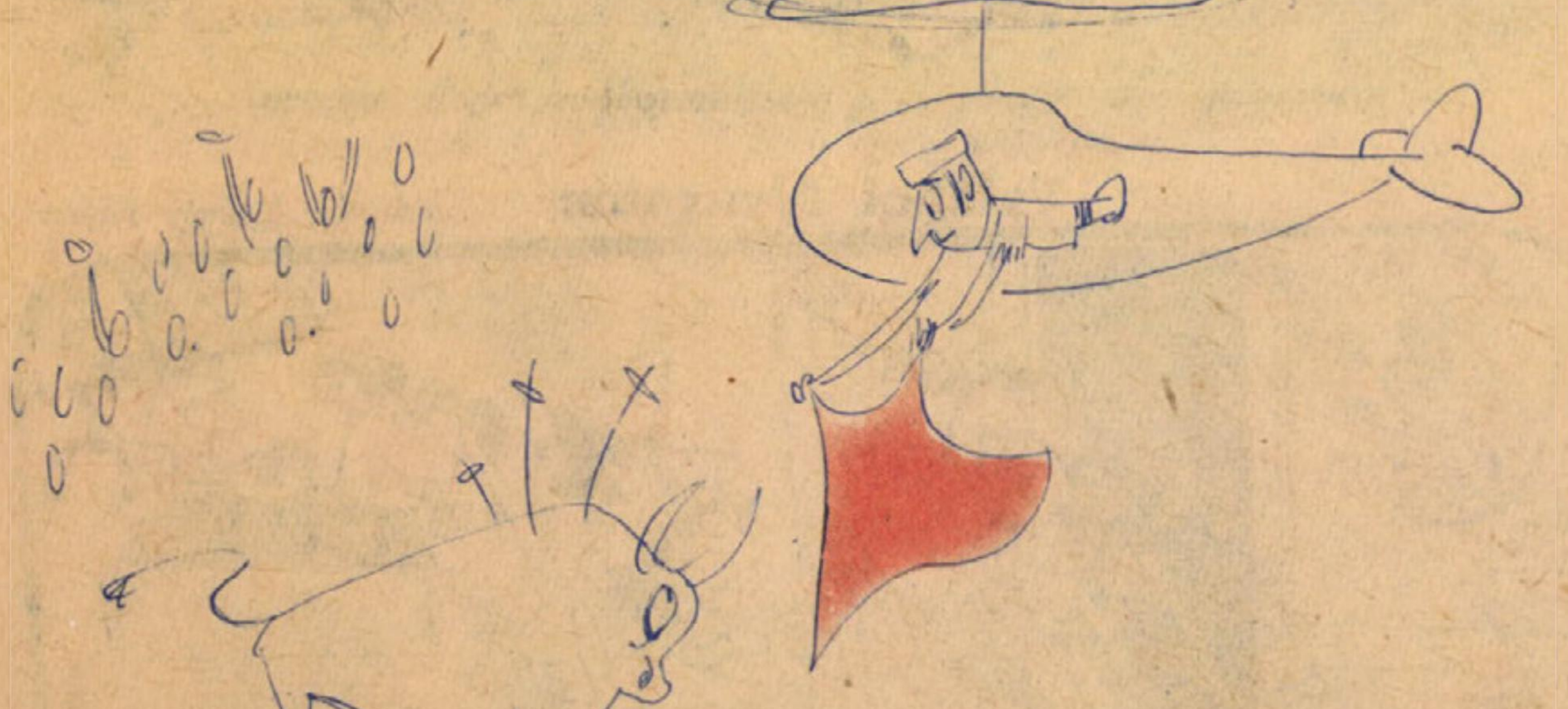

MÉRET

Sportzakót kerestem, szerintem normális termetemre.

— Az ön méretére nincs, — szólt a kedves, szőke eladó kislány, nem csekély határozottsággal, a Váci utcai Sportboltban.

Csak egy pillanatig ejtett kétségbe az a gondolat, hogy valamiféle rendellenes méretem lehet, ha pont nekem való zakó nincs! Hamar megnyugodtam, mert az elmúlt évtizedekben ilyen kifogást nem hallottam magamról. Módfelett érdekelt tehát, hogy a kedves hölgy átlagon alul kicsinek talál-e, avagy talán túlságosan nagynak. Megkérdeztem.

Angyali bájjal közölte velem, hogy tulajdonképpen nem vagyok sem kicsi, sem nagy, de a raktárukban levő 46-os zakókhoz képest, mégiscsak óriás vagyok, hiszen nekem legalább 52-ős a méretem.

Ez az arány megmaradt továbbra is köztem és a pesti sportboltok és ruhaüzletek között. Napokon keresztül óriásként jártam a várost. Én nem tudtam 52 alá menni, a boltokban viszont nem tudtak a 46 fölé emelkedni. Pedig — istenemre — végiglátogattam az összes úgynevezett szaküzleteket a Kossuth Lajos utcától a Nyugatiig, számszerint tizenhetet.

Mindenütt sokallták a termetemet, egyedül a különleges méretek áruházában keveselték. Már szinte restelltem magam, annyi kifogás volt ellenem.

Talán igazuk is van: megállhattam volna a fejlődésben egy méter hatvannál, hogy jó legyen a 46-os zakó!

—des.

Mindenféle

Herakleitostól kérdezte egy barátja:
— Mit írsz?
— Töredékeket.

*

Tanulni lehet a tavasztól. Olyan isteni közönnyel köszönt be, mintha mi sem történt volna.

*

Némely ember, annak ellenére, hogy nagyon kicsi, milyen könnyen megtalálja önmagát!

F. L.

Alkalmi üzlet

Toncz Tibor rajza

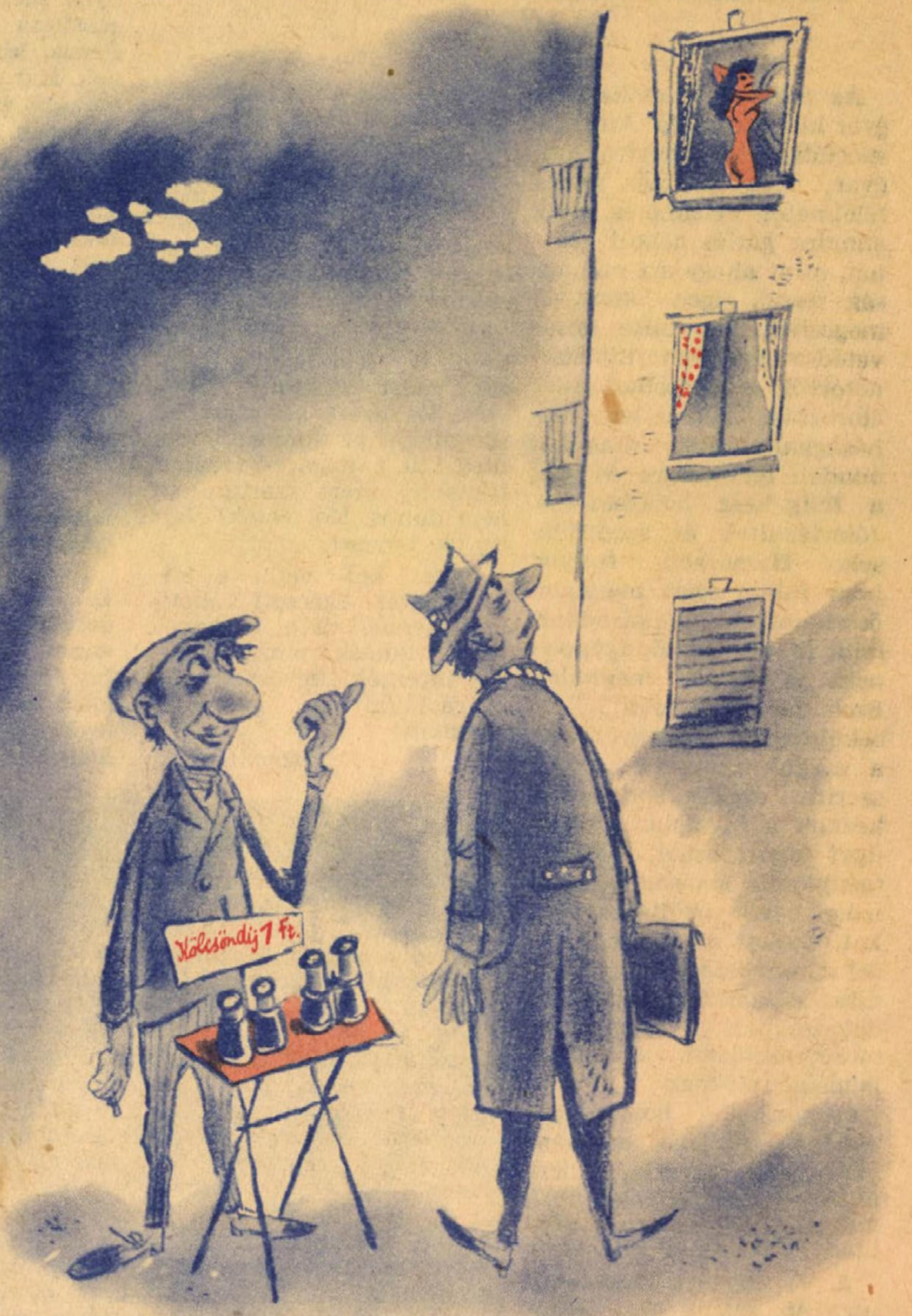
Kölcsöndíj 1 Ft.

Vágyakozás

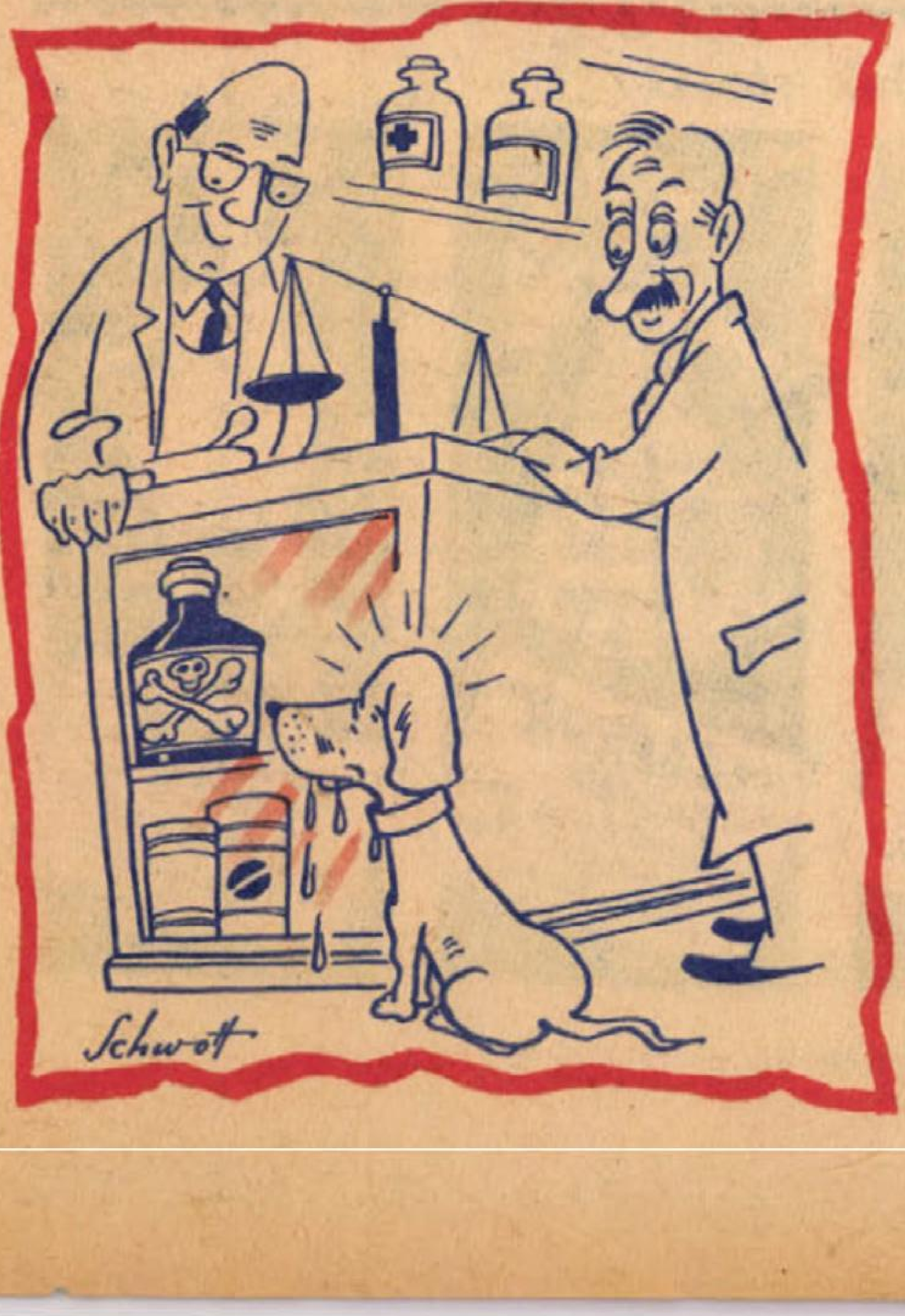

Csíkos a divat

Szür-Szabó József rajza

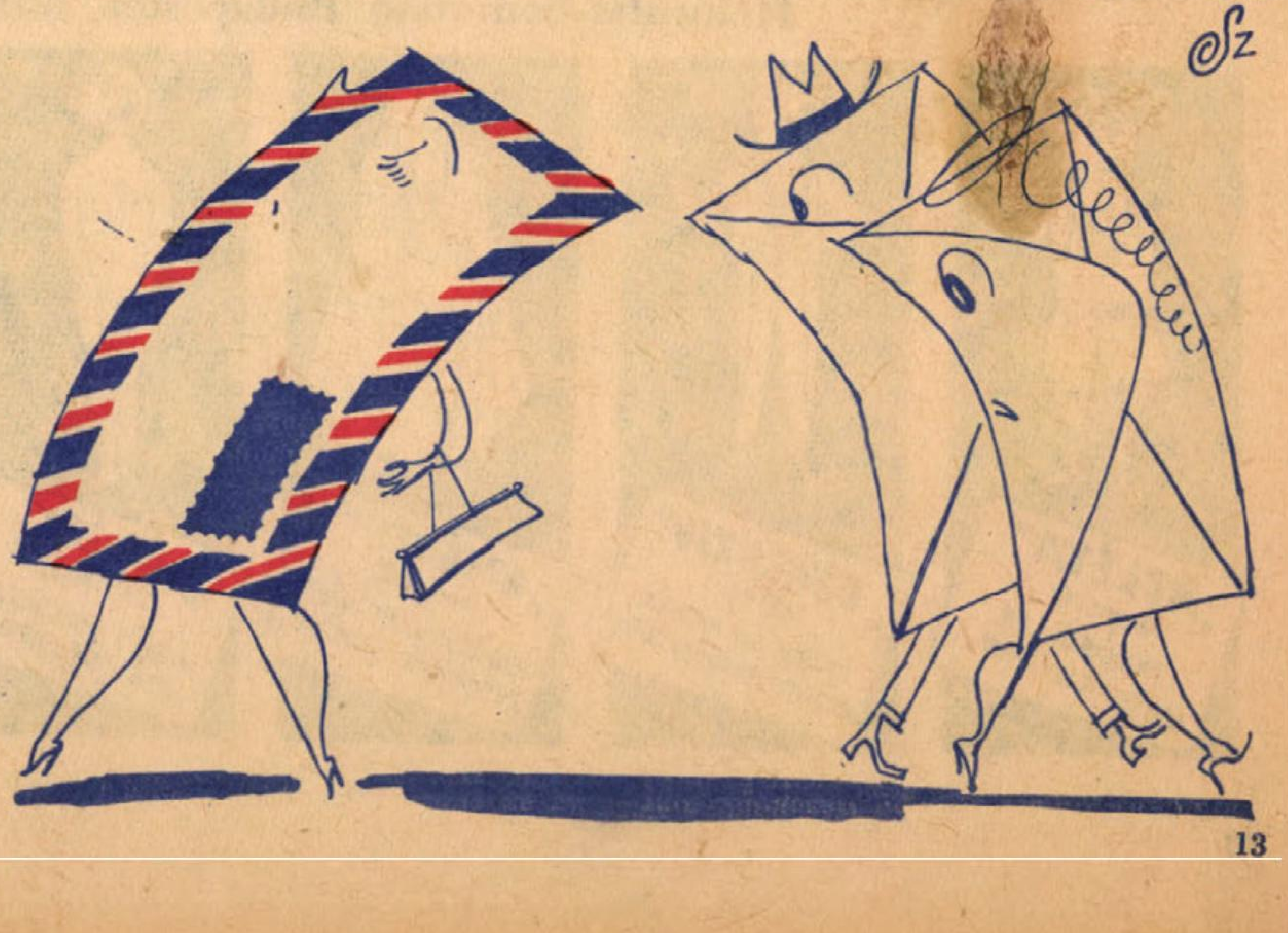

Le a bürokráciával!

Orvlakók

Az orvlakó speciális magyar különlegesség. Annyira speciális és annyira magyar, hogy az már szinte félelmetes. Félelmetes, hogy annyira gátlás nélkül orozhat, mint ahogy azt manapság teszi, igen könnyen megeshet, hogy mire hazavetődsz egy jólsikerült disznótorról, a lakásodat már elorozták. Hihetetlen mohósággal vetik magukat minden lehetőségre és még a félig kész lakásokra is. Jólértesültek és szemfülesek. Hamarább tudják, hogy mikor fogsz meghalni összkomfortos lakásodban, mint te, aki tulajdonképpen nem is akarsz meghalni. Ezek az önkényesen ki- és beköltözgető fenegyerekek a maguk gyártotta recept szerint csak akkor jelentkeznek a hivatalos lakásügyi apparátusnál, mikor az igénylendő lakásba már jóízűen bekönyökölték magukat. Tudott dolog, hogy ezzel a könyöklő modorral hódító orvlakók a lakásügyi dolgozóknak mérhetetlen munkatöbbletet, a legális lakásigénylőknek pedig mérhetetlen bosszúságot okoznak. De őket ez cseppet sem zavarja, mert ahogy a mellékelt két ábra mutatja, oroznak sokoldalúan és rendületlenül...

A VI. kerület, Dessewffy utca 45. számú ház jókönyökű házfelügyelője, megunva a házmesterséget, és a vele járó földszinti lakást, ez év januárjában bekönyökölte magát B. S. disszidátor kétszoba összkomfortos emeleti lakásába. Közben még arra is jutott némi ideje, hogy az árván maradt házmesteri lakást és a vele járó tisztséget egyik ismerősével betöltse...

G. F. például azért hagyta el Ó utcai legális lakását, mert szerinte dohos volt. És azért költözött be illegálisan az Álmos vezér utca 119. I. emelet 7. számú lakásba, mert szerinte az nem dohos. No tessék! Van itt ok bőven!...

Véget kell vetni a könyökjogon szerzett „honfoglalásnak” és a felszaporodott lakáskérelmeket pedig intézzék kevesebb bürokráciával és gyorsabb iramban!

Bernáth Ede

A színvakokra nem gondoltak

— Nézze, szaki, ezentúl ilyen színes bélyeget is ragasztunk a munkalapjára. Persze kíváncsi, hogy minek. Hát azért, mert 32 különböző ládába gyűjtjük a hulladék fémet és ezeket a ládákat ugyanolyan színnel jelöljük meg, mint a maga munkalapját Ha tehát maga rézzel dolgozik, akkor megnézi ezt a piros-kék színű bélyegecskét és megkeresi a 32 láda közül azt, amelyiken ugyancsak piros-kék színű jelzés van. Érti? Az a rezes láda.

— Kérem, én színvak vagyok.

— Jé, erre nem is gondoltak, akik ezeket a színes bélyegecskéket elrendelték.

Nem, erre nem gondoltak. És arra sem, hogy kevés dolgozónak van türelme a színes ládákat keresgélni. Így történt, hogy ugyanúgy, mint addig, továbbra is a legközelebbi gyűjtőládába dobálták a rezet, a vasat, a bronzot, mindent.

Nem gondoltak erre, de a Szabványügyi Hivatal rendelkezésére a Kohó- és Gépipari Minisztérium mégis megrendelt 60 000 ív perforált, gumizott ívet, amelyből csak 200 mintadarabot vittek el az érdekelt üzemek, a többi, 59 800, ott porosodik a Nyomtatványellátó Vállalat raktárában. A kutyának se kell, pedig gumizva van...

Ugyancsak ott porosodik a Nyomtatványellátónál az Állami Gazdaságok Minisztériumának egybefűzött, közel húsz oldalas útmutatója arról, hogy az egyes gazdaságok által kitöltött kérdőíveknek, nyomtatványoknak mi lesz az útja, — ha már illetékes helyre küldték. Így például a gazdaság könyvelője megtudhatja, hogy az „egyedileg kezelt anyagok havi számadása” hogy kapcsolódik abban a hivatalban a „készletgazdálkodások bizonylatának” útjához.

Nyilak, vonalak jelzik, hogy milyen akta hova torkoll. De ez senkit sem érdekel. Annyira nem, hogy a nyomtatványt, amely darabonként 14 forintba kerül, nem veszik át. 1600 ilyen füzet vár vevőre, de reménytelenül.

Még jó, hogy a Nyomtatványellátó egyik raktára megürült és így van hely más felesleges nyomtatványnak. is Ebben a raktárban egyébként az azóta megszűnt Begyűjtési Minisztérium kérdőívei, nyomtatványai voltak. A minisztérium évente 160 tonna papírt fogyasztott 2 és fél millió forint értékben.

Jó étvágyuk volt.

—sti

Már megint a bürokrácia

...az oka annak, hogy Berkes Lajos (Zákány, Makk-telep 8.) még mindig nem kapta meg az 1955. március 5-én jegyzett és fizetéséből szabályszerűen levont V. Békekölcsönkötvényeket. Pedig azóta már fűhöz-fához is folyamodott. Mi a gyékényesi vasútállomáshoz fordultunk válaszért, — ahol Berkes Lajos dolgozott. Talán elintézik végre.

...az oka annak, hogy Nagy Sándor (Pécs, VI., Kórház u. 6/a) még mindig nem kapta meg a Budapest, XVIII. kerületi (Pestszentimre) Tanácstól a házassági anyakönyvi kivonatát, melyet már régóta és több ízben kért. Reméljük, még az ezüstlakodalom előtt elkészül az anyakönyvi kivonat.

...az oka annak, hogy három emeletes házunkban két hónap óta nincs ivóvíz. Azaz van, de csak a pincében, mert alacsony a víznyomás. A Vízművek megállapitotta, hogy helyi hibáról van szó, azért nem megy fel a víz az emeletekig. Ezzel a megállapítással minden maradt a régiben, — írja Leiner Lajosné és a Bp., X., Erdősi u. 43/47. számú ház többi lakója.

Hálóruha-bemutató Budapesten férfiak részére

Sándor Károly rajza

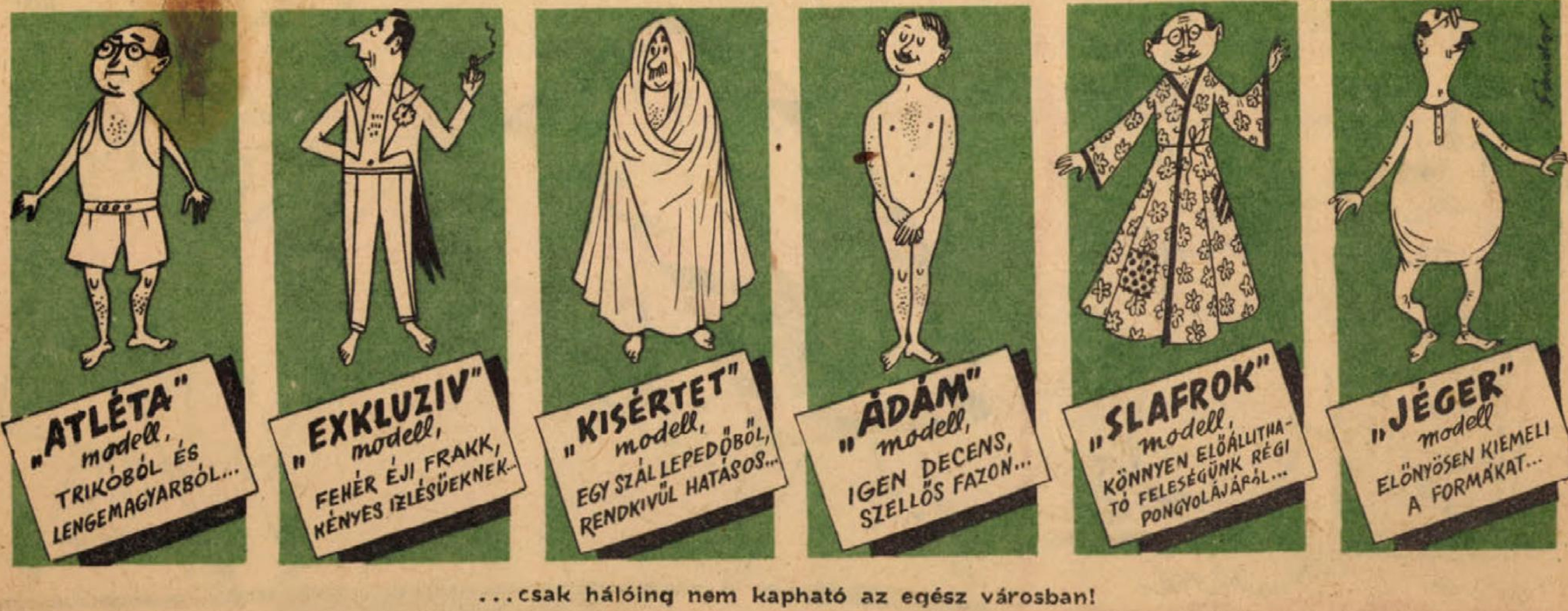
„ATLÉTA” modell, TRIKÓBÓL ÉS LENGEMAGYARBÓL...
„EXKLUZIV” modell, FEHÉR ÉJI FRAKK, KÉNYES ÍZLÉSÜEKNEK...
„KISÉRTET” modell, EGY SZÁL „LEPEDŐ”BŐL, RENDKIVÜL HATÁSOS...
„ÁDÁM” modell, IGEN DECENS, SZELLŐS FAZON...
„SLAFROK” modell, KÖNNYEN ELŐÁLLITHATÓ FELESÉGÜNK RÉGI PONGYOLÁJÁBÓL...
„JÉGER” modell ELŐNYÖSEN KIEMELI A FORMÁKAT...
Sándor

...csak hálóing nem kapható az egész városban!

Nem csoda, ha nem érti

Gerő Sándor rajza

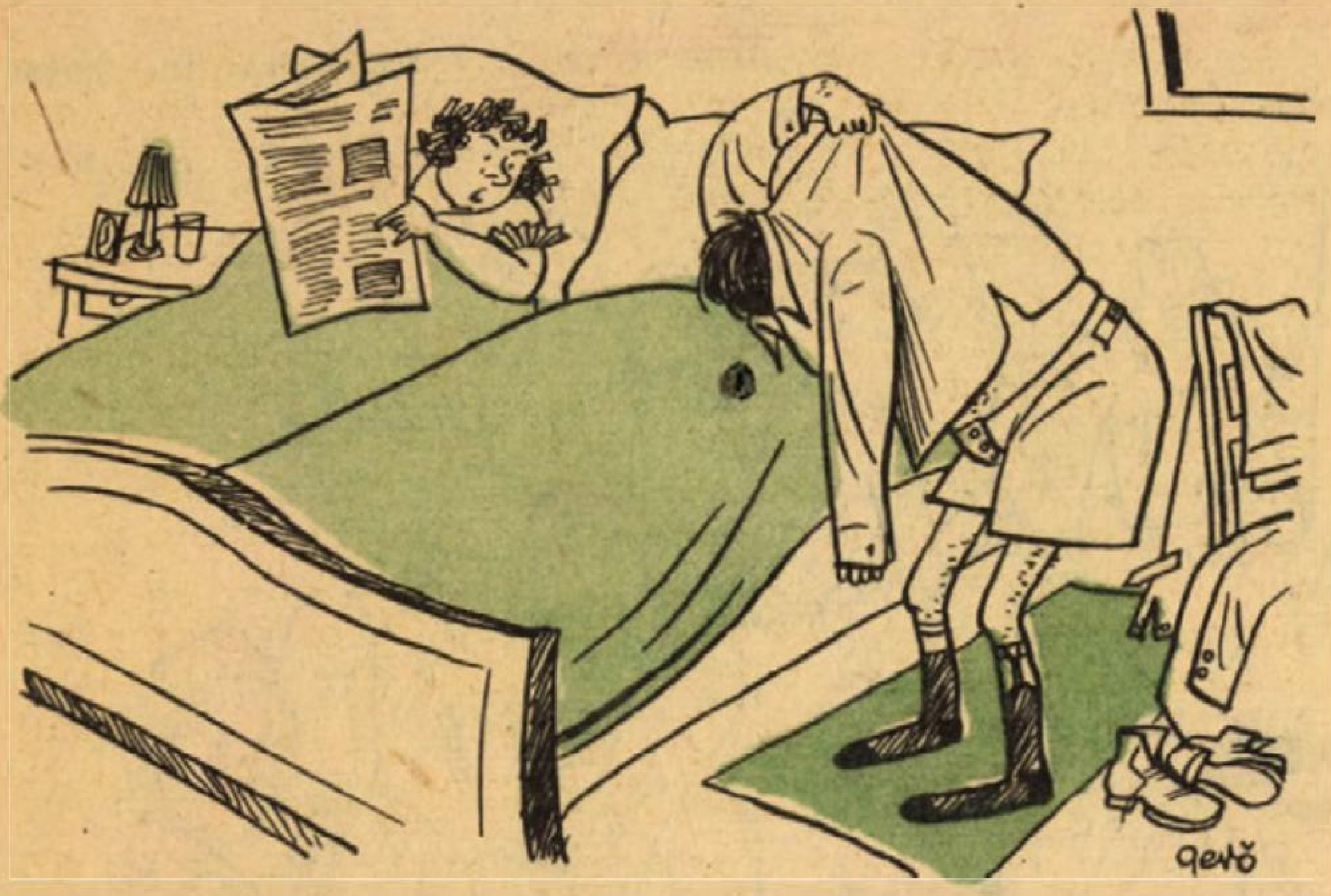

— Én nem tudom, Lajos, hogy mit zabálnak a férfiak azokon a vetkőző-számokon ...

Ballada a nyilvánosságról

Egy magamfajta húsz éves kamaszban
Lágy érzelmekre már elég nagy ok
A puszta tény, hogy jelenleg tavasz van.
— S természetesen szerelmes vagyok;
Hamvas bőrébe, dús aranyhajába,
Melyen megtörnek napsugárszínek.
— Rímekbe vésni mindezt — oly hiába,
Hisz nincsen köze hozzá senkinek!

Rám tartozik, hogy mi szépet találtam,
Telt ívű ajkon, bársonyos fülön,
A felelősséget vállalom bátran
Érettük — együtt és külön-külön ...
— A föld hajdan is hasonlókép' forgott
S volt ki pirulás nélkül írta meg
Számtalanszor az ilyesféle dolgot;
— Bár nincsen hozzá köze senkinek ...

Ám én ellenzem e túlzott bizalmat,
S nem reklámozom puha karjait,
Csak nekem legyen kéklő szeme harmat,
A csókja forrás, — kacagása hit,
Nemes márvány, karcsú habteste, — s holmi
Öleléseket büszkén restellek.
A nyilvánosság előtt eldalolni,
Ehhez végleg nincs köze senkinek!

AJÁNLÁS:
De felhő volna szívemen a bánat,
S a tűz helyére jönne zord hideg,
Ha sutba dobnák azért balladámat,
Mert úgy sincs hozzá köze senkinek ...!

Dalmáth Ferenc

Üstökös közeledik a Földhöz

Sándor Károly rajza

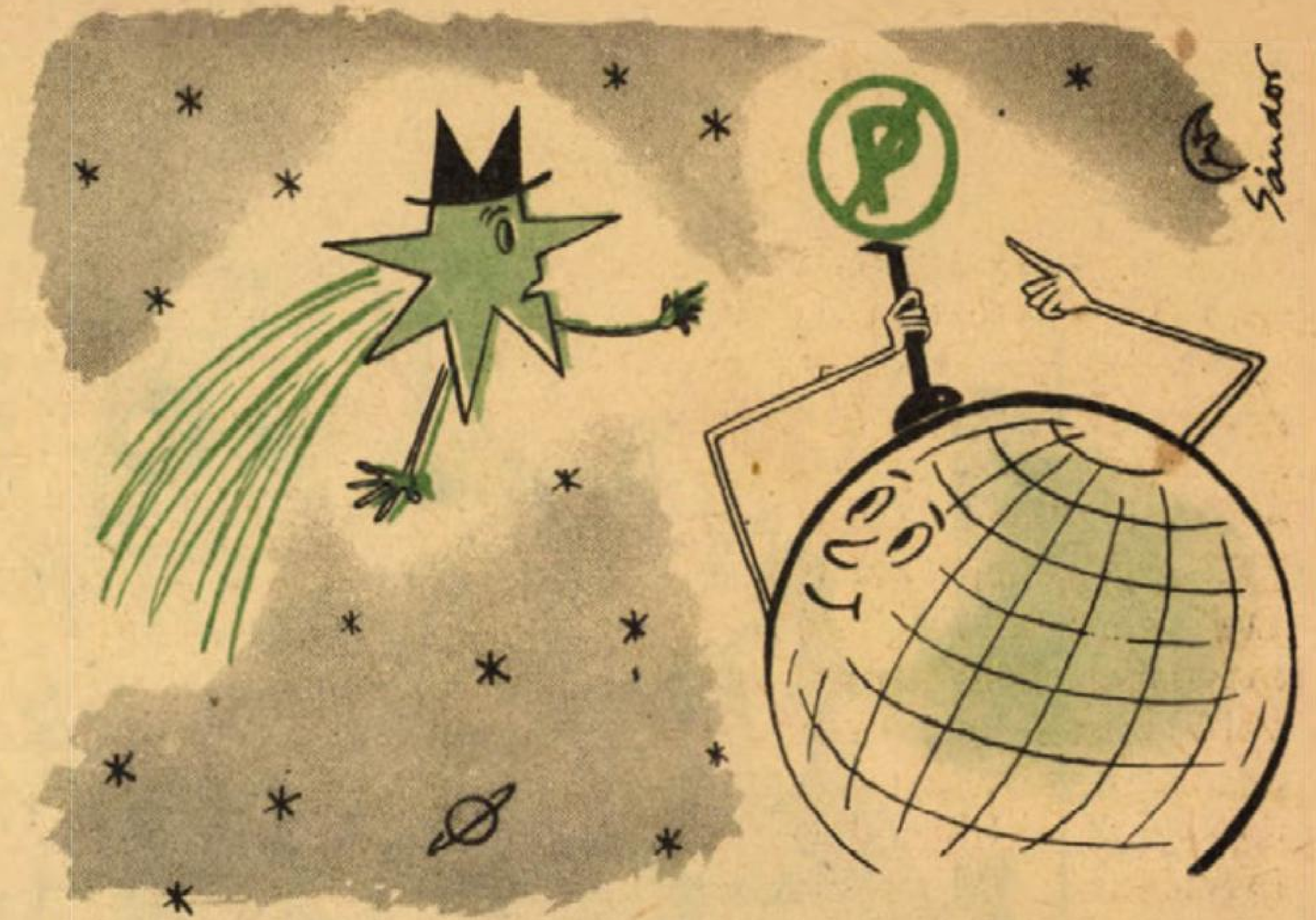

Képzőművészeti szalonok alakulnak

Sándor Károly rajza

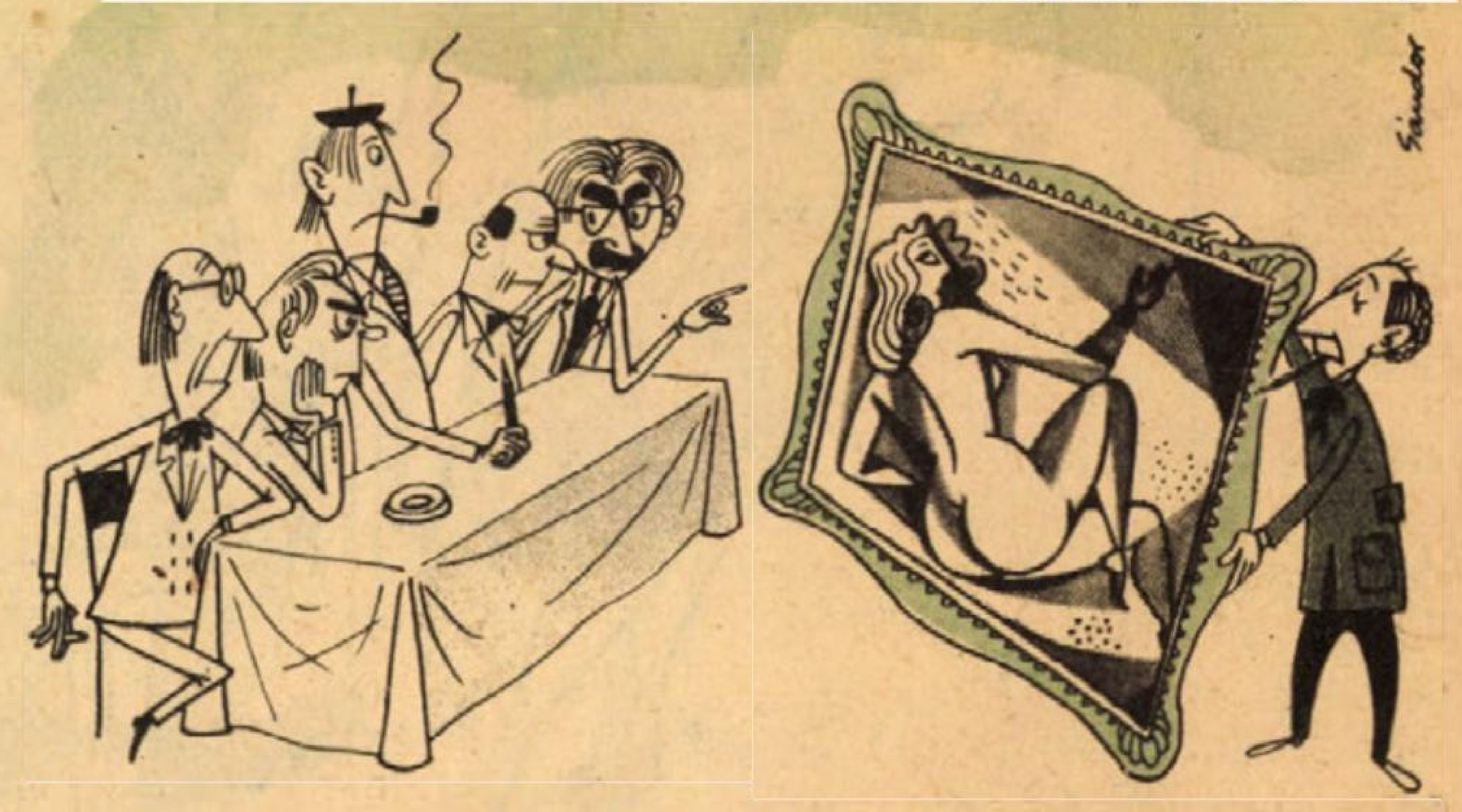

A zsüri: Nem szalonképes ...

Fakír-uzsonna

Hegedüs István rajza

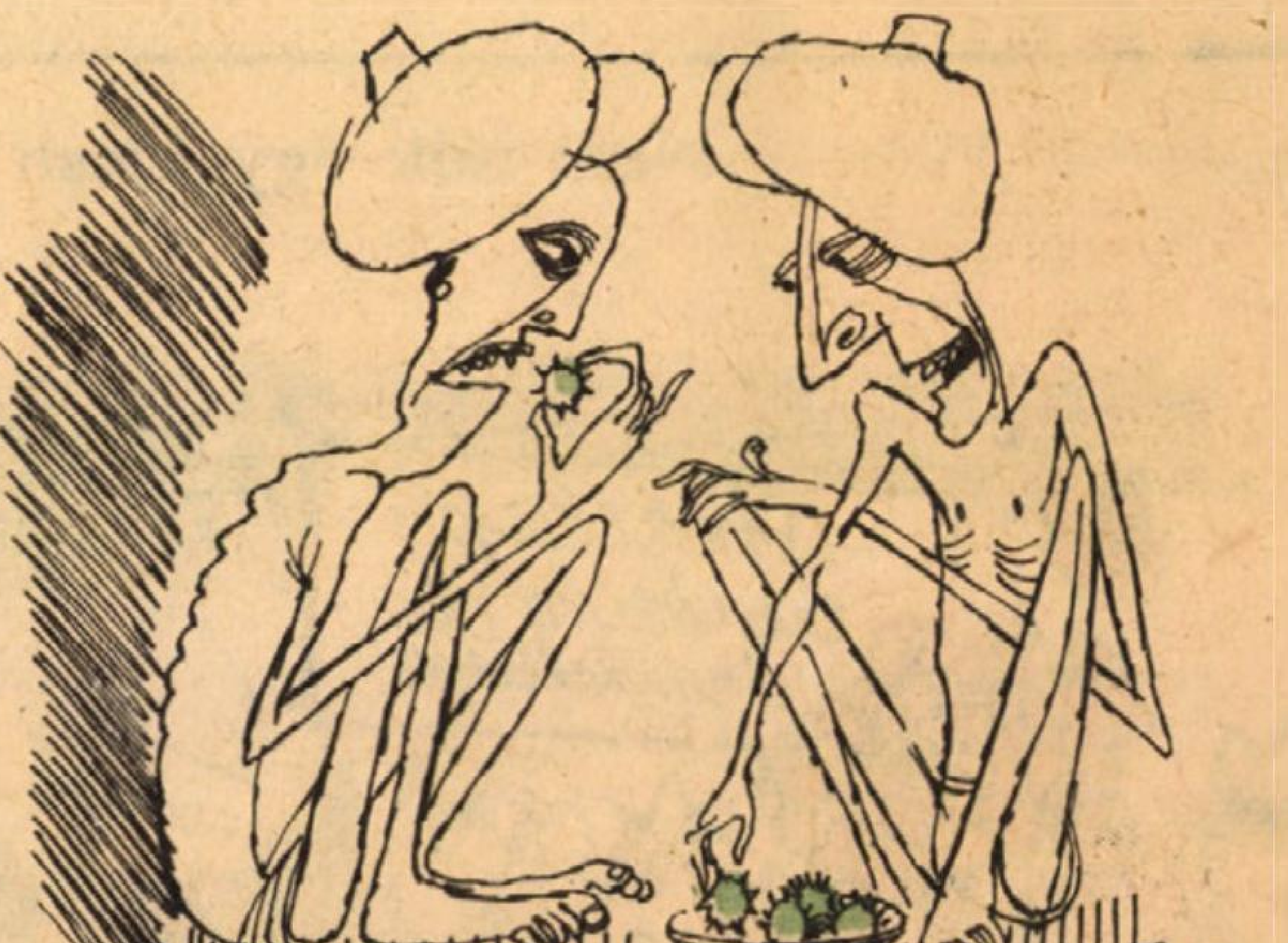

— Tudod öregem, a héja miatt imádom a gesztenyét ...

Szegő Gizi rajza

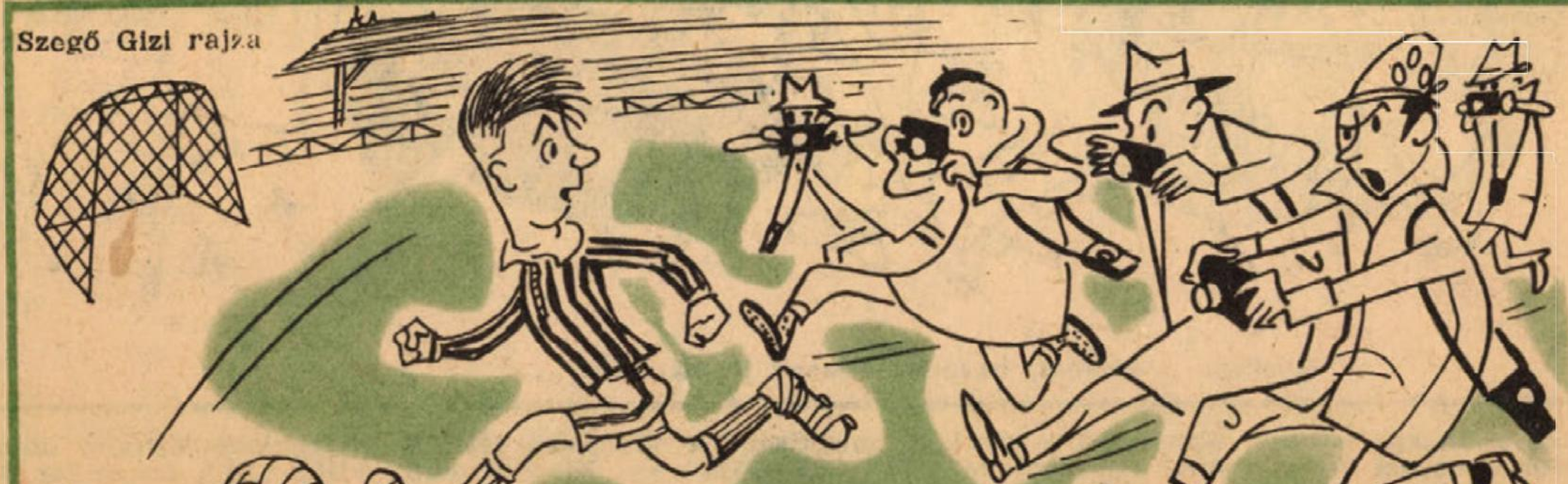

A legnagyobb ritkaság

— Végre egy futballista, aki Pesten van ...

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

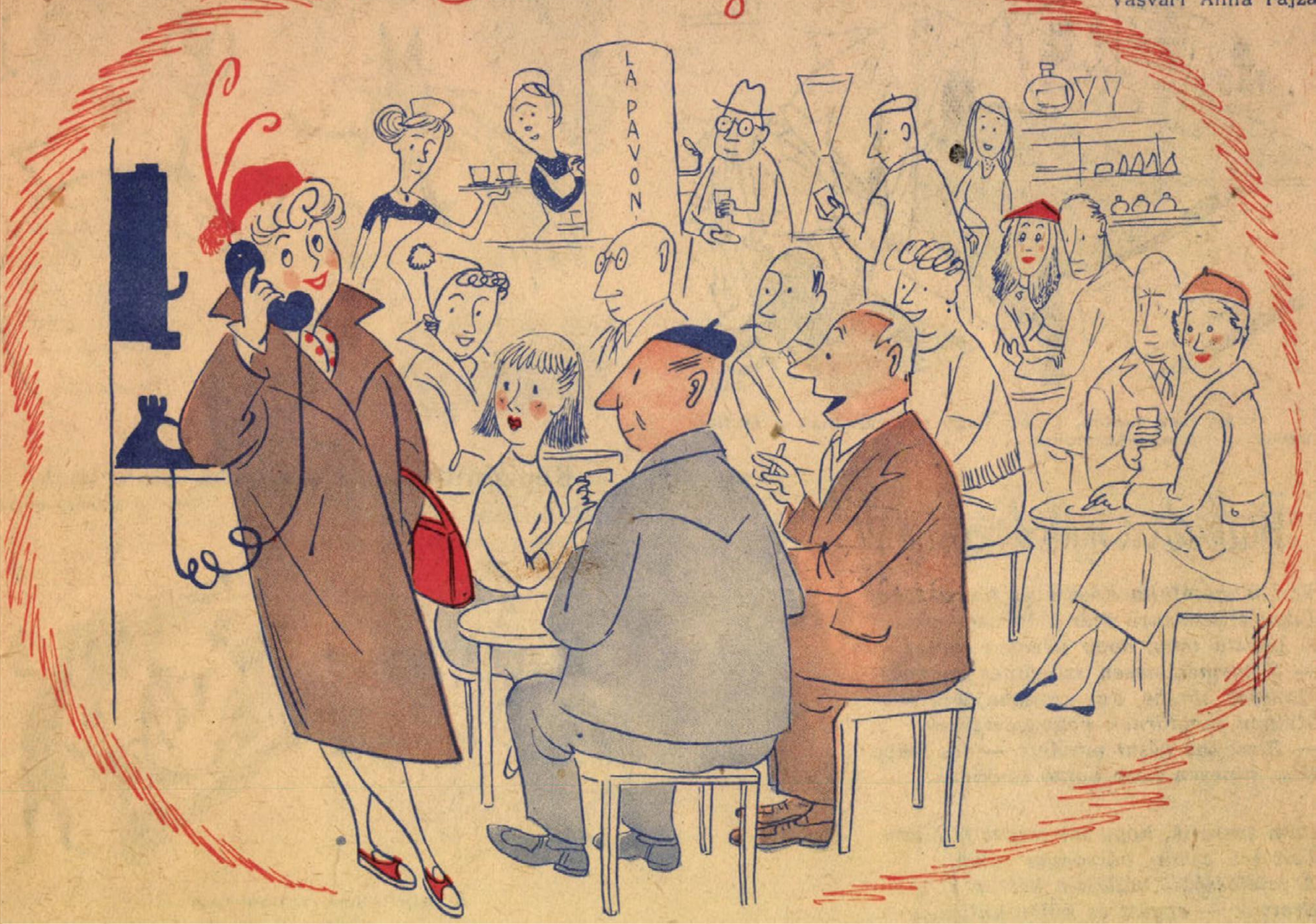

— Csacsikám, hiszen tudod, hogy csak téged szeretlek...

Nem sok egy kicsit ezekből a szenzációkból?

Szűr-Szabó József rajza

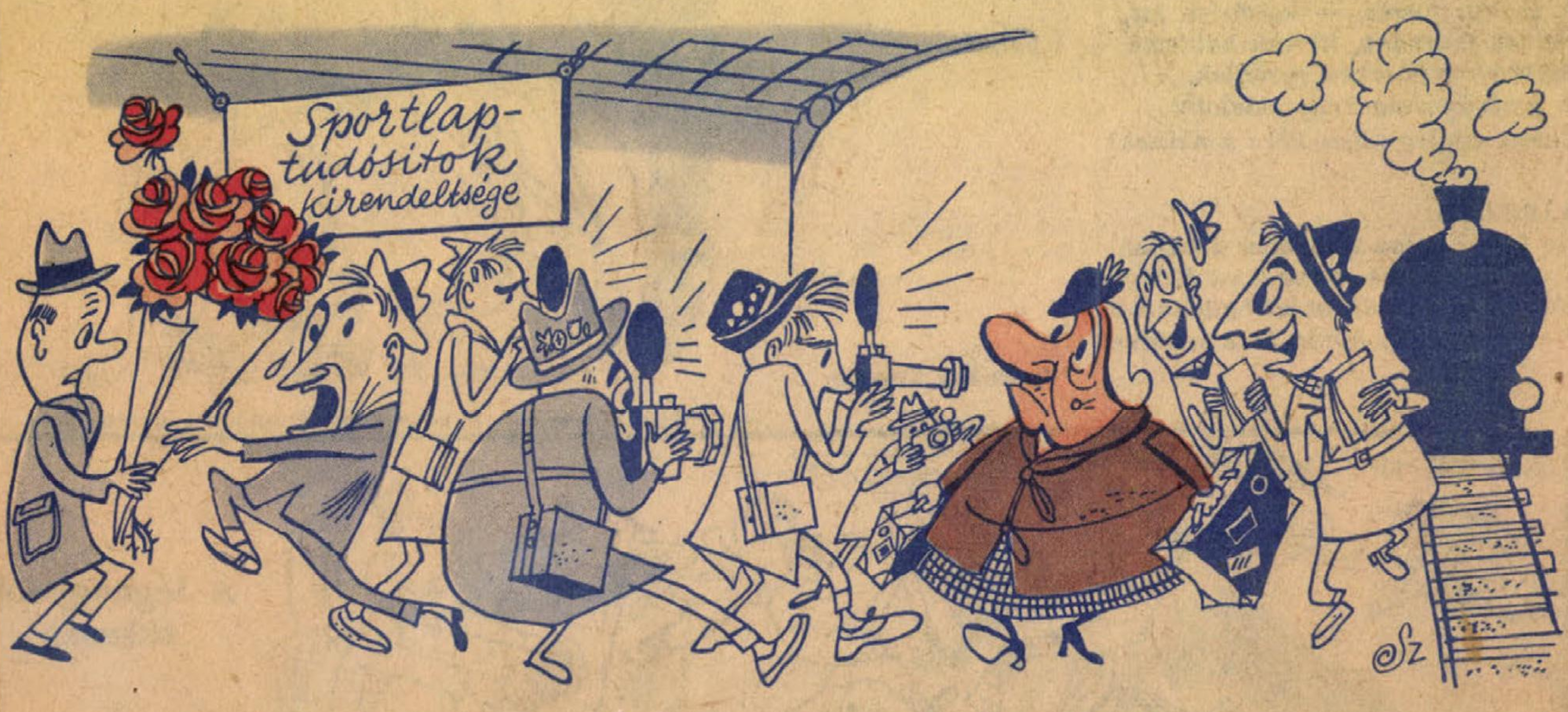

— Gyorsan a virágot, hazatért Fuszek II. nénikéje!...

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3.
Tel: 343—100, 142—220
Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.
Példányszám: 300.000.